

Δέν είναι να απορεί κανείς για το γεγονός ότι μία τέτοια κατάσταση οδήγησε το Πατριάρχη να δημιουργήσει στενούς δεσμούς με την αμερικανική πολιτική ελίτ. Κοιτώντας τις ΗΠΑ και δωρεές από αμερικανικούς επιχειρηματίες ελληνικής καταγωγής είναι οι κύριες πηγές εσόδων για το Οικουμενικό Πατριάρχη. Με τη σειρά της, η Ούσσησσον θεωρεί την κατάσταση των θρησκευτικών μειονοτήτων στην Τουρκία ένα άσος στο διπλό παιχνίδι, με το να άσκησε πίεση στην Άγκυρα. Επιπλέον, με το να είναι πρώτος μεταξύ ίσων ανάμεσα στους επικεφαλής των άλλων Αυτοκέφαλων Εκκλησιών, ο Οικουμενικός Πα-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

[illegible]

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2^{αν} ΣΕΛ.

«Σήμερον τῆς Παγκοσμίου χαρᾶς τὰ Προοίμια»

ΣΤΙΣ 8 Σεπτεμβρίου ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία ἐορτάζει λαμπρὰ τῆς Γέννησῃς τῆς Θεοτόκου, τὸ υπέρλαμπρο καὶ ἐλπιδοφόρο γεγονός τῆς χαρραγῆς τῆς ἀπολυτρώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἰδού πῶς ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς ὑμνεῖ τὴ μεγάλη θεομητορικὴ ἐορτή: «Ἐλάτε ὅλα τὰ ἔθνη, κάθε ἀνθρώπινη γενιά, καὶ κάθε γλῶσσα, καὶ κάθε ἡλικία, καὶ κάθε ἀξίωμα, νὰ γιορτάσουμε μὲ ἀγαλλίασι τὴ γέννησιν τῆς παγκόσμιας χαρᾶς. Γιατὶ ἂν οἱ εἰδωλόλατρες, μὲ ψεύτικα δαιμονικά παραμύθια ποὺ ἐξηγελοῦν τὸ μυαλό καὶ σκοτεινιάζουν τὴν ἀλήθεια, κι ἂν ἀκόμα προσφέροντας ὁ,τι εἶχαν καὶ δὲν εἶχαν τιμοῦσαν γενέθλια βασιλιάδων, ποὺ τοὺς τυραννοῦσαν σ’ ὅλη τους τὴ ζωὴ, πόσο περισσότερο πρέπει ἐμεῖς νὰ τιμοῦμε τὴ γέννησιν τῆς Θεοτόκου, ποὺ ἀνόρθωσε ὁλόκληρον τὸ ἀνθρώπινον γένος, ποὺ ἄλλαξε τὴ λύπη τῆς πρώτης μας μητέρας, τῆς Εὕρας, σὲ χαρὰ; Ἐκείνη ἀκούσε τὴν ἀπόφασιν τοῦ Θεοῦ: «Μὲ πόνους νὰ γεννᾷς τὰ παιδιὰ

σου».

Αὐτή: «Χαίρε, Κεχαριτωμένη». Ἐκείνη: «Στὸν ἄνδρα σου ἡ ὑποταγὴ σου». Αὐτή:«Ὁ Κύριος εἶναι μαζί σου». Τί ἄλλο λοιπὸν ἀπὸ λόγο νὰ προσφέρουμε στὴ Μητέρα τοῦ Λόγου; Ὅλη ἡ κτίσις ἄς γιορτάσει μαζί μας κι ἄς ὑμνήσῃ τὸν ἁγιασμένο καρπὸ τῆς ἁγίας Ἄννας. Γιατὶ γέννησε στὸ κόσμον παντοῖνὸ θησαυρὸ ἀγαθῶν, δηλ. τὴν Παναγία. Μὲ τὴν μεσολάβησιν τῆς Παναγίας ὁ Πλάστης ξανάπασσε πρὸς τὸ καλύτερο ὁλόκληρην τὴν πλάση, μὲ τὴν ἀνθρώπινη φύσιν τοῦ Χριστοῦ. Γιατὶ, ἀφοῦ ὁ δημιουργικὸς Λόγος τοῦ Θεοῦ ἐγίνε ἓνα μὲ τὴν ἀνθρώπινη φύση, ἐνώθηκε συν- ἅμα μ’ ὁλόκληρην τὴν πλάση, ἀφοῦ καὶ ὁ ἄνθρωπος, μετέχοντας σὲ πνεῦμα καὶ σὲ ὕλη, εἶναι σύνδεσμος ὅλης τῆς ὁρατῆς καὶ ἀόρατης δημιουργίας. Ἄς γιορτάσουμε, λοιπὸν, τὴν λύσιν τῆς ἀνθρώπινης στερεί- τητας,γιατὶ πῆρε τέλος γιὰ μᾶς ἡ στέρησις τῶν ἀγαθῶν!» Ὑπεράγια Θεοτόκε, σώσον ἡμᾶς!

«Δεῦτε ἅπαντα τὰ Ἔθνη, τὸ εὐλογημένον ξύλον προσκυνήσωμεν»

ΣΤΙΣ 14 Σεπτεμβρίου ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία ἐορτάζει μὲ λαμπρύτητα τὴν Παγκόσμια Ὑψωση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ἀφήνωμε τὸν ἅγιο Ἀνδρέα Κρήτης νὰ μᾶς μιλήσῃ γιὰ τὸ νόημα τῆς μεγάλης ἐορτῆς: «Εορτάζουμε τὴν πανήγυριν τοῦ Σταυροῦ, καὶ ὁλοὶ τὰ πλήρημα τῆς Ἐκκλησίας καταφωτιστέαι. Ἐορτάζουμε τὴν πανήγυριν τοῦ Σταυροῦ, καὶ ὅλη ἡ οἰκουμένη φωταγωγεῖται καὶ γεμίζει μὲ ἀκτίνες δεικτῆς χαρᾶς. Ἐορτάζουμε τὴν πανήγυριν τοῦ Σταυροῦ, καὶ ὡς οἰκουμένη πνευματικά μαζί μὲ τὸν Σταυρὸνθέντα Σωτῆρα μᾶς, ἀφήνωτας κάτω τὴ νύγῃ μὲ τὴν ἁμαρτία, γιὰ νὰ κερδίσουμε τὰ ἄννα ἀγαθὰ. Ὑψώνεται ὁ Σταυρός, καὶ ὡψώνεται μαζί του τὸν ἀνθρωπότητα, ποὺ λόγῳ τῆς ἁμαρτίας τῆς, ἦταν πε- σμένη κάτω. Ὑψώνεται ὁ Σταυρός, καὶ ταπεινῶνται τὴν αὐθάδη ἔπαρση τῶν δαιμόνων. Ὑψώνεται ὁ Σταυ- ρός, καὶ ἡ ἐναντία δύναμις τοῦ πο- νηροῦ ὑποκυρτεῖ καὶ ταπεινωέται. Ὑψώνεται ὁ Σταυρός, καὶ συνα- θροίζεται τὸ πλήρημα τῆς Ἐκκλη- λίας. Ὑψώνεται ὁ Σταυρός, καὶ οἱ πόλεις ἐορτάζουν πανηγυρικά· οἱ δὲ λαοὶ προσφέρουν χαροῦνμνοι τῆς ἀναίμακτες θυσίης στὸν Θεό. Ἄξιαι καὶ μόνῃ τῇ μνήμῃ τοῦ Σταυροῦ εἶναι ὑπόθεσις μεγάλης χαρᾶς, καὶ ἀποδιωχτῆς τῆς λύπης! Εἶθε νὰ γίνῃ καὶ γιὰ μᾶς ὁ Τίμιος Σταυρός, τὸ ἱσχυρὸ ὄπλο μας κατὰ τοῦ κακοῦ καὶ τοῦ διαβόλου, πηγὴ χαρᾶς, ἐλπίδος καὶ αἰσιοδοξίας!

Ἰδρὺθῃ «Συμβούλιον Ὁρθηκείων» εἰς τὸ Μόναχον

ΤΑ ΔΙΑΘΡΗΣΚΕΙΑΚΑ «φόρα» πληθύνοντα μὲ γεωμετρικὴ πρό- ὀδῳ! Ἰδῆν «τις 13 ἰουλίου 2016 ἰδρὺθηκε στὸ Μόναχο τὸ Συμβούλιον τῶν Ὁρθηκείων Μονάχου μὲ τὴ συμμετοχὴ τῆς ρωμαιοκαθολικῆς ἐκκλησίας, τῆς ευαγγελικῆς ἐκκλη- σίας, τῆς Ὁρθόδοξου ἐκκλησίας, τῆς κοπτικῆς ἐκκλησίας, τοῦ Ἰσλάμ, τοῦ ιουδαϊσμοῦ καὶ τοῦ βουδισμού. Σκοπὸς τῆς ἰδρύσεως τοῦ συμβουλί- ου εἶναι ἡ ἀπὸ κοινὸν ἀντιμέτωπιση κοινωνικῶν προβλημάτων τῆς βασιarikῆς κοινωνίας, ποὺ ἔχουν σχέσηὲ μὲ ρατσισμό, προσφυγὰ καὶ γενικότερα μὲ τὴν ἐνσωματικὴν τὴν μεταναστών. Δημιουργεῖ ἓνα χώρα τῆς ἀνταλλαγῆς ἀπόψεων καὶ τῆς ἀναζητήσεως τῶν μεταξύ τους δια- φορῶν καὶ κοινῶν τόπων. Ἡ ἁρμο- νική συνυπάρξιν τῶν θρησκείων συμβάλλει οὐσιαστικά στὴν ἀγασθὴ συμβίωση λαῶν καὶ πολιτισμῶν στῇ βασιarikῇ κοινωνίᾳ καὶ ἀποτελεῖ ἐπὶ μέγιστο λθὸ γιὰ τὴ μελλοντικὴ ἀπρό- σκοπτη, εἰρηνική καὶ δημιουργικὴ συμμετοχὴ εἰς τὰ κοινωνικά καὶ πολιτικά δρώμενα τῆς βασιarikῆς πρτωειούσας. [...] Τὸ Συμβούλιον τῶν Ὁρθηκείων Μονάχου δὲ συνε- δραίνει δύο φορές τὸ χρόνο καὶ εἶναι ἀνοικτὸ γιὰ τὴν εἰσοδχὴ καὶ ἄλλων ἐνδιαφερομένων ὀρθηκευτικῶν ὁμάδων ἡ μεμονωμένων προσωπι- κοτήτων» (Ἰστολ. Ρωμολαί). Φυσικά δὲ θὰ μπορούσαν νὰ εἶναι ἀποῦσα ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Γερμανίας, μὲ ἐκπρόσωπὸν, τὸν ἀνὴρὸ αὐτοῦ Συμβούλιου, μὲ τὸν Ἀρχιερατικὸ Ἐπιτετραμμένο γιὰ τῆς δημόσιας σχέσεως μὲ τὴ Βασιarikὴ Πολτεία, τὸν γνῶστὸ Πρωτοπρεσβύτερο Ἀπόστολο Μαλαμουσι! Δὲ μπορού- με νὰ καταλάβουμε τί εἶδους «ἀνταλλαγῆς ἀπόψεων καὶ ἀναζητή- σης», καὶ τί «παρίδες»μπορεῖ νὰ ἔχει ὁ συγκεκριμένος κληρικὸς, μὲ τῆς δαιμονοθηρκαίους τοῦ κόσμου, οἱ ὁποῖες τρέφουν ἀπύθμενο μῖσος κατὰ τοῦ Χριστοῦ! Καὶ μὴ χειρότερα!

Ἦπ. Εξ. Σερβίας: «Οἱ Τούρκοι ξέχασαν ὅτι οἱ Ὁθμανοὶ ἐκτίζαν πύργους μὲ κρανία Σέρβων»

ΥΠΑΡΧΟΥΝ καὶ ἡγέτες ποὺ ὀρθύνουν τὸ ἀνάστημὰ τους ὅταν τὸ ἀπαίτῃ ἡ περίστασις. Ὅχι δυσ- τυχῶς στὴν Ελλάδα μας, ὅπου οἱ ἡγέτες μας γίνονται «κότες» μπροστὰ στοὺς δὲ ἐχθρούς μας Τούρκους! Ὁ Σέρβος υπουργὸς ἑξωτερικῶν τὰ «μῆλα» στὸν Τούρ- κο ὁμολογῷ τὸν, ὅταν ἐκεῖνος παρα- πονήθηκε γιὰ «τῆς σφαγῆς τῶν Βοσνι- ῶν ἀπὸ τοὺς Σέρβους». Δεῖτε τὴν εἰδήσι: «Ἀπευθυνόμενος, μὲ γραπτὴ δήλωσιν τοῦ, πρὸς τὸν υπουργὸ Ἐξωτερικῶν τῆς Τουρ- κίας, Μεβλὺτ Ταβοῦσογλου, ποὺ ἀναφέρειται στὴ σφαγὴ τῶν Βοσνι- ῶν στὴ Σερμπερίνασι καὶ ὅτι γὰρ δὲν μπορεῖ νὰ κοιμηθεῖ τὰ βράδια, ποὺ υπενθύμιζε τὴν Ὁθωμανικὴ κα- ταχτὴ ἐπὶ πέντε αἰῶνες. Ὁ Ταβοῦ- σογλου θὰ ἐπρέπε νὰ κλείνῃ γιὰ τὸν Ἰπύργον τῶν Κρανίων» στὴν Νις, ποὺ χτίσθηκε ἀπὸ τὰ κρανία τῶν σκοτω- μένων Σέρβων τὸ 1809. Οὕτε ἔχει βιώσει τὸν πόνον τῶν μανάδων τῆς Σερβίας δὲν ἀρτᾶσαν τὰ παιδιὰ τους στὸ λεγόμενο Παιδομάζωμα,

ὅποια ἀγορὰ ἀπὸ παπούτσινα, τὰ ὅποια εἶχαν χαρᾶμένο στῆς σόλες τους βυζαντινὸ σταυροῖ! Τελευταία εἰσαγωγικὴ εἰσαίρεσι ἐνδυμάτων λάν- αρε στὴν ἀγορὰ ἐνδυμάτων, μὲ τυ- ποιώνμες μορφὸς τοῦ Ἐσταυρωμέ- νου! Δεῖτε τὴν ἐξωφρενικὴ εἰδήσι: «Μηλωτοὶς», βερμούδες, ποουκάμι- σα, καπέλα καὶ πολλὰ ἄλλα εἶδη ρουχαριῶν γνωστῆς εἰσαίρεας, πω- λῶνται

Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος: «Ὁ πάπας εἶναι τύφλωσις νοδὸς εἰδωλόλατρου»!

ΕΧΕΙ μεγάλη σημασία γιὰ μᾶς νὰ διαβάσουμε τῆς γνώμης τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας γιὰ σπουδαία θέματα, γενο- νός, ποὺ κατάρνησαν στὴν πράξῃ οἱ σύγχρονοι μὲς οἰκουμένιστές, ἀφοῦ ὁ Πατέ- ρες γι’ αὐτοὺς εἶναι «ἔξτερα- ρεμένοι! Παραθέτουμε τὴ γνώ- μαν τοῦ νεοφανοῦς ἁγίου Νε- κταρίου γιὰ τὸν παπισμό: «Δόγμα τῶν Παπικῶν εἶναι “τὸ μὴ πιστεύειν εἰς τὸν Χριστόν”, ὡσὼν νὰ ἦταν ὁ Πάπας καὶ τὸ πο- νηρὸ ὑποκυρτεῖ καὶ ταπεινωέ- ται. Ὑψώνεται ὁ Σταυρός, καὶ συνα- θροίζεται τὸ πλήρημα τῆς Ἐκκλη- λίας. Ὑψώνεται ὁ Σταυρός, καὶ οἱ πόλεις ἐορτάζουν πανηγυρικά· οἱ δὲ λαοὶ προσφέρουν χαροῦνμνοι τῆς ἀναίμακτες θυσίης στὸν Θεό. Ἄξιαι καὶ μόνῃ τῇ μνήμῃ τοῦ Σταυροῦ εἶναι ὑπόθεσις μεγάλης χαρᾶς, καὶ ἀποδιωχτῆς τῆς λύπης! Εἶθε νὰ γίνῃ καὶ γιὰ μᾶς ὁ Τίμιος Σταυρός, τὸ ἱσχυρὸ ὄπλο μας κατὰ τοῦ κακοῦ καὶ τοῦ διαβόλου, πηγὴ χαρᾶς, ἐλπίδος καὶ αἰσιοδοξίας!

Ἰδρὺθῃ «Συμβούλιον Ὁρθηκείων» εἰς τὸ Μόναχον

ΤΑ ΔΙΑΘΡΗΣΚΕΙΑΚΑ «φόρα» πληθύνοντα μὲ γεωμετρικὴ πρό- ὀδῳ! Ἰδῆν «τις 13 ἰουλίου 2016 ἰδρὺθηκε στὸ Μόναχο τὸ Συμβούλιον τῶν Ὁρθηκείων Μονάχου μὲ τὴ συμμετοχὴ τῆς ρωμαιοκαθολικῆς ἐκκλησίας, τῆς ευαγγελικῆς ἐκκλη- σίας, τῆς Ὁρθόδοξου ἐκκλησίας, τῆς κοπτικῆς ἐκκλησίας, τοῦ Ἰσλάμ, τοῦ ιουδαϊσμοῦ καὶ τοῦ βουδισμού. Σκοπὸς τῆς ἰδρύσεως τοῦ συμβουλί- ου εἶναι ἡ ἀπὸ κοινὸν ἀντιμέτωπιση κοινωνικῶν προβλημάτων τῆς βασιarikῆς κοινωνίας, ποὺ ἔχουν σχέσηὲ μὲ ρατσισμό, προσφυγὰ καὶ γενικότερα μὲ τὴν ἐνσωματικὴν τὴν μεταναστών. Δημιουργεῖ ἓνα χώρα τῆς ἀνταλλαγῆς ἀπόψεων καὶ τῆς ἀναζητήσεως τῶν μεταξύ τους δια- φορῶν καὶ κοινῶν τόπων. Ἡ ἁρμο- νική συνυπάρξιν τῶν θρησκείων συμβάλλει οὐσιαστικά στὴν ἀγασθὴ συμβίωση λαῶν καὶ πολιτισμῶν στῇ βασιarikῇ κοινωνίᾳ καὶ ἀποτελεῖ ἐπὶ μέγιστο λθὸ γιὰ τὴ μελλοντικὴ ἀπρό- σκοπτη, εἰρηνική καὶ δημιουργικὴ συμμετοχὴ εἰς τὰ κοινωνικά καὶ πολιτικά δρώμενα τῆς βασιarikῆς πρτωειούσας. [...] Τὸ Συμβούλιον τῶν Ὁρθηκείων Μονάχου δὲ συνε- δραίνει δύο φορές τὸ χρόνο καὶ εἶναι ἀνοικτὸ γιὰ τὴν εἰσοδχὴ καὶ ἄλλων ἐνδιαφερομένων ὀρθηκευτικῶν ὁμάδων ἡ μεμονωμένων προσωπι- κοτήτων» (Ἰστολ. Ρωμολαί). Φυσικά δὲ θὰ μπορούσαν νὰ εἶναι ἀποῦσα ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Γερμανίας, μὲ ἐκπρόσωπὸν, τὸν ἀνὴρὸ αὐτοῦ Συμβούλιου, μὲ τὸν Ἀρχιερατικὸ Ἐπιτετραμμένο γιὰ τῆς δημόσιας σχέσεως μὲ τὴ Βασιarikὴ Πολτεία, τὸν γνῶστὸ Πρωτοπρεσβύτερο Ἀπόστολο Μαλαμουσι! Δὲ μπορού- με νὰ καταλάβουμε τί εἶδους «ἀνταλλαγῆς ἀπόψεων καὶ ἀναζητή- σης», καὶ τί «παρίδες»μπορεῖ νὰ ἔχει ὁ συγκεκριμένος κληρικὸς, μὲ τῆς δαιμονοθηρκαίους τοῦ κόσμου, οἱ ὁποῖες τρέφουν ἀπύθμενο μῖσος κατὰ τοῦ Χριστοῦ! Καὶ μὴ χειρότερα!

λούται σὲ ὁλόκληρον τὸν κόσμον ἔχοντας πᾶν τὸν Ἐσταυρωμένο Χριστό. Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ὁ γνῶστὸς οἶκος μῦδος προκαλεῖ, ἀφοῦ στὸ παρελθόν (2013) εἶχε κἀ τὸν ἰδίον μὲ τὴν εἰκόνα τῆς Πανα- γίας» (Ἰστολ. Ρωμολαί)! Οἱ φωτο- γραφίες ποὺ ἀνάρτησε ὁ δὲ λόγῳ ἱστολόγιον παρουσιάζουν ἡμίγυμνος νέους νὰ φέρουν τὴ μορφή τοῦ «οἱ ἡμᾶς σταυρωθέντων» Λιτρωτῆ μας Χριστοῦ. Αὐτὸ ἦθελαν νὰ πετύχουν καὶ σατανικοὶ ἐμπνευστὰς αὐτῆς τῆς δαιμονικῆς ἐμπνεύσεως, νὰ λευπο- ργήσει τὸ ὑποσυνειδητὸ τῶν κατα- ναλωτῶν μεωπικά καὶ ἀπαίσωπικά γιὰ τὸν «Μεγάλου Ἀντιπάστῃ» τους! Εἶναι καὶ αὐτὸ ἓνα δέγμα τῆς γενικῆς ἀποστασίας τῶν ἐσχάτων, ποὺ βίω- νουμε τὸν τελευταῖο καιροῖ!

Ἦπ. Εξ. Σερβίας: «Οἱ Τούρκοι ξέχασαν ὅτι οἱ Ὁθμανοὶ ἐκτίζαν πύργους μὲ κρανία Σέρβων»

ΥΠΑΡΧΟΥΝ καὶ ἡγέτες ποὺ ὀρθύνουν τὸ ἀνάστημὰ τους ὅταν τὸ ἀπαίτῃ ἡ περίστασις. Ὅχι δυσ- τυχῶς στὴν Ελλάδα μας, ὅπου οἱ ἡγέτες μας γίνονται «κότες» μπροστὰ στοὺς δὲ ἐχθρούς μας Τούρκους! Ὁ Σέρβος υπουργὸς ἑξωτερικῶν τὰ «μῆλα» στὸν Τούρ- κο ὁμολογῷ τὸν, ὅταν ἐκεῖνος παρα- πονήθηκε γιὰ «τῆς σφαγῆς τῶν Βοσνι- ῶν ἀπὸ τοὺς Σέρβους». Δεῖτε τὴν εἰδήσι: «Ἀπευθυνόμενος, μὲ γραπτὴ δήλωσιν τοῦ, πρὸς τὸν υπουργὸ Ἐξωτερικῶν τῆς Τουρ- κίας, Μεβλὺτ Ταβοῦσογλου, ποὺ ἀναφέρειται στὴ σφαγὴ τῶν Βοσνι- ῶν στὴ Σερμπερίνασι καὶ ὅτι γὰρ δὲν μπορεῖ νὰ κοιμηθεῖ τὰ βράδια, ποὺ υπενθύμιζε τὴν Ὁθωμανικὴ κα- ταχτὴ ἐπὶ πέντε αἰῶνες. Ὁ Ταβοῦ- σογλου θὰ ἐπρέπε νὰ κλείνῃ γιὰ τὸν Ἰπύργον τῶν Κρανίων» στὴν Νις, ποὺ χτίσθηκε ἀπὸ τὰ κρανία τῶν σκοτω- μένων Σέρβων τὸ 1809. Οὕτε ἔχει βιώσει τὸν πόνον τῶν μανάδων τῆς Σερβίας δὲν ἀρτᾶσαν τὰ παιδιὰ τους στὸ λεγόμενο Παιδομάζωμα,

δημιουργώντας τοὺς γενίτσαρους», εἶπε ὁ Ντάσιτς. Πρόσθεσε ὅτι οἱ Τούρκοι ἀξιωματοῦχοι πρέπει νὰ γονατίζουν μπροστὰ ἀπὸ τὸν Πύρ- γον τῶν Κρανίων καὶ νὰ ζητήσουν συγγνώμην ἀπὸ τοὺς Σέρβους γιὰ τὰ ἐγκλήματα ποὺ διέπραξαν ἐπὶ πέν- τε αἰῶνες» (Ἰστολ. echedoras-a.gr)! Οἱ Σέρβοι δὲν ξέχασαν τὰ ἐγκλήματα τῶν Μογγόλων, ἐμεῖς γιὰ τὰ ξεχά- σουμε; Γιατὶ δὲν μιλάμε τὴ γλῶσσα που δ’ἄξιζε στοὺς μεμετῆδες; Ἀπλά, ἐπειδὴ ξεχάσαμε τὴ σημαίνει ἥρωι- σμός, πατριωτισμός καὶ ἀξιοπρέ- πεια!

ὁμιουργώντας τοὺς γενίτσαρους», εἶπε ὁ Ντάσιτς. Πρόσθεσε ὅτι οἱ Τούρκοι ἀξιωματοῦχοι πρέπει νὰ γονατίζουν μπροστὰ ἀπὸ τὸν Πύρ- γον τῶν Κρανίων καὶ νὰ ζητήσουν συγγνώμην ἀπὸ τοὺς Σέρβους γιὰ τὰ ἐγκλήματα ποὺ διέπραξαν ἐπὶ πέν- τε αἰῶνες» (Ἰστολ. echedoras-a.gr)! Οἱ Σέρβοι δὲν ξέχασαν τὰ ἐγκλήματα τῶν Μογγόλων, ἐμεῖς γιὰ τὰ ξεχά- σουμε; Γιατὶ δὲν μιλάμε τὴ γλῶσσα που δ’ἄξιζε στοὺς μεμετῆδες; Ἀπλά, ἐπειδὴ ξεχάσαμε τὴ σημαίνει ἥρωι- σμός, πατριωτισμός καὶ ἀξιοπρέ- πεια!

Ἀπιστεύουν: Ὁ κ. Φραγκίσκος προβάλλεται ὡς «ἅγιος» καὶ «θαυματουργός»

ΤΟ ΕΧΟΥΜΕ γράψει πολλὰκις καὶ δὲ θὰ παύουμε νὰ τὸ γράφουμε συνεχῶς: ὁ «κάλῃθτος» καὶ «πρώτος» τῆς «καθολικῆς ἐκκλη- σίας» ἔχει ξεπεράσει κάθε ὅριον υποκρισίας καὶ φαρμασιμῶ! Δὲν ἀφίνει εὐκαιρία νὰ μὴ τὴν ἐκμετα- λευτεῖ, ὥστε νὰ προβάλῃ τὴν ἀρεν- τὰ του ὡς «ἀγγελοῦδης». Τελευταία ἐκμεταλεύθηκε καὶ ἓνα καρνα- παθὴ παιδί, ἐνὰ ἀληθινὸ ἀγγελοῦδ! Δεῖτε τὴν ἀποκρουστικὴ εἰδήσι: «Τὰ ΜΜΕ, τὰ ὁποῖα προβάλλουν ἓνα δῆθεν ἀνθρώπινον πρόσωπον τοῦ Πάπα τῆς Πανθρῃσκείας, αὐτὴ τὴν φορὰ ξεπερᾶσαν τὰ ὅρια, καθὼς μετέδωσαν πῶς παιδί μὲ κερκίσιον ποὺ φίλησε ὁ παντιφέας εἰδὲ βελτίσιον στὴν ὕειά του! Συγ- κερκίμενα, τὸν περσασμένο Σεπτέμ- βριο, ἡ μικρὴ Gianna Mascianto- νιο, μὲ διαγνωσμένο ἀνάιστο ὄγκο στὸν ἐγκέφαλο, δέχτηκε ἐνα φιλὶ στὸ κεφάλι ἐξῶ ἀπὸ τὸ Independence Hall στὴν Φιλαδέλφεια ἀπὸ τὸν Πάπα Φραγκίσκο. Σήμερα ἐπὶ πλὴν μῆνες ἀργότερα, τὸ μωρὸ ἐξοκολυθεῖ νὰ εἶναι ζωντανὸ καὶ ἡ κατὰστασις τῆς εἶναι καὶ πολὺ βελ- τιωμένη. Τὰ ΜΜΕ ἀφῆνον νὰ ἐννοηθεῖ πῶς αὐτὴ ἡ ἐξέλιξι ὀφεί- λεται στὸ φιλὶ τοῦ Πάπα. Ἄν πεῖ ὅμως κάποιος γιὰ τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ, τὴν παρβαρίσιον δηλαδὴ τὸν φυσικὸν νόμον, τότε ἀρχίζου- νὰ γέλια καὶ οἱ εἰρυνεύει» (Ἰστολ. prisonplanet)! Μὲ ἄλλα λόγια ὁ «κάλῃθτος», ἄρχισε νὰ «τὸ παίζει» καὶ «ἅγιος» καὶ μάλιστα «θαυμα- τουργός»! Ἀφῆναι τὰ ἀκριβοητη- ρωμένα, ἀπὸ τοὺς πακτωλούς τῶν «ἱερῶν ταμίων» τῶν, ΜΜΕ νὰ διαρρέουν τέτοιες εἰδήσεις, χωρὶς νὰ τῆς διαμευδίσῃ. Πρὴ φυσικὴ ἀν- ῆλπις τοῦ ἄρρωστου παιδιοῦ, τὴ «βῆπτας» ὡς «θαύμα» τῆς «αὐτοῦ ἀγιότητος»; Βοηθεῖα μας!

Σεβ. Γόρτυνος: «Μὴ ἀποκαλεῖτε τῆς αἰρέσεις Ἐκκλησία»

Ἡ ΠΑΝΑΙΡΕΣΗ τοῦ οἰκουμέ- νισμοῦ καθόρθωσε αὐτὸ ποὺ ἦθελε ἐδῶ καὶ χρόνια: νὰ ἀποσπᾶσαι τὴν μοναδικότητα τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξία, τὴν μοναδικὴ καὶ ἀληθινὴ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, καὶ νὰ τὴν προσδώσι στῆς αἰρέσεις, μᾶσω τῆς Συνόδου τοῦ Κολυμπαρίου! Αὐτὸς ἦταν ἄλλωστε καὶ ὁ βασικός σκοπὸς συγκροτήσεως τῆς! Ἀλλὰ, εὐτυχῶς, δόξα τῷ Θεῷ, ὑπάρχουν καὶ οἱ Ἐπι- σκοποὶ ἐκείνοι (ἔστω λίγοι), οἱ ὁποῖοι ἀντιστέκονται σεαυτὴ τὴν σοβαρὴ ἐκκλησιολογικὴ ἐκπτώσι. Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς ὁ ὁμολογητῆς Μητροπολίτης Γόρτυνος κ. Ἱερεμίας, ὁ ὁποῖος, ἰδοὺ τί ἐγράψε σὲ βαρυσήμαντὴ ἐγκυκλί- ον: «Σήμερα, ποὺ οἱ αἱρετικοὶ ἔλε- λουν νὰ παρουσιάσουν τῆς συνα- θροίσεως τοὺς ὡς πραγματικὴ Ἐκκλη- σία μὲ τὴν σωστικὴ ἔννοια τῆς λέξε- ς, μὲ τὴν ἔννοια τοῦ θεοῦ Ὁργανισμοῦ, ποὺ ἰδρυσὲ ὁ Χριστὸς γιὰ τὴν σωτη- ρία μας, ἐμεῖς πρέπει μὲ πολλὴ φρονιτιὰ νὰ ἀποφεύγουμε τὴν ἐκκρᾶσιν “Ἐκκλησία” γι’ αὐτοὺς, μὲ τοὺς αἱρετικούς. Ονομαζόντες ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι τοὺς αἱρετικούς “Ἐκκλησία”, ἔστω καὶ μὲ τὴν γενικὴ ἔννοια τῆς λέξε-ς, βοηθοῦμε, ξαναλέ- γου, τὴν οἰκουμενιστικὴ κίνησι, ποὺ θέλει νὰ ἐνοποιήσῃ ὅλους, δαχτύξ- τῶν δογματικῶν διαφορῶν, καλῶν- τας τοὺς ὅλους μαζί “Ἐκκλησία”. Πρέπει, λοιπὸν, νὰ ἀποφεύγουμε νὰ λέγουμε τὴν ἐκκρᾶσιν “Ρωμολαί- κῆ ἐκκλησία”, ἡ ὁποία χρησιμοποιεῖται πολὺ ἐλεύθερα καὶ ἀπὸ ἐπίσημα ἀρχιερατικά κείλην! Εὐχαριστοῦμε Ὁρθόδοξους ὁμολο- γητὰς σὰς ὅλους μᾶς δίνει χαρὰ καὶ ἐλπίδα ὅτι τελικά ἡ νίκη τοῦ ἐπάρα- του οἰκουμένισμοῦ στὴ Σύνοδο τῆς Κρήτης θὰ εἶναι... πύρρεος!

Ὁ ἍΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ἡ ἉΓΙΑ ΤΡΙΤΗ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ

Στῆς 9 Σεπτεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμῃ τῆς Ἁγίας καὶ Οἰκουμενικῆς Τρίτης Συνόδου τῶν ἁγίων δασκασίων Πατέρων τῶν ἐν Ἐφέσῳ συναχθέντων καὶ καθε- λόντων τὸν δυσσεβῆ Νεστόριο. Ἡ Ἁγία καὶ Οἰκουμενικὴ Γ΄ Σύνοδος συγκλήθηκε στοὺς χρόνους τοῦ αυτοκράτορος Θεοδοσίου Β΄ τοῦ Μικροῦ, τὸ 431 στὴν Ἐφεσο, ἡ ὁποία κατεδίκασε τὸν ἀσεβῆ καὶ ἀνθρωπολάτρη ἀρχιεπίσκοπο Κωνσταντινουπόλεως Νεστόριο. Ἡ αἰτία τῆς συγκλήσεως ὑπῆρξε τὸ Χριστολογικὸ πρόβλημα, τὸ πῶς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐγίνε καὶ ἰσὺς τῆς Παρθένου, τὸ πῶς δηλαδὴ ἐνθῶ- καν ἡ θεότητα καὶ ἡ ἀνθρωπότητα στὸν ἓνα Ἰησοῦ Χρι- στοῦ. Ὁ αἱρετικός ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Νεστόριος κήρυττε ὅτι ἡ Παναγία ἦταν Χριστοτόκος καὶ ὄχι Θεοτόκος, ὅτι δηλαδὴ ὁ Χριστὸς ἦταν μίᾱ ἀνθρώπι- νη ὑπαρξί, ἓνας ψιλὸς ἄνθρωπος, ἓνας ἀπλὸς θεο- φόρος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος φέρεται μέσα του διὰ ἐνοι- κλήσεως τὸν Θεὸ Λόγο καὶ ὄχι ὅτι εἶναι ὁ Θεὸς σεσαρ-

ἀνθρώπινη φύση εἶχε ὡς ὑπόστασις αὐτὴ τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, ἡ δὲ ἔνωσις τῶν δύο φύσεων ἦταν πραγματικὴ καὶ ὄχι κατὰ δόκησι, δηλαδὴ κατὰ φαντα- σία. Ὁ ἅγιος Κύριλλος θὰ τόνισι συμπερασματικά ὅτι ἔξ- ὁ Θεὸς Λόγος δὲν θὰ γεννίσταν κατὰ σάρκα δὲν θὰ ἦταν δυνατὴ καὶ ἡ ἀπαλλαγὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ κατ’ ἐπέκτασιν καὶ ἡ σωτηρία του.

π. Χαρίτων Βιγλιώτης ὁ πνευματικός, ἀπὸ τὸ Μεγάλου Μέρτσι Τρικάλων

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

μένος ψυχικά, ἄνθρωπος γεμάτος ἀρετές καὶ ἀγιότητα. Ἄν δὲν κατορθώσαι νὰ ἀποκτήσεις αὐτὰ, ὅσα γράμματι- κα ἢ μᾶθες δὲ θὰ εἶσαι ἄξιος γιὰ τὴν ἱερωσύνην. Αὐτὰ τὰ ἔβαλε καλὰ στὸ μυαλό του καὶ προσπάθησε νὰ τὰ κάνει πραγματικότητα. Ἐκανε ἀγῶνα, γιὰ νὰ κούμει τὰ ἐλαττώ- ματά του καὶ νὰ ἀποκτήσῃ ψυχosoωτηρίας ἀρετὲς καὶ κυ- ρίως τὴν ὑπόσπι ἀπεινίστην.

Μεγάλῃ θέλησιν ἔδειξε στὸ νὰ μάθῃ νὰ διαβάζει. Βιβλία του, ὅπως καὶ ὁλων τῶν παιδιῶν τὰ χρόνια αὐτά, ἦταν τὸ Μὲγα Φρολόγιον, τὸ Φαλητῆρ, ἡ Οὐκώχως καὶ τὰ ἱερὰ Συν- ἀξάρια. Τὰ ἱερὰ συναξάρια δὲν τὸν βοηθήσαν μόνον νὰ μᾶ- θῃ νὰ διαβάζει, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀποκτήσῃ πρότυπα γι

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ»

Αί ιδεολογικά άγκυλώσεις του κ. Ν. Φίλη διαλύουν την Όρθοδοξον Χριστιανικήν Άγωγην εἰς τὴν Ἑλλάδα

Με μεγάλη έκπληξη ἀκούσαμε τὴς ἀνακινώσεις τοῦ κ. Ν. Φίλη πού ἀφοροῦν στό μᾶθημα τῶν Ὁρθοκετικῶν. Ἡ έκπληξή μας οφείλεται στό γεγονός ὅτι ἕνας Ὑπουργός Παιδείας, ἀντί νά στοιχειοθετῇ τὴς πολιτικές ἀποφάσεις του μέ τεκμηριωμένα ἐπιχειρήματα, προχωρεῖ σέ συνηματολογικές ἀνακινώσεις πού ἀποκαλύπτουν ἕνα σαφές ἐπιστημονικό ἔλλειμμα καί μία διαστρεβλωμένη ἀντίληψη τῆς πραγματικότητας.

Οἱ θέσεις τῆς Πανελληνίας Ἐνωσης Θεολόγων (ΠΕΘ) εἶναι ξεκάθαρες:

1) **Ζητήσαμε καί ζητάμε ούσιαστικό καί υπεύθυνον διάλογον**, μέ ὅλες τίς ἀπαραίτητες προϋποθέσεις ἐνός τέτοιου διαλόγου. Τέτοιος διάλογος γιά τὸ μᾶθημα τῶν Ὁρθοκετικῶν, οὐδέποτε πραγματοποιήθηκε. Ἄν ὁ κ. Φίλης εἶχε στοιχειώδεις γνώσεις γιά τίς ἀλλαγές Ἀναλυτικῶν Προγραμμάτων, θά ἤξερε ὅτι σέ αὐτές τίς περιπτώσεις ὁ διάλογος προηγείται, δὲν ἔπεται.

2) **Ο Ὑπουργός Παιδείας, προφανῶς ιδεολογικά προκατειλημμένος, συνηματολογεῖ** καί δὲν κυριολεκτεῖ, ὅταν μιλεῖ γιά τὸ μᾶθημα τῶν Ὁρθοκετικῶν. Εἶναι ἐμφαυμένη, παραπλανητική καί δὲν ἔχει καμία σχέση μέ τὴ σχολική πραγματικότητα, ἡ ἀφοριστική διατύπωση τοῦ κ. Φίλη, ὅτι τὸ παρόν μᾶθημα τῶν Ὁρθοκετικῶν εἶναι «κατηχητικό» καί «κομολογικό». Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι πρόκειται, κατὰ βάση, γιὰ Ὁρθόδοξη Χριστιανὴ Ἀγωγή μέ διαδρακτικές ἐνότητες καί στοιχεῖα ἀπὸ τίς χριστιανικές ὁμολογίες καί τίς θρησκείες (σὴ Β' Λυκείου τὸ μᾶθημα εἶναι καθαρά θρησκειολογικό).

3) **Τὰ νέα Ἀναλυτικά Προγράμματα Σπουδῶν πού ἐπιθυμῇ ὁ Ὑπουργός Παιδείας νά ἐφαρμόσει ἔχουν ἀποδομηθεῖ καί ἀποδοκιμασθεῖ πλήρως** ἀπὸ τὴν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ σύμπτωση τὴν Ἱερά Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἀπὸ ἡψηλό ἐπίπεδο διενθῆ καί πανελληνία ἐπιστημονικά συνέδρια καί ἀπὸ ἐγκρίτους καί εἰδικούς ἐπισημωγες(παιδαγωγούς, νομικούς, κοινωνιολόγους, πολιτειολόγους,

Ὁ Τίμιος Σταυρός

• Λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιο καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἐμοὶ κόσμος ἐσταύρωται καγὼν τῷ κόσμῳ» (Γαλ. στ' 14). Δηλαδή, μὴ γένοιο ποτε ἐγὼ νὰ καυχῶμαι διὰ τίποτε ἄλλο παρὰ διὰ τὸ ὅτι ἔλαβε δούλου μορφή καί ἐσταυρώθη διὰ τὴν σωτηρία μου ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Μόνον καυχῆμαί μου εἶναι τοῦ Κυρίου ὁ σταυρικός θάνατος, διὰ τῆς πίστεώς δὲ στὸν θάνατον αὐτὸν ἔχει νερῶθι καί ἔχει χάρις τὴν δύναμιν του ὡς πρὸς ἐμὲ ὁ κόσμος. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἔχω νερῶθι ὡς πρὸς τὸν κόσμῳ... Τί εἶναι γὰρ ὁ Σταυρός; Λέγει ἕνα τροπάριο. «Σταυρός, ὁ φύλαξ πάσης τῆς οἰκουμένης· Σταυρός, ἡ ὑπαιότης τῆς Ἐκκλησίας· Σταυρός, βασιλεὺς τὸ κράσιμα· Σταυρός, πιστὸν τὸ στήριγμα. Σταυρός, Ἀγγέλων ἡ δόξα, καὶ τῶν δαιμονίων τὸ τροῖσμα».

Καὶ δάλοῦ: «Συντριβήτωςον ὑπὸ τὴν σημείωσιν τοῦ τύπου τοῦ τιμίου σταυροῦ σου πᾶσαι αἱ ἐναντίαι δυνάμεις».

- Ὁ Ἅγιος Κοσμάς λέγει στὶς διδασχές του γιά τὸν Σταυρό:

Καὶ ὁ Σταυρός, ἀδελφοί μου, πῶς εἶνε, μᾶθετε: Ὅταν βάνωμεν τὸ χεῖρ μας εἰς τὸ κεφάλι, φανερώνει ὁ Θεός, ὅπου ἦτον εἰς τὸν οὐρανόν· καί ὅταν τὸ βάνωμεν εἰς τὸν ὀμφαλόν, φανερώνει πῶς ἐκτέθειν εἰς τὴν γῆν καί ἐσκαρκίωθι· καί ὅταν τὸ βάνωμεν εἰς τὸ δεξιόν, μέρος ἀνωθεν τοῦ βυθίου, φανερώνει πῶς εἶνε δίκαιος καί ἀθάνατος καί πῶς θέλει βλεῖν τοῦ δικαίου εἰς τὰ δεξιά του μέρη· καί ὅταν τὸ βάνωμεν εἰς τὸ ζερβὸν μέρος, φανερώνει πῶς θέλει κρίνει δλα τὰ ἔθνη καί θέλουν στέκονται εἰς τὸ ζερβὸν τὸν μέρος καί τὸν πόδι βάλει εἰς τὴν κόλασιν.

Ὁ τίμιος Σταυρός, ἀδελφοί μου, εἶνε αὐλὰς ὅλης τῆς γῆς. Ὁ τίμιος Σταυρός ἀγιάει ὅλα τὰ πέτρατα, ὅλα τὰ θεῖα καί ἅγια τῶν ἐκκλησιῶν. Ὁ Σταυρός ἀγιάει τὴν θείαν Λειτουργίαν καί κάθε Ἀκολουθίαν. Ὁ Σταυρός ἀγιάζει τοὺς Ἁγίους. Ὁ Σταυρός ἀγιάζει καί στερεώνει τὴν Βάπτισιν. Ὁ Σταυρός εὐλογεῖ τὰ ἀνδρόνουν. Ὁ Σταυρός κυνηγῷ τοὺς δαίμονας καί φεύγουνσιν ὡσάν ἀπὸ τὴν ἀστροπτήν. Ὁ Σταυρός εἶνε ὅπλον φωτεινόν καί ὅποιος τὸν κάμνει, τὸν φωτίζει καί τὸν ἀγιάζει ἐκείνον τὸν ἄνθρωπον, καί εἶνε ὡσάν δίστομον σπαθίον, καί δὲν ζυγώνουν σιμὰ οἱ δαίμονες νὰ παρακινήσιν τοὺς ἀνθρώπους διὰ νὰ κάμωσιν ἁμαρτήματα. Καὶ ὅπου κινήσῃ τὴν πηγήν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν καμὴν τὸν σταυρὸν καί νὰ λέγῃ τὸ «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ!», Ἡ εἰς τὸ παζάρει κινᾷς ἡ εἰς τὸ χωράφι ἡ εἰς τὸ ἀμπέλι ἡ ὅταν φέυγῃ ψυαὶ ἡ ὅταν πίνῃς κρασί ἡ νερὸν ἡ ὅπωρνον ἡ ὅταν κοιμηθῇς, νὰ προσκυνήσῃ τὸν Θεόν, νὰ σταυρώνησ καί τὸ σῶμα σου, καί ὑστερὰ νὰ πλავίσῃς. Νὰ κοιμηθῇς, καί θέλεις σκηπθῇ τὸ πρὸς γερὸς καί χαρούμενος. Ὅθεν, ἀδελφοί μου, ἐκαταλάβετε καί τὸ ἡξέμευτε ὅλοι σας».

Πῶς νὰ κάνουμε τὸν Σταυρὸν μὲς

«Τώρα σὰς συμβουλεύω νὰ κάμετε ἀπὸ ἕνα κομβόλιγ μικροί καί μεγάλοι καί νὰ τ'κραττεῖς μέ τὸ ἀριστερὸ χεῖρ, καί νὰ τὸ δεξιὸ νὰ κάμνετε τὸν σταυρὸν σας καί νὰ λέγετε: Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, γίε καί Λόγε τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, διὰ τῆς Θεοκύου καί πάντων τῶν Ἁγίων ἐλεῆσον μέ τὸν ἁμαρτωλὸν καί ἀνδρὶν δούλων σου. Ὁ πανάγαθος Θεός μὲς ἐχάρισε τὸν τίμιον Σταυρὸν μέ τὸν ὅποιον νὰ εὐλογῶμεν, καί τὰ Ἀχρῶντα Μυστήρια. Μὲ τὸν σταυρὸν νὰ ἀνοίγωμεν τὸν παράδεισον, μέ τὸν σταυρὸν νὰ δώκωμεν τοὺς δαίμονας; ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχωμεν τὸ χεῖρ μὲς καθ' ὅρον ἀπὸ ἁμαρτίας, καί τότε κατακοίσει ὁ διάβολος καί φεύγει. Ὅθεν, ἀδελφοί μου, ἡ πρῶτευε ἡ τίνεται ἡ δουλεύετε, νὰ μὴ σὰς λείπῃ αὐτός ὁ λόγος καί ὁ σταυρός· καί καλὸν καί ἅγιον εἶνε νὰ προσεύχεσθε πάνποτε τὴν αὐγήν, τὸ βράδυ καί τὰ μεσάνυχτα».

- Ἐλέγε ὁ μακαριστὸς Δημ. Παναγόπουλος γιά τὴν δύναμιν τοῦ Σταυροῦ:

«Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι δὲν γνωρίζουν τὴ δύναμιν τοῦ σταυροῦ, γι' αὐτοὺς ἀνὰ σταυρῷ, πού μόνον σταυρὸς δὲν εἶναι. Κινῶν τὰ χεῖρα τους, λές καί ἀνακατεύουν τὸν ἀέρα ἢ σὰν νὰ δέρνουν τὸν ἀέρα. Εἶναι μεγάλη βλασφημία αὐτὸ τὸ πράγμα! Ἀπὸ τοὺς 1000 πού κάνουν τὸν σταυρὸ τοὺς σὺς τὴν Ἐκκλησίᾳ, μόνον οἱ 2 τὸν κάνουν σωστά. Ὅπως σὲ ἕνα ἔγγραφο, ὅταν δὲν ἀποτυπώνεται σωστὰ ἡ σφραγὶς, τὸ ἔγγραφο δὲν ἔχει ἰσχὺ, ἔτσι καί ὁ σταυρός πού κάνουμε λάθος, δὲν εἶναι σταυρός. Πρέπει νὰ γίνεται σωστά. Μελίτω, κοιλία καί σὴς 2 ὡμώπλετες. Ὁ σταυρός πού κάνουμε, συμβολίζει καί τὴν δική μας τύπωση, τὴ σταύρωση τῶν παθῶν καί τοῦ θελήματός μας. Οἱ ἄνθρωποι ἐχόντας ἀγνοία ἐπὶ τοῦ θέματος, κάνουν ἕνα τυπικό σταυρὸ. Ὁ διάβολος δὲν φοβᾶται τὸ σταυρὸ αὐτὸ καθ' αὐτό, ὅταν γίνεται ἀπὸ τὰ χεῖρια ἐκείνου, πού δὲν ἔχει ὀργανική σχέση μέ τὸν Χριστό. Ὅταν ὅμως ὁ ἄνθρωπος ἔχει σχέση μέ τὸν Χριστό καί πιστεῖται αὐτὸ πού κάνει, τότε τὸ σχῆμα αὐτὸ ἀξιοποιεῖται καί ὁ σατανὰς φοβίται καί φεύγει, μπροστὰ στοῖ ἀποτελεσματικό πνευματικό ὄπλο τοῦ σταυροῦ».

κρατεῖας καί τῶν διοικητικῶν Δικαστηρίων, **θὰ τὶς ἀντιπαλέσουμε μέ κάθε νόμιμο τρόπο.**

Τὸ ΔΣ τῆς ΠΕΘ

Ἀνοικτὴ Ἐπιστολὴ τῆς ΠΕΘ πρὸς τὸν Ὑπ. Παιδείας
Δέν ὑπῆρξεν ἀληθινὸς καί υπεύθυνος διάλογος διὰ τὸ μᾶθημα τῶν Ὁρθοσκετικῶν
 Ἀριθ. Πρωτ. 103/21-7-2016

Ἀξιότιμε κύριε ὑπουργέ,

Μὲ λύπη μας παρατηροῦμε ὅτι ἐπαναλαμβάνετε, σὲ δημόσιες δηλώσεις σας, τὸν ψευδοῖ ἱσχυρισμὸ ὅτι ὑπῆρξε διάλογος καί διαβούλευσιν γιά τὸ μᾶθημα τῶν Ὁρθοσκευτικῶν ἀπὸ οικονομικά συστήματα ἀγγλοσαξωνικοῦ τύπου, πού δὲν συνάδουν μέ τὴν ἰδεολογία ἐνός κόμματος πού αὐτοπροσδιορίζεται ὡς ἀριστερὸ.

4) Ἄν πραγματι ἐφαρμοσθῶν τὰ νέα Προγράμματα Σπουδῶν τοῦ μαθήματος τῶν Ὁρθοσκευτικῶν, θὰ ἀλλάξει ἄρδην ὁ χαρακτῆρας τοῦ μαθήματος στὴ Χώρα μας, καὶ αὐτὴ ἡ ἀλλαγὴ αὐτόματα θὰ μετατρέπῃ τὸ μᾶθημα σὲ μία κοινωνικό-πολιτικό-φιλοσοφικό-ψυχολογικὸ περιεχομένου πολυθεσμική φλυαρία, ὅπου, ἐνδεχομένως, ἀκόμη καί ἡ ἀναφορά στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ νὰ θεωρεῖται γιὰ μὴ πολιτικά καί διδακτικά ὀρθή ἢ, ἀκόμη, καὶ μὴ νόμιμη, δυσκολεύοντας ἔτσι τὸ ἔργο τοῦ διδάσκοντος καὶ οδηγώντας τοὺς μαθητῆς στὴ θρησκευτικὴ σύγχυση καὶ οὐσιαστικὰ τὴν ἀρνήρη τῆς πίστες τους, στὸν μηδενισμό καί στὴν ἀτοκική θρησκεία.

5) Ἡ ἐξαγγελία στὴν ἀρχὴ τῆς νέας σχολικῆς χρονιάς, γιά βεβαισμένη ἐφαρμογὴ τῶν νέων Προγραμμάτων Σπουδῶν **μόνον!** γιά τὸ μᾶθημα τῶν Ὁρθοσκευτικῶν(γιατὶ ὅραγε, δὲν ἐφαρμόζονται τὰ νέα Προγράμματα Σπουδῶν καί στὰ ὑπόλοιπα μᾶθηματα); **θὰ δημιουργηθῇ τεράστια,** ὅχι μόνον θεωρητικά ἀλλὰ καί πρακτικά **προβλήματα** στὴ σχολικὴ ζωὴ, διδασκομένων καί διδασκόντων.

Δηλώνουμε ὅτι τίς **ἤδη εἰλημμένες ἀποφάσεις** τοῦ κ. Φίλη γιά **τὸ μᾶθημα**, πού βρίσκονται σὲ εὐθεία ἀντίθεση μέ τὴ βούληση τῆς συντριπτικῆς πλειονότητος τοῦ θεολογικοῦ καί ἐκκλησιαστικοῦ κόσμου ἀλλὰ καί τοῦ συνόλου τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, καθὼς ἐπίσης καί τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος, τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Νόμου 1566/1985, τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῶν ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπι-

1. Ἐνας ἐνπιρος διάλογος ἐκινᾷ ἀπὸ μὲνδερνική βάση. Καὶ ὅμως, ὁ διάλογος γιά τὸ μᾶθημα τῶν Ὁρθοσκευτικῶν θέτει «κόκκινες γραμμές», πού εἶναι τὰ νέα Προγράμματα Σπουδῶν. Μὲ εἰλημμένη τὴν ἀπόφαση καί μέ ἀσμετήριτες δηλώσεις ἐκ μέρους σας γιά ἐφαρμογὴ τῶν Προγραμμάτων, ὁ διάλογος μετατράπηκε σὲ προσχηματικό, ἀφοῦ ἐπρόκειτο γιὰ μία ἀπλὴ συνάντησιν, καί νὰ ἀνακοινωθεῖ μετὰ στὸν λαὸν ἡ ἀπόφαση ἐφαρμογῆς τῶν Προγραμμάτων. Ἦταν δηλαδή, ἀπλῶς μία πρόσκληση τοῦ ἐπιτήρησε ἐντέχενα νὰ βαπτίσει τὸν ἐγὼ μὴ πειναστὴ μονόλογον τοῦ ΙΕΠ σὲ διάλογο καί νὰ καλύμει ἐπὶ τὸν αὐταρχισμό, μέ τὸν ὁποῖο προσπαθοῦν κάποιοι Θεολόγοι, ἐνὸς καί ἐκτός τοῦ ΙΕΠ, νὰ ἐπιβάλουν τὴς ἀντιρροδέκτες θέσεις τους στὸν θεολογικὸ κόσμὸ τῆς χώρας.

Ἀλλωστε, εἶναι σαφές ὅτι σὲ περιπτώσεις τόσο σοβαρῶν ἀποφάσεων, ὅπως ἡ ἀλλαγὴ τῆς φυσιογνωμίας ἐνός μαθήματος, ὁ διάλογος, καί μάλιστα ὁ δομημένος καί ὀργανωμένος, προηγεῖται καί δὲν ἔπεται.

2. Ἡ ἐπιτροπὴ πού ἐπιλέγεται, σὲ τέτοιες περιπτώσεις, νὰ συνιστῇ τὸν διάλογον, πρέπει νὰ εἶναι μία ἐπιτροπὴ εὐρείας ἀποδοχῆς. Στὶς περιπτώσεις μάλιστα ἀλλαγῆς Ἀναλυτικῶν Προγραμμάτων, σὲ ὅλες τίς ἐυρωπαϊκές χώρες, πού καπانون τὴν ἀξία καί τὴ σπουδαιότητα τῆς δημόσιας ἐκπαίδευσης, αὐτοὶ πού ὀρίζονται ὡς υπεύθυνοι καί μὲλ τῶν ἐπιτροπῶν γιά τίς ἀλλαγές εἶναι εἰδικοί γιά τὰ Ἀναλυτικά Προγράμματα. Οἱ εἰδικοί αὐτοὶ ἔχουν κατοχυρωμένα ἀκαδημαϊκά προσόντα, μέ ἀντίστοιχους τίτλους σπουδῶν καί ἀντίστοιχο σοβαρὸ ἐρευνητικό καί συγγραφικό ἔργο. Ἐπιπλέον, νὰ συμφωνεῖτε ὅτι ἡ ἐμπειρική μόνον ἀνασκόληση μέ τὸ μᾶθημα τῶν Ὁρθοσκευτικῶν δὲν ἀποτελεῖ ἐγγύησιν γιά συμμετοχὴ σὲ μία ἐπιτροπὴ πού διεκδικεῖ εὐρεία ἀποδοχὴ, οὕτε γιὰ τὴ διεεργαγὴ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ Ἀγν. ΣΕΛ.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ

Ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἀδυναμία τοῦ ἀνθρώπου

Πολλοὶ ἄνθρωποι ὑποφέρουν ἀπὸ διάφορες ἀσθένειας καί προσπαθοῦν μέ τὴ βοήθεια τῶν γαιτρῶν νὰ θεραπευθῶν. Οἱ πιστοὶ ὅμως καταφεύγουν καὶ σὸ θεό καί ζητοῦν τὴν θεραπεία τους. Ἰδιαίτερα ὅταν ἔχουν ἀναλάβει δύσκολα καὶ κοπιώδες ἔργο σὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, ζητοῦν νὰ ἐκπαισθῶν μέ τὴν προσευχὴ τους νὰ ἀνστήσουν τὴς σωματικές τους δυνάμεις, γιὰ νὰ μπόρουν νὰ τὸ φέρουν εἰς πέρας. Διακατέχονται ἀπὸ ὑπερβολικὴ ἀνησυχία, ἐνὼ γνωρίζουν τὰ διὰ τὸν ἑαυτὸ αἰτήματα ἐνδοχόμενός νὰ εἶναι διαφορετικά ἀπὸ τὰ σχέδια τοῦ Θεοῦ.

Τὸ παράδειγμα τοῦ ἀποστόλου

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΨΨΩΣΙΝ
18 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2016
Ἀπόστολος: Γαλ. β' 16-20
Εὐαγγέλιον: Μᾶρκ. ἡ' 34- θ' 1
Ἦχος: δ' – Ἑωθινόν: Β'
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Περὶ ὑπομονῆς

«ὁς τις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖτω μοι».

Συνήθως οἱ διάφοροι ἀρχηγοί, ὅταν καλοῦν τὰ πλήθῃ νὰ τοὺς ἀκολουθήσουν, τοὺς ὑπόσχονται ἀνάσεις, τερτινὰ καὶ εὐχάριστα. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Πιστεύας μας ὅμως, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, εἰς τὰς προγραμματικές, οὕτως εἰπέν, δηλώσεις Του, ἐδήλωσε καθαρά: ὅτι ὅποιος θέλει νὰ Τὸν ἀκολουθῇ, εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ σηκώσῃ σταυρὸν, τὸν σταυρὸν τῶν θλίψεων. Ὁ σταυρὸς αὐτὸς δὲν εἶναι μόνον τῶν θλίψεων τῶν συνήθων, τὰς ὁποίας κάθε ταλαιπώρον τέκνον τοῦ Ἀδὰμ εἶναι ὑποχρεωμένον νὰ σηκώσῃ, ἀλλὰ καί τῶν θλίψεων, τὰς ὁποίας ὕφισταται ἀπὸ τοὺς ψυχρὸς, τοὺς ἀνιηθέντες, τοὺς ἀντιθέους καὶ ἀντιχριστοὺς, διότι ἀκριβῶς ἀκολουθεῖ τὸν Χριστόν.

Ὅσονδήποτε ὅμως καὶ ἂν φαίνεται βαρὺς ὁ σταυρὸς τῶν θλίψεων τοῦ Χριστιανοῦ, καθίσταται συγχρόνως καὶ ἐλαφρὸς ἐλαφρότατος. Δι' αὐτὸ ἀλλοχοῦ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος λέγει καὶ ζυγὸς μου χρηστός ἐστι καί τὸ φορτίον μου ἑλφρὸν». Ὁ ἀληθὴς σταυρὸς τοῦ Κυρίου, ὄχι λυτὴν, ἀλλὰ χαρὰν αἰσθάνεται εἰς τὰς θλίψεις του. Ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι κατ' ἐξοχὴν θρησκεία τῆς χαρᾶς. Οἱ πρῶτοι ὀπαδοὶ τοῦ Κυρίου καὶ οἱ μετέπειτα, παρὰ τὴν πλῆθύν τῶν σταυρῶν πού ἔφερον, διαρκῶς χαροῦντο τὴν ζωὴν των. «Χαίρω ἐν τοῖς παθήμασί μου», ἔγραφεν ὁ Παῦλος.

Καὶ ἡμεῖς τώρα, πού ἡξιώθημεν τῆς μεγάλης τιμῆς νὰ εἰμεθα Χριστιανοί, ὀπαδοὶ δὴλ. τοῦ Χριστοῦ, πρέπει μέ χαρὰν νὰ σηκωνώμεν τὸν σταυρὸν τῶν θλίψεων μας καί χαρούμενοι νὰ διερχώμεθα τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μας. Πῶς ὅμως θὰ τὸ κατορθώσωμεν αὐτό;

Α'.

Νὰ σκεπτώμεθα ὅτι θὰ περάσουν. Πάρα πολὺ ὠφέλει τοῦτο. Ἐκείνο πού μᾶς κάνει νὰ τὰ χάνωμεν καί νὰ ἀδμονύνομεν, νὰ αὐξάνεται ἡ θλίψις μας καί νὰ διπλοαίσιζεται τὸ κακὸν εἶναι ὅτι δὲν θὰ περάσουν ποτέ, ὅτι θὰ ὑποκύνωμεν ἐν τέλει. Ἀλλὰ τί μόνον ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον αὐτόν; Τίποτε. Οὐτε ὁ πλοῦτος, οὐτε ἡ δόξα, οὐτε τὰ ἀξιώματα. Ἐρχονται καί παρέρχονται. Φεύγουν ὅπως τὸ καλοκαίρι καὶ ἡ ἀνοιξίς. «Τὰ πάντα ρεῖ». Παρομοίως καί τὰ βάσανα περνοῦν. Παροδικὰ νέφη καί καταιγίδες εἶναι, πρὸς στιγμὴν σκάζονται τὸν ὀρίζοντά μας. Ὅπως ὅμως ὁ χειμὼνας περνᾷ καὶ τὰ σύννεφα διαλύονται αὐτὰ καί τὰ μελανολοκὰ νέφη τῶν θλίψεων θὰ διαλυθοῦν «καὶ χαρὰ θε νάρθῃ κ' ἄλλη. Ὁ Θεός πού μᾶς τὴν πῆρε, θὰ τὴν ξαναδώσῃ πάλιν». Σκεφθεῖτε τὸν πλοῦστον καί τὸν λᾶζαρον τῆς παραβολῆς. Ἐλθὼν καί πού πλοῦστοι αἱ ἀπολούσεις καί τοῦ Λαζάρου τὰ δεινὰ καὶ ἀνεπίτρετὰ ὁ πολυβασανισμένος εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ. Μὴ ἀγωνιάς λοιπὸν. Σκέψου, ὅτι θὰ περάσουν καί τὰ διὰ σοὺ βάσανα, καθὼς πέρασαν καί τόσα ἄλλα καί θὰ ἀναστήλῃ καί διὰ σὲ ἡμέρα τοῦ λυτρωμοῦ σου, ἡ χαρμὸςυνος. Σκέψου τὴν, διὰ νὰ ὑπομείνῃς μὲ χαρὰν.

Β'

Θὰ ὑπομύνωμεν μέ χαρὰ τὰ βάσανα -ὀποιαδήποτε βάσανα- ὅταν σκεπτώμεθα τὸν σκοπὸν των. Εἰς κάθε θλίψιν μας πρέπει νὰ θέτωμεν τὸ ἔρωτημα: «Διὰ τί πάσχω; Ποία ἡ αἰτία; Ποῖος ὁ σκοπός;» Διότι ἡ ἀγνοία τοῦ σκοποῦ φέρει πλῆθος σύγχυαν καὶ ζόλων. Δεκαπλασιάζει τὴν θλίψιν. Ἐνῷ ἡ γνώσις τοῦ σκοποῦ εἰρήνην καί γαλήνην πολλὰν φέρει.

Ἀσφαλὲς δὲ θὰ ἀνιερθῶμεν τὸν σκοπὸν, ὁ ὁποῖος θὰ εἶναι ἴσως νὰ ἐπιστρέψωμεν ἐν μετανοίᾳ εἰς τὸν Θεόν. Μετανοοῦντες δὲ δὲν «θὰ κατακρίνωμεν σὺν τῷ κόσμῳ», πού μένει ἀμετανόητος. Τοιοῦτοτρόπως ἐπάνω εἰς τὸ μαῦρον πανί τοῦ πόνου κεντᾷ ὁ Θεός τὸ μετέδινον κέντημα τῆς μετανοίας. Δὲν λέγει ἡ Γραφή «παῖδες Κυρίου ἀνοίγει μου τὰ ὕατα» καί «ἐν θλίψει ἐμνήσθημἐν σου»; Πότε ὁ ἄσωτος ἐπέστρεψε στὸν πατέρα του; Ὅταν ἐπέπαισε καί ἐξημετάισθη. Πότε ὁ ληστής ἐπίστευσε καί ἐζήτησε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν Παράδεισον; Ὅταν ἐσταυρώθῃ καί ἐπόνεσε. Πότε ὁ στρατὸς μᾶς ἔκοψε τὴ βλασφημία καί ἐπεκαλεῖτο τὸν Θεόν καί τὴν Παναγίαν καί ἐξυμολογοῦτο προθυμῶματα; Ὅταν βρέθηκε μέσα στὴν κόλασι τοῦ πολέμου. Πότε ὁ Μανασῆς καί ὁ Ἰουδαῖος μετενόησαν; Ὅταν ἐσθάρησαν ἀγκυλωμένοι καί ἔχσαν τὴν ἐλευθερίαν των. Πόσοι καί σήμερ ἀνθρώποι ἐμπήκων σὸ δρόμον τοῦ Θεοῦ, πόσοι νέοι ἐσφωρονίζονται ἔπειτα ἀπὸ μία μὴν περιπέτειαν! Ὁ σκοπὸς διὰ τὸν ὁποῖον μᾶς στέλλει ὁ Θεὸς τὰς θλίψεις εἶναι νὰ ζυπνωῦμεν ἀπὸ τὴν μέθην τῆς ἁμαρτίας. Καὶ ὁ σιδηρουργός, διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴ σκουρία τοῦ σιδήρου, τὸ βάζει στὴ φωτιά καί τὸ κτυπᾷ μέ τὴν σφυρὸν. Ἀναλόγως δὲ τὸ χαρακτηρισμὸς μας καί τῆς εὐαισθησίας μας παρατείνει καί τὰ βάσανα, διὰ νὰ λάβωμεν μόνιμα καί γερά μαθήματα. Νὰ νοιώσωμε πόσον ὀλέθριον κακὸν εἶναι ἡ ἁμαρτία. Ὅτι εἶναι δηλητηρίον θανατηφόρον καὶ ὄχι ὅπως φαίνεται γλύκισμα. Καί ὅταν τὸ νοιώσωμεν αὐτό, νὰ μισώωμεν μέ ἀποτὸνδὸν μίσος τὴν ἁμαρτίαν καί νὰ μὴ ἐναγκαλιζώμεν πρὸς αὐτὴν, ὅπως τὸ μικρὸ παιδί, ὅταν κατὰ δὲν ξαναπλύνει στὴ φωτιά. Ἀκολουθῶς δὲ νὰ ἐπιστρέψωμεν πρὸς τὸν Θεόν ὀριστικῶς, διὰ νὰ μᾶς σύσῃ. Ὅταν τόσοσν καλὸν σκοπὸν ἔχει ἡ θλίψις πρέπει νὰ Αὐτοῦμεθα ἡ νὰ χαίρωμεν;

Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔχει τὸν ἐξῆς μακαρισμὸν: «Μακάριος ἄνθρω ὅς ὑπομείνῃ πειρασμόν, ὅτι δόκιμος γενόμενος ἡμέτεροι τὸν στέφανον τῆς ζωῆς, δν ἐπηγγελῆατο Κύριος τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν». Δηλαδή, Εὐτυχής, καλὸντοχος ὁ πτωχός, πού δὲν ἀναγκεῖ, διὰ μὴ τίμια μέσα προσπαθεῖ νὰ καλλιτερεύσῃ τὴν θέσιν του. Ὁ πεινασμένος, πού δὲν τρέχει νὰ κλέψῃ διὰ νὰ ζῇσι, ἀλλὰ προτιμᾷ θάνατον καὶ ὄχι ἁμαρτίαν. Ὁ ἄρρωστος, πού δὲν γονγίζει, ὁ σκυφανηγμένος πού δὲν ἐκδικεῖται, ὁ νέος καὶ ἡ νέα πού δέχονται νὰ τὸς εἰρυνεύωνται, νὰ τοὺς περιφρονῶν διὰ τὴν πίστιν των καὶ τὴν ἀνδιότητά των. Διὰτὶ εἶναι μακάριοι; Ὅτι δόκιμος γενόμενος ἡμέτεροι τὸν στέφανον τῆς ζωῆ

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ ΟΜΙΛΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

λαζ τὼν ὀρθοδόξων δογμάτων καὶ ἱερῶν κανόνων, ἐκοσμεῖ-το ὑπὸ τῆς ἐνδόξου ἐν Χριστῷ ἀγάπης, χωρὶς ὑποκρίσειαν, ἥτις χαρακτηρίζει συνήθειά, τοὺς «ικακάδартους», ὁ ὅποιοι ἀνασταίνον ἐκ τῆς πλάνης τὸν ἀίρεσιν ἐτεροδόξους καὶ ἀλλοθρήσκους· ὑπάρχει καὶ κασέται με τίτλων: «τὸ ὀρθό-δοξον πνεῦμα εἶναι τὸ ἀληθές» (ἐκδ. Ἵουχαστηρίου Με-ταμορφώσεως ἐν Μήλεισι).

Ἐπειδὴ ἡ ἀποστασιαστικὴ ἐπιλογή, γενομένη ὑπὸ τῆς Ἀρχισυνταξίας χωρὶς ἐπὶ τοῦτο συνεννόησιν, λόγῳ ἀπο-στάσεως, τῆς ὑπ’ ἄρ. 45/15-8-2014 ἡμετέρας ἐπιστολῆς, ἐδημιουργήσε τινας παρερμηνείας καὶ ἀμυβηδολίαν, ὅτι ᾗδην παραπληροφορεῖται τὸ πλῆρωμα τῆς ἀνὰ τὸν κό-σμον Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἐπειδὴ ἡ καθ’ ἡμᾶς ἐν Ἀγίῳ Ὁρει σεπτῇ 1. Κοινότης ἐξέδωκεν ἀνακοινώσιν τὴν 27ην Ἰουλίου, χωρὶς νὰ κατονομάη, ποία ἡ ἀφορμὴ καὶ ποίον συγκεκριμένον δημοσίευμα τὴν ἠνώγλησεν, ὥστε νὰ ποιῇ τὸν γενικὸν τοῦτον «ἀφορισμόν», διὰ πάντας τοὺς γράφοντας Ἀρχιερεῖς – τοὺς ὁποίους ἡ ἀνακοινώσις πα-ρουσιάζει ἀναγιγνωσκόντες, καίτοι, ἐπισκεφθεὶς τὴν 1. Ἐπι-στασίαν, μού ἐλέηθρ, ὅτι δὲν ἀφορὰ τὴν ἐμὴν ἐλαχιστότη-τά, ὥμως ἀντίειπον αὐτῇ, (ὀηλ. τῇ 1. Ἐπιστάσει), ὅτι ὁ ἀνα-γνώστης τῆς ἀνακοινώσεως ἀπαξιώνει συλλληθρὸν πάντας τοὺς δημοσιογραφικοὺς, ἐδδωρήσα χρόνος πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ τὴν Ἀλήθειαν, ἀρ’ ἐνὸς μὲν νὰ ζητήσῃ τὴν δημοσίευσιν ὑπὸ τοῦ Ὀρθοδόξου Ὑποῦ τοῦς ὑπ’ ἄρ. 45/15-8-2014 ἡμετέρας ἐπιστολῆς, εἰς ἣν περιλαμβάνονται τὰ ἀποσπάσματα τῶν δημοσιευμάτων ὑπὸ τοῦ Ὀρθοδόξου Ὑποῦ δημοσιευθέντων, καὶ ἀρ’ ἑτέρου, διὰ νὰ τεκμηριώ-σῃ ὅτι ὅσα ἐκοράζω εἰ τὴν ὃς ἄνω ἐπιστολήν (μὲ δέμα α. ὀρθόδοξος διαπαιδαγώγησις τῆς Ἑλληνικῆς νεολαίας, β. ἴδρσις τμημάτων μουσουλμανικῶν σπουδῶν ἐν Θεσσαλο-νικῇ καὶ γ. Ὁρσκειολόγῳ, διαθρσκειαικοὶ καὶ διαχρστια-νικοὶ διάλογοι), εἰσὶν καὶ διαχρονικὸν ἀγορευτικὸν φρόνημα.

Ὁμοίως ὅσα ἀναφέρω διὰ τὴν μὴ ἐγκυρότητα τῶν μυ-στηρίων δὲν ἐτεροδόξων, τοῦ φρονήματος τοῦ ἁγίου Πορ-φυρίου ἐπ’ αὐτῶν καὶ τοῦ ἁγίου Παΐσιου, ταυτίζονται ἀπολύτως πρὸς τὸ διαχρονικὸν ἀγορευτικὸν φρόνημα καὶ τὴν ἀγορευτικὴν διαχρονικὴν παράδοσιν.

Ἐποισάμην πρὸς τοῦτο ἱστορικὴν ἐπιστημονικὴν ἔρευ-ναν, καταφυγὸν ἐπὶ τὰς πηγὰς τῆς Ἀγορευτικῆς ἱστορίας, αἵτινες εἰσὶν τὰ ἀρχεῖα τῶν 1. Μονῶν, διὸ καὶ ἀνευρῶν τὸ κλασσικὸν πρακτικὸν τῆς 28ης Σεπτεμβρίου (1ης Ὀκτω-βρίου) 1979 Ἑκτάκτου Διπλῆς Ἱερᾶς Συνάξεως ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τῆς ὑπὸ τὸν ἀειψνήσαν σεπτὸν καὶ φίλον μου Ἀρχιερέα Σταυροπύλοεω Μάξιμον, σεπτῆς Πατριαρ-χικῆς Ἐξαρχίας μετὰ τῶν συνεξάρχων αὐτοῦ Ποικητηρονή-σων Καλλινίκων καὶ Δέρκων Κωνσταντίνου, διδοὺ εἰς τὴν δημοσιότητα, ὃς ἱστορικῶς, δὲσα συνετηθήσαν περὶ τῶν μυστηρίων τῶν ἐτεροδόξων εἰς τὴν ἱστορικὴν ταυτὴν Ἑκτα-κτον Διπλὴν Ἱερὰν Συνάξιν.

Τοῦτο πράττω ἀπὸ χρέος πρὸς τὴν Ἀλήθειαν καὶ τὴν Ἱστορίαν.

Τὸ ἀπόσπασμα τοῦ πρακτικοῦ θὰ ἐπακολουθήσῃ μετὰ τὸ κείμενον τῆς ὑπ’ ἄρ. 45 καὶ ἀπὸ 15-8-2014 ἡμετέρας ἐπιστολῆς πρὸς τὴν σεπτὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ πόσον εἶχον δίκαιον εἰς τὰς ἐν τῇ ἐπιστολῇ ἐκοραζο-μένας ἐπισημάνσεις μου ἀποδεικνύουν αἱ ὀδυνῆραι ἐξελί-ξεις.

Ἡ Ἑλλάδα καὶ ἡ Ὀρθοδοξία χεμάζεται. Δύη Κύριος ὁ Θεὸς ἡ τρικυμία νὰ κοπᾷ καὶ τὰ Ἑλληνόπουλα καὶ ὁ λαὸς νὰ μετανοήσωμεν ἅπαντες. Κλήρος, λαός, ἀπὸ τὸν Προκαθήμενον τῆς Ἐκκλησίας, τὸν Πολιτικὸν καὶ τοῦ λαοῦ. Ἄλλως ἔρχεται τὸ χάος καὶ ἡ ἀπώλεια.

Ἐν κατακλείδι θεωρῶ λυσitelές δι’ ὅσους ἐνδεχομένως διαφωνοῦν νὰ ὑπενωμίωσι:

«Μὴ ζήτηε δὲ παρὰ φίλων ἀκούειν τὰ ἡδέα, ἀλλὰ τὰ ἀληθῆ μᾶλλον· εἰ γὰρ ἔχθοις μὲν, οὐδ’ ἀληθεύουσιν, πι-στεύουσιν, φίλος δὲ διεφθόρε τὰς τῆς ἀληθείας καὶ τὸ ἡδὺ λέγειν ζητοῦσι κακεῖνοι, πόθεν ἡμῖν ἄλλαχόθεν ἡ τῆς ἀλη-θείας ἔσσοτο γνώσις, καὶ ἡ ἐπιστροφή; τὼν οὖκ ἐναγῶς ἐνιοτε παρ’ ἡμῶν λεγομένων ἡ πρᾶξιμον; Διὸ μέγιστον ἡγοῦ φίλους κολάκων διαφρέειν» (Μέγας Φώτιος Ἀρχεπ. Κων/πόλεως, δ’ Ἠγεμῶν, ἐκδ. Ἀρῶς σελ. 402).

Ὁμοίως: «ταῦτα τῆς χράν ἐπιτομὸς εἰρήθου κελεύ-σεως» ἴνα ἔχοις εἴπερ τι χρῆσιμον φέροιεν, πῶς διακρού-σασθαι τὴν τὸν φιλολόγων ἀδολεσχίαν, ἀδειαν λαβούσαν τὴν τὼν καυρὸν δυσκολίαν καὶ τὴν παρῶρη τὸν σὸν δούλον πενόντων ἀλλὰ διὰ πλουτίσιν Πνεύματι». (Μάξιμος Ὁολογητῆς, Περὶ δεσφώσεως ἐκδ. Ἀρῶς, σελ. 66).

Εἴπων τὴν γνώμην μου, στογῶν καὶ τῷ Ἀγίῳ Γρηγορίῳ τῷ Θεολόγῳ: «Ἐπεὶ δὲ τὸ μὲν ἐπιτάμνι οὐ μέγα· ῥᾶστον γὰρ καὶ τοῦ βουλομένου παντός· τὸ δὲ ἀντείστασθαι ἐν αὐτοῦ γνώμην, ἀνδρὸς εὐσεβοῦς καὶ νοῦν ἔχοντος» (ΕΠΕ, τ. 59, σελ. 239).

Ἀκολουθοῦν τὰ κείμενα α. τῆς ἐπιστολῆς ὑπ’ ἄρ. 45/15-8-2014 καὶ β. τῆς Ε.Δ.Ι.Σ. τοῦ 1979:

Τὸ κείμενον τῆς ἐπιστολῆς ὑπ’ ἄρ. 45/15-8-2014

Ἐν Ἀγίῳ Ὁρει τῇ 15.8.2014

Ἀρ. πρωτ. 45

Τῷ Μακαριώτατῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Ἀθηνῶν καὶ πά-σης Ἑλλάδος κ.κ. ΙΕΡΟΝΥΜΩΙ

Τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Ἀθῆναι καὶ εἰς τὰς ἑδρας τὸν Θέμα: α. Ὀρθόδοξος διαπαιδαγώγησις τῆς Ἑλληνικῆς νεολαί-ας, β. Ἱδρύσις τμημάτων Μουσουλμανικῶν σπουδῶν ἐν Θεσσαλονικῇ, γ. Ὁρσκειολόγῳ, διαθρσκειαικοὶ καὶ διαχρστιανικοὶ διάλογοι.

Συζητοῦν με τὰς ὅς (ἄρ. α) 39/15.8.2013, β) 41/20.10.2013, καὶ γ) 43/12.12.2013 ἡμετέρας πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον καὶ τὴν σεπτὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

«Τὸ μὲν ἀπλόα πάντα ἐπαυνεῖν καὶ τὰ καλῶς ἔχοντα καὶ τὰ μὴ καλῶς, οὐκέτι φιλοῦντος, ἀλλ’ ἄπατεῶνος καὶ εἰρω-νός».

Ἰω. Χρυσόστομος ΕΠΕ 39, 16

Αἱ ἰδεολογικαὶ ἀγκυλώσεις πρὸς κ. Ν. Φίλην διαλύουν...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛ.

ἐνὸς διαλόγου με ἐπιστημονικὲς καὶ παιδαγωγικὰς ἀξιώσεις οὔτε γὰ ἐπιτυχεῖς καὶ εὐρέως ἀποδεκτὲς ἀλλαγὲς σὰ Ἀνα-λυτικὰ Προγράμματα. Πολὺ δὲ περισσότερο, ὅταν κάποια μέλη τῆς ἐπιτροπῆς δὲν ἔχουν καμῖα ἐμπειρία σχολικῆς τά-ξης, ἀλλὰ ἀπλῶς θεωρητικῆς ἀντιλήψεως καὶ ἰδέες γὰ ὃ, πἵ χοιμεῖ στὴ σχολικὴ πραγματικότητα. Ἡ κοινὴ λογικὴ υπαγο-ρευεὶ τὴν ἀρίσטיσηρ δὴλὼν τὸν ἐκπαιδευτικὸν τὸ κλάδου, ποὺ κατέχουν τὰ ἀπαράσιττα ἀκαδημικὰ προσόντα στὸν τομέα τῶν Παιδαγωγικῶν καὶ τῆς Διδακτικῆς τοῦ μαθημά-τος τῶν Ὁρσκειυτικῶν καὶ ἀντίστοιχῃ ἐμπειρίᾳ σχολικῆς τά-ξης. Ὁ κλάδος τῶν Θεολόγων ἔχει ἀρκετοὺς τέτοιους ἐπι-στήμονες, με σοβαρὰ ἐμπειρία στὴ σύνταξη Ἀναλυτικῶν Προγραμμάτων, τοὺς ὁποίους ὥμως ἐσεῖς ὁ ἴδιος, κ. Ὑπουργέ, ἀφώτισάσε, διὰν πρόσφατα τοὺς ἀνοήσασε, κατὰ τὴν ἐπιλογή τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ "διαλόγου" γιὰ τὸ μᾶ-θημα τῶν Ὁρσκειυτικῶν σὺν ΙΕΠ. Εἶναι περὶτὸ, ἄλλωστε, γὰ προσθεῖσμε ὅτι μῖα ἐπιτροπὴ εὐρείας ἀποδοχῆς δὲν εἶναι δυνατό νὰ ἀνίκη ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο σὲ ἓνα χώρο καὶ νὰ ἐκφράζῃ τῆς θέσεις μῖας καὶ μόνον ομάδας!

3. Ἐνὰς διάλογος ποὺ στοχεύει στὴν ἐπίλυση σοβαρῶν ζητημάτων δὲν διαρκεῖ μὴ (1) ὥρᾳ! Θεωροῦνται εἰς πρὸκει-ται γιὰ ἐμπαιγμὸν τὸν διαδίκασιν ἐνὸς σοβαροῦ διαλόγου, ὅταν ἡ πρόκληση ποὺ μᾶς ἀπευθύνεται ἔχετε τὸ χρο-

Μακαριώτατε καὶ σεπτῇ Πρόεδρε τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ σεπτῷ Ἀγίῳ Ἀρχιερεῖ, οἱ συγκροτοῦντες τὴν Ἱεραρχίαν τῆς καθ’ Ἑλλάδα, Μῖας, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ὀρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας,

Βαθεύσατε κλίνας γόνυ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ἀσπαύσθαι τὰς χεῖρας πάντων Ὑμῶν, δι’ ὧν διαπορθεμει-ταὶ ἡ Χάρις τῆς Πεντηκοστῆς εἰς τὸ πλῆρωμα τῆς Ἐκκλη-σίας.

1. Μὲ ἄφατον ὀδύνην ἀπευθύνω πρὸς Ὑμᾶς, τὸ παρὸν γράμμα, ἐν συνεχείᾳ τὼν ὧς ἄνω κατὰ τὸ παριπεύσαν ἐτος σχετικῶν ἐπιστολῶν μου, ἀναφορικῶς με τὴν διδα-σκαλίαν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ τῆς Σχολείας τῆς Ἑλλά-δος.

Πῶς εἶναι δυνατόν, Μακαριώτατε, Ὑμεῖς, ὁ Ἀρχιεπίσκο-πος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὁ θεσμικὸς τεταγμένος φύλας καὶ ποιμὴν, «τῶν προβάτων τοῦ Χριστοῦ» (Ἰωάν. 21,16) διὰ νὰ προσφάλλῃ ταῦτα ἀπὸ τοὺς «βρεῖς καὶ λοι-μωδεῖς λύκοις», νὰ ἐξακολουθῇ νὰ συνεργάζεται με τὸν κ. Γιαγκάρογλου, καθοδηγητὴν τῶν θρσκειολόγων καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας, διὰ τὴν μετάλλαξιν τοῦ μαθητῆος τῆς Ὀρθοδόξου ἀγωγῆς τῶν ἐλληνοπόνων εἰς τὰ σχολεῖα τῆς Χώρας, διὰ μέσου τῶν πλοικῶν προγραμμάτων, ἐνθα ἐξι-συνεῖ τὸν ἀληθῆ Θεὸν με τὰς δαιμονικὰς πλάνας τῶν θρη-σκειῶν;

Οὗτος μάλιστα προσφάτως ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῇς ὁμάδος θεολόγων, ἀναδὲν τῆς ἰδιότητος τοῦ Ὀρθοδόξου θεολόγου, διὰ νὰ συνεχίσουν σύνταξιν πλοικαῖα προγράμματα καὶ εἰς τὰ Λύκεια τῆς Χώρας, πρὸς ὁλοκληρῶσιν τῶν ἐγκλημάτων των, κάτω ἀπὸ τὰ βλέμματα, ἴσως καὶ τὴν ἐνθάρρυνσιν, τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος.

Καὶ ἐνὼ δὲν ἔχει ἀποκριθεῖ τίποτε ἀπὸ τὰς πρωτοφανεῖς ἰδέας καὶ βλασφημίας του, τὰς ὁποῖ-ας ἔχει δημοσιῶς καὶ γραπτῶς διακηρύξῃ, καὶ σύμβουλος τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας καὶ καθοδη-γητῆς τῶν θρσκειολόγων, (ὅρα ἐπιλεκτικῶς τὰς βλασφημίας ταύτας εἰς τὸ συνημμένον παράρτη-μα τῆς ὑπ’ ἄρ. 39/15.8.2013 ἡμετέρας πρὸς Ὑμᾶς ἐπιστολῆς), οὐχὶ μόνον ἐξακολουθεῖ νὰ διευθύνῃ τὸ περιοδικὸν «ΘΕΟΛΟΓΙΑ», προφανῶς διὰ νὰ ἐπηρεάζῃ τοὺς ἀναγνώστας του, ἐσχάτως ὀμιλεῖ καὶ εἰς τὸν ραδιοφωνικὸν σταθμὸν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, -τὸν ὁποῖον ἀκούουν μόνον ἡλικιω-μένοι-, ὡς πρότυπον ὑποκριτοῦ, με ἀκραιφνῇ ὀρθόδοξον τρόπον.

Διπλοτρόσωπος λοιπὸν, ἐν ἑτέρᾳ μορφῇ τῶς τοῦ νέους, τοὺς ὁποίους ἐνδιαφέρονται νὰ ἀλλά-ξουν αἱ σκοτεινὰὶ δυνάμεις, καὶ ἐν ἑτέρᾳ μορφῇ πρὸς τοὺς παγιωμένους εἰς τὴν πίστιν ἡλικιωμέ-νους.

Διὰτὶ, ἀγνοεῖτε, Μακαριώτατε, τὰς ὑγιεῖς φωνὰς τῆς πλειοψηφίας τῶν θεολόγων, τεκμηριωμένων διὰ Πα-νελληνίων ὀρθοδόξων Συνεδρίων, με συμμετοχὴν ἁγίων Ἀρχιερέων, ὀρθοδόξως σκεπτομένων, Καθηγητῶν Πανε-πιστημίων, καὶ λοιπῶν ἐπιφανῶν λογίων καὶ δημοσίων ἀνδρῶν ἐκ τῆς κρατικῆς ἱεραρχίας;

Διὰτὶ φοβεῖσθε καὶ **ἀρνέσθε ἐπιμόνως** νὰ εἰσαγάγῃς τὸ θέμα πρὸς συζήτησιν καὶ τὴν ἡμερήσιαν διάταξιν τῶν θεμά-των τῆς **ὁλομελείας τοῦ Σώματος τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας**;

Διὰτὶ ἐνεργεῖτε ἐν τῇ πράξει καὶ κεκαλυμμένως, ὧς ἐνερ-γεῖ τὸ Βατικανόν, Μήτῃς καὶ πλάνη τοῦ ἀλαθήτου Ρωμαιοῦ ποντιφίκους, εἰσὶλθεῖς λεληθῶις καὶ ἐν τῇ διοικήσει τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας;

Δὲν στενοχευρίσθε ἀπὸ τὴν ἄγνοιαν καὶ τὴν μακρὰν τοῦ Θεοῦ ζωὴν τῆς νεολαίας, ὡς τὴν κατήγησεν ἡ ἄρεος Παί-δεῖα τῶν Κυβερνήσεων, αἱ ὁποῖαι κατέστρεψαν τὴν Χώραν;

Διὰτὶ διδοτε μεγαλυτέραν σημασίαν εἰς τὰ «συσσίτια», τὰς τραπέζας (Πρόξ. 6,2) τῆς ὀλικῆς καὶ «ἀπολυτῶντος βρώσε-ως» (Ἰωάν. 6,27), ἀπὸ τὴν βρώσιν τῆν μένουσαν εἰς ζωὴν αἰώνων, **«τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ»**, ὁ ὁποῖος θὰ κρίνῃ τὸν κό-σμον «ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ» (Ἰω. 12, 48);

Τὰ Ὑμέτερα πνευματικὰ αἰσθητήρια δὲν ἀντιλαμβάνον-ται, Μακαριώτατε, τὸ ἐπιχειροῦμενον, εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐγκλῆ-μα ὑπὸ τῆς Μασσωνίας καὶ τῶν λοιπῶν ἀντιχριστιανικῶν κέντρων;

Τὶ ὠφελεῖ ἡ φραστικὴ καταδίκη τῆς Μασσωνίας ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὅταν ὑπὸ τὰ ὀμμάτια Σας, προχωρεῖ τὸ ἐργὸν τῆς Μασσωνίας νὰ δηλητηριάσῃ τὰ νεῖατα τῆς Ἑλλά-δος;

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος Θεσσαλονίκης σημειώνει: «τῶν πο-νηρῶν καὶ κακοδόξων τὰ στόματα ἰοῦ γέμει θανατηφόρου, (ἐν προκειμένῳ τῶν θρσκειολόγων), οὐ μινυμένωι τοῖς ῥήμασι τῆς ζωῆς, θανατηφόρα καὶ ταῦτα τοῖς ἀπερισκέπτως ἀκούουσιν γίνεται. Φύγομεν οὖν τοὺς τὰς Πατρικᾶς ἐξήγη-σεις μὴ παραδεχομένους εἰσαγὲν τὰ ἐναντία.» (Ρ.Γ. 151, 424 c)

Καὶ ἀλλὰχοῦ λέγει ὁ ἴδιος Πατὴρ: «Θεὸν ὁμολογοῦντες εἰδέναι, τοῖς δ’ ἔργοις ἀρνούσινται... ποὺ τάξιμεν τοὺς τοιού-τους ὁμολογοῦντας ἅμα καὶ ἀρνούμενους Θεόν; Μετὰ τῶν πιστῶν; ἀλλ’ ἀρνούσινται τοῖς ἔργοις» μετὰ τῶν ἀπίστων; ἀλλ’ ὁμολογοῦσι διὰ τῆς γλῶττης **ὄντως διπρόσωπὸν εἰσὶ π καὶ δυσζυμβλητὸν τέρας**». (Ρ.Γ. 151, 384 CD)

Ἡ τακτικὴ Σας ἐν προκειμένῳ, Μακαριώτατε, ὑπενωμιζεῖ ἀπαρλόγητως τὴν συγκεκριμένην πρὸς **ἀνόμου ὑποδικεῖτο Συνεδρίου, τῶν Ἀννα καὶ Καϊάφα**, τὸ ὁποῖον θὰ ἔδει νὰ ἐμποδίσῃ τὴν καταδίκη τοῦ Μεσοῖου, ὥμως τὸ συνέδριον αὐτὸ ἐξώθησε τὸν Πλάτων, νὰ Σταυρώσῃ τὸν μόνον Ἀνα-μάρτυρον (Ἰω. 18,29 καὶ ἔξω).

Ὑμεῖς λοιπὸν, με τὴν στάσιν Σας, ἐνθαρρύνετε τὴν ἄθεον πλάνην καὶ ἀρνηαχρίστον Πολιτείαν, νὰ προχωρήσῃ εἰς τὴν νέουσις τῆς ὀρθοδόξου διδασκαλίας τῶν Ἑλληνοπαίδων. Ἰγνεσθε λοιπὸν ἐν ἐπιγνώσει ἡ ἀνεπιγνώσις, – ὁ Θεὸς οἶδεν -, ἠθικός αὐτοπυρὸς τῶν διενεργουμένων πνευμα-τικῶν ἐγκλημάτων.

Μετ’ ὀλίγων καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα θὰ κλείνωμαι οἱ 1. Νοοί, καὶ εἰς τὴν Δύσιν, ἐνθα πωλοῦνται ὡς ἐσπασίρια καὶ κα-φετέρια, Ἀπὸ τὴν Εὐρώπῃν ἐξήλκεσαν οἱ Ἑλληνες πολι-τικὰ καὶ πνεῖς Ἀρχιερεῖς, καθὼς καὶ ὁ λαός, ὅστις **μόλις ἀφυ-πνίζεται**, ἐκ τοῦ ληθάρου, λόγω τῆς διαλυθείσης οἰκονο-μικῆς εὐμειρίας.

Δὲν Σὺς προβληματίζει, Μακαριώτατε, ὧς καὶ ἄπισαν τὴν σεπτὴν Ἱεραρχίαν, τὸ γεγονός τῆς χρηματοδόσεως, μέσω τῶν ΕΣΠΑ, ἔργων 1. Μητροπόλεω, Ἱερῶν Μονῶν καὶ ἄλλων καθοδρμμάτων, ἀνὰ τὴν Ἐπικράτειαν, – ἐν μέσῳ μῖας τοιαυτῆς οικονομικῆς κρίσεως ἀρ’ ἐνός, καὶ ἀρ’ ἑτέρου ἐπιβλήθῃ ἐνός ἐξουθενωτικοὶ καὶ καταστροφικοὶ διὰ τὸ σύν-ολον τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ φορολογικοῦ συστήματος; Ὁ Λα-ός, ἐντὸς ὀλίγου, θὰ πωληθῇ ὀχι μόνον τὰς οἰκίας του, ἀλλὰ

νικὸ ὄριο τῶν 60’. Φυσικὰ, τὰ 60’ ἦταν ὑπεραρκετὰ σὲ ὅσους πῆγαν τυπικὰ νὰ ἐπιβεβαιώσουν τῆς ἀπόψεως τῆς ομάδας, στήν ὁποία ἀνήκουν καὶ τὴν ὁποία ἀπὸ κοινοῦ πρῶουθῖν, γιὰ τοὺς δικούς τους λόγους, τὰ Προγράμματα αὐτὰ. Ἀλλὰ φυσικὰ καὶ δὲν εἶναι ἀρκετὰ γὰ ὅσους ἔχουν σοβαρὰς ἐνστάσεις ἐπὶ τῶν Προγραμμάτων καὶ οἱ ὁποῖοι κληθήκαν μέρᾳ σὸν συγκεκριμένῳ χρονικῷ ὀριο τῶν 60’, ἀρ’ ἐνός νὰ ἐκθέσουν τὰ ἐπιχειρημάτα τους καὶ, ἀρ’ ἑτέρου νὰ διεξιγῶν διάλογον ἐπάνω στῆς θέσεις τους. Ὡς πρὸς αὐτὸ λοιπὸν, δὲν ἔχομε νὰ προσθεῖσμε τίποτα, παρὰ μόνον νὰ ἐπικαλεστοῦμε τὴν κοινὴ λογικὴ ὅταν διαβάρῶν τὸ παρὸν κείμενον, προκειμένου νὰ ἀντιληφθῶν τοὺς λό-γους γιὰ τοὺς ὁποίους ἀποφασίσασε ὅτι ἡ συμμετοχὴ μᾶς σὲ ἓνα τέτοιο προσηχηματικὸν διάλογον δὲν εἶχε κανένα ἀπο-λύτως νόημα.

Κύριε Ὑπουργέ,

Οἱ θέσεις μᾶς εἶναι ἐντελῶς ξεκαθαρές καὶ πρὸς ἐσεῖς, καὶ πρὸς τὸ σύνολο τῶν ἐκπαιδευτικῶν τοῦ κλάδου μᾶς. Ζήτη-σιν καὶ ζητᾶμε ἀληθινὸ καὶ υπεύθυνο διάλογον με ὄλες τῆς προβυθισθεῖς ἐντὸς τέτοιου διαλόγου. Πάνω ἀπὸ ὅλα, ζη-τᾶμε σεβασμὸν ὀλὼν τῶν ἀπτόμων καὶ ὅχι μονομερεῖς καὶ μεθοδευμένες ἐνέργειες ποὺ ὑπερτεροῖν εἰλημμένες ἀποφά-σεις.

καὶ τὸν ἐαυτὸν τοῦ’ οἱ Πολιτικοὶ θὰ ξεπουλήσουν τὴν Ἑλλά-δα εἰς τοὺς Εὐρωπαίους, διαπράττοντες τὴν μεγαλυτέραν **Ἐθνικὴν προδοσίαν τῶν αἰώνων**, παρὰ τὰς διαμαρτυ-ρίας πολλῶν υἱῶν φωνῶν, διακεκριμένων συνταγματολό-γων, ἐγκρίτων καθηγητῶν τοῦ διεθνoῦς δικαίου, οἰκονομ-λόγων καὶ ὑγιῶς σκεπτομένων δημοσιογράφων.

Ὁ παρακολουθεὶς σχετικὰ δημοσιεύματα, πρόσφατα καὶ παλαιότερα, καὶ δεόντως φιλοσοφῶν, κατανοεῖ τοὺς εὐκό-λως νοουμένους σκοποὺς, δι’ οὓς γίνονται αἱ τοιαῦτα χρη-ματοδοτήσεις.

Πῶς εἶναι δυνατόν τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας, ἐξ ἐνός νὰ **καταργῇ Σχολεῖα**, ἀνὰ τὴν Ἐπικράτειαν, νὰ **ἀπολύῃ ἐκπαιδευτικούς**, ᾗδεν δι’ ἐξοκονόμησιν χρημάτων, καὶ ἐξ ἑτέρου νὰ διαθετῇ τετὰ πολλὰ ἑκατομμύρια ευρώ διὰ Πλοικὰ προγράμματα μεταλλάξεως τῆς πνευματικῆς ταυτότη-τος τοῦ Ἑλληνισμοῦ, μέσω τῶν **ΕΣΠΑ**;

Ἄλλοι αὐτοκτονοῦν ἀπὸ τὴν ἀπογνώσιν, ἄλλοι λι-μοκτονοῦν καὶ ἄλλοι, ὀλίγοι πάντως, καρπώνονται τὸν πακτωλὸν αὐτῶν τῶν χρημάτων, εἰς ἔργα καὶ προ-γράμματα, μὴ ἀναγκαῖα διὰ τὴν μοναδικὴν εἰς κρίσιμῃ-τητα, παρούσαν συγκρίαν.

Θὰ ἦτοι ποτὲ δυνατόν, Μακαριώτατε, οἱ ἅγιοι **Αθανάσιος καὶ Κύριλλος, ἐπίσκοποι Ἀλεξανδρείας**, νὰ συνεργα-σθῶν με τὸν Ἄρειον καὶ τὸν Νεστόριον ἀντιστοίχως, ὡς Ὑμεῖς συνεργάζεσθε με τὸν κ. Γιαγκάρογλου καὶ τοὺς θρη-σκειολόγους, τῶν ὁποίων τὰ κείμενα περιέχουν **μεγαλυτέ-ρας βλασφημίας**.

Δὲν θὰ εἶχε

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ ΟΜΙΛΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 4ης ΣΕΛ.

σύνην τών Ἀγγλικανών.

Ἐνδεικτικῶς ἀναφέρω μίαν κλασσικὴν περίπτωσιν προσελεύσεως εἰς τὴν Ὁρθόδοξον τῷ 1978 τὸν πρώην Ρωμαιοκαθολικὸν κληρικὸν Ἀρχιμ. Πλακίδας εἰς τὴν Συνοδείας του. Οὗτοι ἐγένοντο δεκάτι εἰς τὴν Ὁρθόδοξιν ἀπὸ τῶν Ἀγιορείτῶν δι’ Ὁρθόδοξον Βαπτίσματος καὶ Ὁρθόδοξο χειροτονίας, καίτοι ἦσαν Ρωμαιοκαθολικοὶ ἱερεῖς.

Τὸ γεγονός τοῦτο εἶχε συνταράξει τὰ σταθρὰ θεμέλια τοῦ Βατικανοῦ, εἶχον ἀσχοληθεῖ μεγάλοι Γαλλικοὶ ἐφημερίδες μὲ τὸ γεγονός, διότι ὁ πτ. Πλακίδας εἶχε κύρος εἰς τὴν Δύσιν, οἷον ὁ πτ. Παΐσιος εἰς τὴν Ανατολήν, καὶ παρενέβη προσωπικῶς ὁ Πάπας εἰς τὸ σεπτὸν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, τὸ ὁποῖον ἀντέδρασε ἀποστείλαν σεπτὴν Πατριαρχικὴν Ἐξορχίαν, ὑπὸ τὸν μακαρίστῳ Μητροπολίτῃ Σταυρουπόλεως Μάξιμον, μὲ τὴν ἐντολήν να τιμωρηθῇ ἡ Ἱ. Μονὴ ἥτις ἐσχζε τὴν τοιαύτην πρωτοβουλίαν, ἣν ὅμως πτωμίαν ἀπέτρεψε ἡ **ἀρραγὴς ἐνότης** ὁλοκληρῆ τοῦ ἱ. Κοινοτήτος. Ἐκ τῆς ἀφορμῆς ταύτης ἐχειροτονήθη Ἀρχιερεὶς ὁ ἁγιος Ροδοστόλιος, μὲ τὴν ἐντολήν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου, **μόνον αὐτὸς νὰ ἱερουργῇ Ἀρχιερατικῶς ἐν Ἀγ. Ὁρεῖ**, πρὸς ἀποτροπὴν παρομοίων φαινομένων.

Ἡ σεπτῇ 1. Κοινοτής, ἥς κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἤμην Ἀρχιγραμματεὺς, ἐδέξατο ἀσμένους τὴν Ἀρχιερωσύνην τοῦ ἀξίου κατὰ πάντα Σχολάρχου τῆς Ἀθωνιάδος αγ. Ροδοστόλου, δὲν ἐφήρμοσε ὅμως ποτε τὴν Πατριαρχικὴν ἐντολήν περὶ **ἀποκλειστικότητος** τῆς δι’ ὃν λόγον γενομένης προαγωγῆς τοῦ εἰς τὴν Ἀρχιερωσύνην, καὶ ἤρξισε νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ 173^{ου} ἁθρόου τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τοῦ Αγ. Ὁρους, καθ’ ὃ ἐκάστη Ἱ. Μονή, διατρήει τὴν ἐλευθερίαν τῆς νὰ καλεσθῇ οἰονόγηται Ἀρχιερεὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, διὰ τὰς Ἀρχιερατικὰς τελετουργίας καὶ χειροτονίας. **Συνεχίζει δὲ μέχρι σήμερον νὰ μὴ ἀναγνωρίζῃ τὰ μυστήρια τῶν ἑτεροδόξων εἰς τὰς προσελεύσεις εἰς τὴν Ὁρθόδοξιν.**

Τὸ γεγονός αὐτὸ συνεταιράζετ το Βατικανόν, πράγμα τὸ ὁποῖον ἠγάσασεν τὸν μόλις ἀναδειχθέντα νέον Ποντίφηκα τῆς ἐκτεοσύνης ἐκ τῆς Ὁρθόδοξίας Παλαΐας Ρώμης, Ἰωάννην – Παύλουν Β΄, περὶ τὸ ἐτος 1978, νὰ δηλώσῃ πρὸς τὸν Ρωμαιοκαθολικὸν κόσμον: «Ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία ἔχει ὅλα τὰ μέσα τῆς σωτηρίας», πρὸς καθστραχυσμόν τῶν κλονισθέντων μελῶν τοῦ Ρωμαιοκαθολικοῦ κόσμου, ἐκ τῆς στάσεως τῶν Ἀγιορείτῶν Πατέρων.

Τὸ αὐτὸ φρόνημα διατρήει εἰσεῖσι σύμψας ὁ Ἀγιορείτικὸς κόσμος. Ἡ ἀρρωστικὴν κατάστασιν τῆς ἡλικιακῆς Ἱ.Μ. Ἐσφριγμένον, δὲν ἔχει καμμίαν σχέσηιν μὲ τὸν ὑπὸ ἡτ’ ἑτεροδόξον τρόπον ἀντιδραστῆσαι τῆς ἱερὰς Κοινοτήτος. Οἱ Ἐσφριμνίται ὡς ἀντιδρῶν ἔχουν θέσει ἐαυτοὺς, ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας.

Προκαλῶ οἰονόγηποτε νὰ μὲ διαφεύσῃ περὶ τοῦ ἀντιθέτου.

Τὴν αὐτὴν πνευματικὴν τοποθέτησιν ἐναντι τῆς αἰρετικῆς Δύσεως καὶ τοῦ Παπισμοῦ ἔσχον καὶ οἱ ἀνὰ τὸν κόσμον γνωστοί, ἐσχάτως κοιμηθέντες **ἅγιοι Πατέρες Παΐσιος καὶ Πορφύριος**.

Δυστυχῶς ὁ Ἀγιορείτης Ἱερομόναχος, Γεώργιος Ἀλευρίδς, Κασσοκαλιβίτης, εἰς τὸ βιβλίον τοῦ κ. Κορνάλικου, «Ἐπιστολὸν τοῦ Καποδιστρια», τοῦ πρώτου Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος, παρουσιάσει μὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, ἥτις κρατᾷ ἐν τῇ μίᾳς χειρὶ τὸν ἅγιον Πέτρον τῆς Ρώμης καὶ δι’ ἐτέραν χειρὶ τὴν αγ. Σοφίαν, καὶ κάτῃθεν διαστρέφει τὸ περιεχόμενον τῆς τελευταίας προσευχῆς τοῦ αγ. Πορφυρίου Κασσοκαλιβίτου, «ἵνα ὡσὼν ἔν», καὶ τὴν ἐρμηνεύει, ὅτι ἀφορᾷ τὴν ἔνωσιν τῆς Ρώμης καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, **καὶ εἶναι ὁθεν ἐν συμφωνίῳς μὲ τὴν γραμμὴν τῶν διαλογῶν ὡς γίνονται σήμερον.**

Ὁ ὁμοφρονῶν, ἐρμηνεύων τὴν πραγματικὴν ἔννοιαν τῆς τελευταίας προσευχῆς τοῦ αγ. Πορφυρίου, ὅπως ἔχει ἐνώπιόν του, μίαν ἐξαιρετὴ συνοδοίαν διὰ τὰ προβλήματα τὰ συγκεκριμένα, ποὺ ἔχει καθε συνοδεία, **εὐχεταὶ διὰ τὴν ἐνότητα τῆς**, καθὼς ἀπετέλεται καὶ ὁ παρόντος βίου, καὶ ἀποχαίρετά τὰ συγκεκριμένα πρόσωπα, ποὺ μὲ ὑποδειγματικὸν σεβασμόν καὶ ἀγάπην τὸν υπηρετοῦν. **Δυστυχῶς ὅμως ἡ συνοδοία διεσπαστήν.**—Καὶ δὲν τὸ λέγω ὡς μομφήν, ἀλλ’ ὡς γεγονός, —διὰ νὰ δώσω τὴν ἀληθῆ ἐννοίαν τῶν λόγων τοῦ Γ. Πορφυρίου, τοῦ ὁποῖου δυστυχῶς τὸ φρόνημα κακῶς ἠρμήνευσε ὁ ἐν λόγω Ἱερομόναχος, καθότι ἔζησε ἐλαχίστους μῆνας πλῆσιόν του, ὡς δόκιμος τῆς συνοδείας.

Ὁ γράφων, ὡς γνωρίζω ἐκ τοῦ συνέμφως τὸν ἅγιον Πορφύριον, ἀπὸ τὰ φοιτητικὰ του χρόνια, κατὰ τὴν δεκαετίαν τοῦ 1960, εἰς αὐτὸς ἦτο ἐφημέριος εἰς τὴν Πολυκλινικὴν Ἀθηνῶν τῆς ὁδοῦ Πειραιώς, καὶ διατήρησας τὴν πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν, **μέχρι τῆς κοιμήσεως του**, βεβαίωμαι ὅτι ὁ ἅγιος Πορφύριος δὲν συνεφώνει μὲ τὰς μεταββάσεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου εἰς τὴν Ρώμην **οὔτε μὲ τοὺς διαλόγους, καθ’ ὃν τρόπον γίνονται.** Τοῦτο μοι ἀνέφερε ἀπὸ τηλεφώνου, καὶ κατὰ μῖθρα Δεκεμβρίου τοῦ 1987.

Αἰρῆνς κατὰ τὴν διάρκεια τῆς νυκτός, κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1987, εἰς ἡχοχλόωτον, ἐπὶ τὴν κατόπιν ἐντολήν τῆς Ἱ. Κοινοτήτος, ὡς Ἀρχιγραμματεὺς, **σύνταξιν τοῦ σχεδίου τῆς ἐπιστολῆς, δι’ ἣς ὁμοφώνως ἡ Ἱ. Κοινοτής ἀντέδρασεν εἰς τὴν Πατριαρχικὴν ἐπίσκεψιν ἐν Ρώμῃ** καὶ τὰ ἐκεί γενόμενα ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀγίου Πέτρου, ἀκοῦσι τὸ πλῆκνόν των τὸν Γέροντα Πορφύριον νὰ ὁμιλῇ, (τῇ Γράφεσι, μωρεῖ;) Γράφω, Γέροντα, τὴν ἐπιστολήν, ἣν προτίθειται ἡ Ἱ. Κοινοτής νὰ ἀποστείλῃ, ὡς διαμαρτυρίαν, εἰς τὸν Παναγιώτατον Πατριάρχην Δημήτριον, διὰ τὴν ἐπίσκεψίν του εἰς τὴν Ρώμην.

Καὶ συνεχίζει: «Διάρθεα τὸ γράμμα νὰ ἀκούσῃς». Ὁ ὑποφαινόμενος εἰς τοιαῦτα δύσκολα δογματικὰ θέματα ποτε δὲν ἐγραφε πρὸς τὸν Πατριάρχην, χωρὶς νὰ συμβουλευθῇ τὸ ἀρχεῖον, πλοῦσιον εἰς τοιαῦτα θέματα, τῆς ἱερὰς Κοινοτήτος, ἐνθα ἐξεφράζετο **τὸ διαχρονικὸν φρόνημα τοῦ Ἀγίου Ὁρους.**

Ἔγραφα λοιπόν: «**Πῶς, Παναγιώτατε, μετέβητε ἐν τῷ ὁμοίῳ τῆς Χάρτος Ναῷ τῶν ἀπ’ αἰώνων αἰρετικῶν, ἡ Ρώμην δὲν ἔχει τὴν Χάριν τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, οὔτε ἐγκύρα μυστήρια.**»

Καὶ τὸ πατὴρ Πορφύριος μοῦ ἀπαντᾷ: «**Ὡραῖα τὰ γράφεις, Δὲ ἀρσῇ ἡ ἐπιστολὴ τὸν Πατριάρχην. Δὲν μπορεῖ νὰ εἴπῃς εἰς τοὺς Παπτικούς, ὅτι ἔχουν Χάριν καὶ Μυστήρια. Δὲν ἔπρεπε ὁ Πατριάρχης νὰ μετωβῇ εἰς τὴν Ρώμην, διότι αὐτοὶ κερίζουν, χωρὶς νὰ διορθωνννται καὶ ζημιωτοὶ ἡ Ὁρθόδοξία, Ὁ Παπισμὸς εἶναι μόνον υπερηφάνεια. Ἡ Ὁρθόδοξία εἶναι μόνον ταπεινότης.** Ἐβλεπον μὲ τὸ διορατικὸν χάρισμα τὸν ναόν τοῦ Αγ. Πέτρου καὶ τὸ Βατικανὸν κατεβλέαν κάθε προστάθειαν νὰ ἐντυπωσιάσῃ τὴν τὴν τελευτουργίαν. Ὁ Πατριάρχης ἵστατο σοβαρὰς καὶ σκεπτικὰς.»

Ταῦτα καταθέτω εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, κατ’ ἐνώπιον Κυρίου, ὅπι μοι εἶπε ἐπὶ λέξει ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ καὶ προορατικὸς προφήτης Πορφύριος. «Τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἐξέλεξατο ὁ Θεός, ἵνα κατασχῇ τὸν τοῦ σοφοῦς», ἵνα ἐκφρασθῇ κατὰ τὸν ἅγιον Ἀπόστολον Παύλουν.

Τὸ φρόνημα λοιπὸν τοῦ ἁγίου Πορφυρίου, ταυτίζεται

Ἑκομῆθῃ ὁ Νικόλαος Βασιλειάδης

Καθὼς ἐμνήμωνε ἡ Κυριακὴ 4 Σεπτεμβρίου, πέταξε γιὰ τὸν οὐρανὸν ἡ ψυχὴ τοῦ ἐκλεκτοῦ θεολόγου καὶ πολυγλωσσόφωτου συγγραφέα Νικόλαου Π. Βασιλειάδῃ. Ὁ Νικόλαος Π. Βασιλειάδης (1927-2016) κατὰγόταν ἀπὸ τὴν κατεχόμενην Κύπρον — τὸ χωριὸ Ἄχνα τῆς ἐπαρχίας Ἀμμοχώστου — καὶ ὑπῆρξε ἐνα ἀπὸ τὰ ἱδρυτικὰ μέλη τῆς Ἀδελφότητος Θεολόγων «Ο ΣΩΤΗΡ». Ἀσχολήθηκε κυρίως μὲ τὸ κήρυγμα καὶ τὸ συγγραφικὸ ἔργο καὶ ὑπῆρξε τακτικὸς συντάκτης τῶν περιοδικῶν «Ο ΣΩΤΗΡ», «ΠΡΟΣ ΤΗ ΝΙΚΗ» καὶ «Ἡ ΔΡΑΣΗ ΜΑΣ» ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς κυκλοφορίας τους, ἐνῶ ἐπὶ σερῶν ἐτῶν καὶ μέχρι σήμερα ἦταν ὁ Διευθυντὴς Συντάξεώς τους. Ἀναδείχθηκε πράγματι «δυνατὸς ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ». Ἐργασθεὶς μὲ ἐνθουσιασμό καὶ ζῆλο μεταξὺ τῶν φοιτητῶν σὲς ἐκδηλώσεις τῆς «Χριστιανικῆς Φοιτητικῆς Δράσεως», στὸν τομέα τῶν Ἐπιστημῶνων καὶ στὴν ὀργάνωση τῶν Παيداγωγικῶν Συνεδρίων τοῦ Σωλουργο Ὁρθοδόξου Ἱεραποστολικῆς Δράσεως «Ὁ Μέγας Βασίλειος». Συνέ-

μὲ τὸ Ἀγιορείτικὸν φρόνημα τοῦ Ἀθωνικοῦ μοναχισμοῦ.

Σχετικῶς μὲ τὸ **ὀρθόδοξον φρόνημα, ὡς τὸ μόνον ἀληθές**, ἐν ἀντίθεσιν μὲ τὰς **πλάνας τῶν θρησκειῶν**, τὸ ἱερὸν Ἰνστιτουτὸν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, ἐν Μήλεσι, ἀπὸ εἰκασταεῖς, ἔχει ἐκδώσει κασσέταιν πρὸς τὴν ἰδίαν τὴν φωνὴν τοῦ ἁγίου Πορφυρίου, δι’ ἣς σπληνεύονται **αἱ πλάναι τῶν θρησκειῶν.**

Ὅμως, Μακαριώτατε Δέσποτα καὶ Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, οἱ συντάκται τοῦ Πλοισκοῦ θρησκειολογικοῦ προγράμματος εἰς τὰ Δημοτικά καὶ τὰ Γυμνάσια, καθὼς διαστρέφουν τὸν διάλογον τοῦ Χριστοῦ μὲ τὴν Σαμαρείτιδα, ὡς καὶ τοὺς ἁγίους Πατέρας, διαστρέφουν καὶ παρουσιάζουν καὶ τὸν Ἅγιον Πορφύριον, ὡς ὄθεν σύμφωνον μὲ τοὺς διαθρησκειακοὺς διαλόγους, διὰ νὰ στηρίξουν τὰς πλάνας τῶν.

Αὐταὶ αἱ ἐνέργειαι, διαθρησκειακῶν καὶ διαχριστιανικῶν διαλόγων, καὶ συμπτροσευχῶν μετ’ ἄλλοθρησκῶν καὶ αἰρετικῶν **ἐνέντευσαν καὶ ἐπλάνησαν τὴν ομάδα Γιαγκάζογλου** κατὰ τὴν δηλῶσιν των εἰς τὸ βιβλίον: Διάλογος διὰ τὰ θρησκευτικά, ἐκδ. ΑΡΜΟΣ, Ἀθῆνα 2013.

4. Πρὸς τοῦτοις κρίνω σκόττιμον νὰ ὑπενθυμίσω εἰς τὰς Ὑμετέρας Θεομητίους Ἀρχιερατικὰς ἀξίας καὶ εἰς Ὑμᾶς Μακαριώτατε, τὰ κάτωθι:

α. Τὴν ἔνοιαν τὴν ὁποῖαν διδεὶ ὁ μεταποστολικὸς ἐκκλησιαστικὸς συγγραφεὺς Ἠγιστήσιος εἰς τὰ διασωθέντα ὑπὸ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἱστορικοῦ Εὐσεβίου fragmenta του. «**Ἀποστολικὴ διαδοχὴ σημαίνει διαφυλάξιν τοῦ Ἀποστολικοῦ κληρύματος καὶ οὐχὶ ἀπλῶς ἀλυσιδωτὴ συνέχεια τῆς χειροτονίας μὲ τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους.**» «**Μέχρι τὸν τότε χρόνον (ὅτε ἔζων οἱ Ἀπόστολοι) παρήβον καθαρά καὶ ἀδιόφθορος ἔμεινε ἡ Ἐκκλησία... ὡς δὲ ὁ ἱερὸς τῶν Ἀποστόλων χορὸς διάφορον ἐλήφει τοῦ βίου τέλους, παρεληλυθεῖ τε ἡ γενεὰ ἐκείνη τὸν αὐταῖς ἀκοαῖς τῆς ἐνθέου σοφίας ἐπακούσας καταδημιγμένην, τῆνικαὶ τῆς ἀβίου πλάτης τὴν ἀρχὴν ἐλάμβανεν ἡ σύστασις, διὰ τῆς τῶν ἑτεροδόσασκάλων ἀπάτης, οἱ γυνῆι λοιπὸν ῥῖθι τὴ κεφαλῇ, τῇ τῆς ἀληθείας κληρύμῳ τὴν ψευδώνυμον ἡρώων ἀντικρίπτεν ἐπὶχεύρουν...**»

Καὶ ἐπέμεινεν ἡ Ἐκκλησία ἡ Κορινθίων ἐν τῷ ὀρθῷ λόγῳ μέχρι Πρίμου ἐπισκοπεύοντος ἐν Κορίνθῳ... Γενόμενος δὲ ἐν Ρώμῃ **διαδοχὴν ἐποιήσαμην** μέχρις Ἀνίκητου... **Ἐν ἐκστάτι δὲ διαδοχῇ καὶ ἐν ἐκστάτι πόλει οὕτως ἔχει, ὡς ὁ νόμος κηρύττει καὶ οἱ Προφῆται καὶ ὁ Κύριος... Διὰ τοῦτο ἐκάλεον τὴν Ἐκκλησίαν Παρθένον** οὕτω γὰρ **ἐφθαρτο ἀκοαῖς ματαίαις**, Ἀρχετα δὲ Θεοδόρωτος διὰ τὴ μὴ γενεσθὰ αὐτὸν ἐπίσκοπον υποφθεβεῖν, ἀπὸ τῶν ἐπὶ ἀρεσέων ἂν καὶ αὐτὸς ἦν ἐν τῷ λαῷ... ἀφ’ ὧν Σίμων ὁθεν οἱ Σίμωνισανοί... ἐκαστος ἰδίως καὶ ἐτέρως **ἰδίαν δόξαν** παρεισηγάγεν. Ἀπὸ τούτων **ψευδοχριστοί, ψευδοπροφῆται, ψευδαπόστολοι** ὁπῖνες **ἐμέρισαν τὴν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας φθοριμῶς λόγους** κατὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ.» (ΒΕΠΕΣ, τ. 5, 85-86)

β. Ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμοιωγητής, δὲν θεωρεῖ ἀπλῶς τὴν «**συμφωνίαν**» εἰς τὴν πίστιν τῶν **Ὁρθόδοξων Πατριαρχῶν, τῆς Πενταρχίας τότε, ὡς ὑπέρτατον κριτήριον τῆς Ἀληθείας, ἀλλὰ τὴν ὁμολογίαν τῆς ὀρθῆς πίστεως. Ἡ ἐνότης** εἶναι τὸ ζητηρόμενον, ἀλλὰ μέτρον καὶ κριτήριον δι’ **ἀπληρὴ ἐνότητα εἶναι ἡ ὀρθὴ ὁμολογία τῆς πίστεως, κατὰ τὸν ἄν. Μάξιμον. Ὑπάρχει καὶ Συνοδοικὴ ἐνότης «κακῶς ὁμονοησάντων».** Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ ὑπῆρξε ἱστορικὴ στιγμή καθ’ ἣν ἔχον **ὁμοφώνων** καὶ **τὰ πέντε πρεσβυτέρη Πατριαρχεῖα καὶ ἔνωσιν πεπληνημένην, εἰς τὸ φρόνημα τοῦ μονοθελητισμοῦ καὶ μονοενηρητισμοῦ.** Ὅτε ὁ Πατριάρχης καὶ ὁ αὐτοκράτωρ ἀπαίει ἀπὸ τὸν ἅγιον Μάξιμον νὰ κοινωνήσῃ μὲ τὰ πέντε Πατριαρχεῖα, ἀφοῦ ἠρώτησε ὁ ἅγιος Μάξιμος, πῶν τρόπον, ἐγένετο ἡ ἐνωσις, καὶ εἶδε, ὅτι ἐγένετο ἐν τῇ πλάνῃ τῆς αἰρέσεως εἴπε:

«**Καθολικὴν Ἐκκλησίαν τὴν ὀρθὴν καὶ σωτήριον τῆς εἰς αὐτὸν πίστεως ὁμολογίαν, Πέτρον μακρίσας, ἐρ’ οἷς αὐτὸν καλῶς ὡμολογήσεν, ὁ τὸν ὅλων εἶναι Θεὸς ἀπεφίνετο**» (Πρὸς Ἀναστάσιον μοναζήτην, PG 90, 1 32, Α)

Καὶ ἐτε ἠρήθη ὁ ἄν. Μάξιμος τὴν κοινωνίαν μετ’ αὐτῶν ἐν τῇ αἰρέσει, ἀπειλήθη μὲ θάνατον, εἶπε: «**Τοῦτο λέγειν οὐ δύναμι, οὔτε ἐδιδάχθην παρὰ τὸν Ἅγιον Πατέρων ὁμολογεῖν.**» (Ἀς τὸ ἀκούσων οἱ τὰ τοῦ νεοπατρισμοῦ φρονούντες.) Τὸ δοκοῦν ἡμῖν, οὖσιν ἐξουσιασταις, ποιήσασε —οὐκοῦν ἀκούσων, ἔφησαν— ἔδοξε τῷ Δεσποτῇ (ἐν τῷ Αὐτοκράτορι) καὶ τῷ Πατριάρχῃ, διὰ Πραξικοπι τοῦ Πάπα Ρώμης, **ἀναβεματισθῆναι σὲ μὴ πειθόμενον, καὶ τὸν ὀρίζομενον αὐτοῖς ἀπενέγκασθαι θάνατον — τὸ τῷ Θεῷ δοκοῦν πρὸ παντός ὁριζοῖεν ἐν ἡμοὶ δεξέσθω φέρον, αὐτοῖς τοῦτο ἀκούσας ἀπεκρίνημην.**» (PG 90, 132 C)

Κρινόμενος, ὡς πρὸς τὸ φρόνημα τοῦ ἁγίου Μάξιμου, καθ’ ὁ οὗτος θεωρεῖ, ὡς ὑπέρτατον κριτήριον τῆς ἀληθείας, τὴν ὀρθὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως, ὁ ἐγκριτος Καθηγητὴς κ. Βλᾶσιος Φειδᾶς εἰς τὸ ἀρθρον του «τὸ κύρος τοῦ βαπτίσματος τῶν αἰρετικῶν καὶ τὸ ζήτημα τοῦ ἀναβαπτίσματος» (δρα περιοδ. Ὁρθόδοξια 2004 β΄, σελ. 446) σφάλλει, διαν θεωρῇ, τὴν συμφωνίαν τῶν τεσσάρων Πατριαρχῶν μετὰ τὸ σχίσμα, **ὡς ὡσιστον κριτήριον Ἀληθείας**, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, χωρὶς τὴν ὀρθὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως.

Ὅμοιως ἐσφαλμένῃ εἶναι ἡ ἀπομύς του: «**Ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι δεσμία τῶν ὑπ’ αὐτῆς θεσπισμένων κανόνων, διό τι οὐτε εἶναι, οὔτε δύναται νὰ θεωρηθῇ, ὅτι εἶναι υποκείμεν ἡ ἀντικείμενον τῶν ὑπ’ αὐτῆς εισαγομένων κανονικῶν ρυθμίσεων, διὸ καὶ κινεῖται ἐλευθέρως, κατὰ τὴν ἐμφύρνα κρίσιν αὐτῆς, καὶ πέραν τῶν διὰ τῶν κανόνων θετειμένων ὁρίων τῆς κανονικῆς ἀκρίβειας ἡ καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς οἰκονομίας.**» (ἐνθ. ἀνωτ. περιοδ. ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ, σελ. 454)

Κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην, ἡ Ἐκκλησία ὀδηγοῦμένη **«εἰς πᾶσαν τὴν Ἀλήθειαν, ὑπὸ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος**, ἔχει ἡ πηγὴν τῆς Ἀποκαλύψεως παραλλήλως πρὸς τὴν Ἁγίαν Γραφήν καὶ τὴν ἱερὰν Παράδοσιν, δι’ ἣς διατυπώνει εἰς τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους τοὺς «**Ὁρους**» καὶ τοὺς «**Κανόνας**», ὡς δείκτας τῆς ἀληθείας, καὶ πρὸς ἀποφυγὴν τῆς πλάνης. Δεικνύει τὴν Ἀλήθειαν, ἀλλὰ δὲν τὴν ἐξαγνέλλει, καθορίζει ὅμως τὰ ὅρια μετὰ τοῦ Ἀληθείας καὶ πλάνης, ἐξ ἣς πλάνης προφυλάσσει διὰ τῶν «Ὁρων» καὶ τῶν ἱερῶν «Κανόνων». Καὶ ἐκαστον μέλος τῆς Ἐκκλησίας, ἀναλόγως μὲ τὴν καθαρότητα τοῦ βίου του, διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν θελῶν ἐντολῶν καὶ τῆς ἐν Χριστῷ μυστηριακῆς ἐκτέλεσης, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, **βιώνει καὶ γνωρίζει τὸν Θεόν. Οὗτος ἀποκαλύπτει, προσωπικῶς** εἰς ἑκάστον, ἐν τῇ θεσπίᾳ τοῦ νοῦ καὶ τῇ θέσει, κυρίως κατὰ τὴν ὥραν τῆς προσευχῆς.

Καθὼς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ διατυπωθοῖν νέοι δογματικοὶ «Ὁροι» ἀντίθετοι μὲ τοὺς πλαισίους, εἴτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ καθιερωθοῖν καὶ νέοι ἱεροὶ «Κανόνες», **χωρὶς τὴν ἀπαράβατον συμφωνίαν, τοῖς προδιατυπωθεῖσι τοιούτοις.** Τὸ **ἐπόμενον τοῖς ἁγίοις Πατράσιν**», πανταχότ’ ἰσχύει καὶ πάντοτε, ὡς μέτρον τῶν Οἰκουμενικῶν ἁγίων Συνόδων.

Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ διατυπωθῶν, οὔτε νέοι «Ὁροι», οὔτε

νέοι «Κανόνες» ἀντίθετοι, οὔτε μὲ τὸ γράμμα, οὔτε μὲ τὸ πνεῦμα τῶν **προγενεστέρων.** Τὸ γράμμα ποικίλλει κατὰ καιροὺς, ἀναλόγως τῶν προβλημάτων, τὸ πνεῦμα ὅμως εἶναι τὸ αὐτὸ, ὡς διαχρονικόν. Τὸ «πνεῦμα» διατυπώσεως ἐνδεχομένων νέων ἱερῶν «Κανόνων», ὑπὸ μελίστους νὰ συν-ἔλθῃ Οἰκουμηνικῇ Συνόδῳ, πρεπεῖ νὰ εἶναι πάντοτε σύμφωνον μὲ τὸν «λόγον τοῦ Χριστοῦ, μὲ τὸν ὁποῖον θὰ κρινῇ τὸν κόσμον ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ» (ἰω. 12, 48).

Ἐπομένως **ἡ Ἐκκλησία εἶναι δεσμία τοῦ «λόγου – τῶν ρημάτων – τοῦ Χριστοῦ**», τοῦ ἐξαγνέλλοντος τὴν θεῖαν ζωὴν. Ὁ λόγος εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεός, τὸ δεύτερον πρόσωπον τῆς Ἁγίας Τριάδος, τοῦ ὁποῖου τὰ ῥήματα ζωῆς ἐρμηνεύει ἀλαθῆτως τὸ Παράκλητον Πνεῦμα, «ὃ παρὰ τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται», καθοδηγεῖ δὲ «εἰς πᾶσαν τὴν Ἀλήθειαν» τὴν Ἐκκλησίαν.

Τὸ ἅγιον Πνεῦμα λοιπὸν φανερώνει τὸ ἀληθές νόημα τῶν ἱερῶν κανόνων, τὸ ὁποῖον ἔχει καθολικὸν καὶ διαχρονικὸν κύρος.

Μὲ τὴν λογικὴν τοῦ κ. Φειδᾶ «περὶ Κανόνων», εἶναι δυνατόν νὰ αἰτηθῇ ἀπὸ μίαν μέλλουσαν Οἰκουμηνικὴν Σύνοδον νὰ ἀναθεωρηθῇ καὶ ὁ περίφηρος 28^{ος} Κανὼν τῆς Δ’ Οἰκουμηνικῆς Συνόδου, διὰ νὰ μετωβῇ τὰ πρεσβεῖα πηγῆς εἰς ἔτερον Πατριαρχεῖον, **πράγμα ἀδιανόητον καὶ ἀπαράδεκτον.**

Ἄς ἐπανεξετάσῃ λοιπὸν ὁ ἐγκριτος καθηγητὴς τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ καὶ τὰς ἀπομύς του διὰ τὸ βάπτισμα τῶν Λατίνων, ἐν σχέσει μὲ τὰς Συνόδους τοῦ 1484 ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ τὸν Ὁρον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κυρίλλου τοῦ Ε΄ 1749, «περὶ ἀναβαπτισμοῦ τῶν Λατίνων».

Ἀγνοεῖ ὁ κ. Φειδᾶς τὸς πολλὰς

'Η CIA και τo Πατριαρχείον Κωνσταντινουπόλεως

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τρίαρχης της Κωνσταντινουπόλης μπορεί να επηρεάσει ολόκληρο τον ορθόδοξο κόσμο. Και, προφανώς, η υπηρεσία πληροφοριών των ΗΠΑ (όπου: εις την οποίαν υπάγουντα 16 υπηρεσίες μεταξύ των οποίων και η CIA) δεν θα μπορούσε να χάσει μία τέτοια ευκαιρία.

Έτσι, ένα από τα μέλη του Αμερικανό-ισραηλινού λόμπι στο Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως είναι ο Πατέρας Αλέξανδρος Καρλούτσος, υπεύθυνος Δημοσίων Ύποθέσεων κοντά στον Αρχιεπίσκοπο Δημήτριο. Χάρη στις σχέσεις του με υψηλόβαθμους αξιωματούχους και Έλληνο-αμερικανούς διασκεταμυριούχους, είναι ουσιαστικά το μόνο πρόσωπο που έλεγχε η χρηματοδότηση από τις ΗΠΑ στο Φανάρι, και αυτό το δίνει μεγάλες δυνατότητες άσκησης πίεσης στο Οικουμενικό Πατριαρχείο. Από την άλλη πλευρά, ο Καρλούτσος διατηρεί επίσης καλές σχέσεις με τον πρώην διευθυντή της CIA Τζόρτζ Τένετ, καθώς και με τον ιεροκήρυκα Φετούλαχ Γκιουλέν συνεργαζόμενος με την αμερικανική υπηρεσία πληροφοριών. Αυτό σημαίνει ότι **το ποσό της χρηματοδότησης συνδέεται άμεσα με το κατά πόσο οι κεφαλές του Πατριαρχείου εκτελούν τις εντολές του λαμβάνουν από τις εποπτικές αρχές των ΗΠΑ**.

Πέρα από αυτό, ο Γκιουλένχ Βαρθολομαίος προσωπικά συναντήθηκε με τον Γκιουλέν, ή Χότζα Εφέντι, όπως ο ίδιος τον αποκαλεί, αρκετές φορές. Παράδειγμα, συναντήθηκαν στις 6 Απριλίου 1996, για να συζητήσουν τις προοπτικές του διαθρησκευτικού διαλόγου. Αυτό ήταν πριν ο Γκιουλέν καταφύγει στις ΗΠΑ με τη βοήθεια του διπλωμάτη Morton Abramson, τον πρακτόρον της CIA Graham Fuller και Γιώργου Φειδά, και του προαναφερθέντος π. Αλέξανδρου Καρλούτσου.

Ο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως έζησε τον Γκιουλέν το 2012, όταν πήρε μέρος σε μία συνάντηση της ένωσης Δημοσιογράφων και Συγγραφέων (GYN) που ιδρύθηκε τον 20ν τοιόρο ιεροκήρυκα. Περίπου ένα μήνα πριν από την εκδήλωση, η Chicago Tribune δημοσίευσε μια συνέντευξη με τον Βαρθολομαίο, στην οποία εκτόπισε ιδιαίτερα τις προσπάθειες του Γκιουλέν να αναπτύξει διαθρησκευτικό διάλογο και να προωθήσει την οικειότητα μεταξύ των θρησκειών «προς όφελος της ανθρωπότητας». Στη συνέχεια, μία έρεσμάδα μετά τη συνάντησή του Συλλόγου, στις 13 Μαΐου 2012, οι δύο μία συνέντευξη αφιερωμένη στον βραβευμένο Βαρθολομαίο από το Ίνστιτούτο Ρουσβέλτ, ο Πατριάρχης αναφέρθηκε δημοσίως στη φύλα του με τον «Χότζα Εφέντι» [Γκιουλέν]: «Εμείς τον αγαπάμε πραγματικά. Ελπίζουμε ότι θα έρθει πάλι σύντομα». Δεν θα πρέπει κάποιος να ανਾਰυηθεί, γιατί ο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως έβλεπε το απαράδεκτο της μουσουλμανικής προσευχής στην Αγία Σοφία μόλις στις 11 Ιουλίου -ένα μήνα μετά αφού είχε αρχίσει- και μόλις 4 ημέρες πριν από την απόπειρα πραξικοπήματος.

Άραγε η τουρκική κυβέρνηση συνειδητοποιεί την άποψία της μετά την πρόσφατη απόπειρα πραξικοπήματος; Θα προσπαθήσει να κερδίσει τον Ορθόδοξο Πατριάρχη ή να εφαρμόσει κατασταλτικά μέτρα σ' αυτόν; Προφανώς, θα ήταν πολύ πιο εύκολο για τον Ερντογάν να κόψει την ζώνη χρηματοδότησης της απεριορίεστης τουρκικής ορθόδοξης κοινότητας, για να απαλλαγεί από αυτήν για τα καλά. Από την άλλη πλευρά, η συνεργασία με το δικό της Ορθόδοξο Πατριάρχη θα μπορούσε να δώσει στην Τουρκία νέες δυνατότητες για τη βελτίωση της φήμης του και να επεκταίνει την επιρροή της στον Ορθόδοξο κόσμο. Θα έπρεπε οι αρχές να αναγνωρίσουν επίτηδες το Οικουμενικό καθεστώς του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως;

Δυστυχώς, θα ήταν εξαιρετικά δύσκολο να λάβουν μία τέτοια απόφαση αυτή τη στιγμή. Αντί της καταλλαγής των Ορθόδοξων Εκκλησιών, η Σύνοδος που πραγματοποιήθηκε τον Ιούνιο στην Κρήτη άπλωσε τις απόψεις τους. Είδαμε τον Πατριάρχη Βαρθολομαίο να είναι ανένανος να ενώνουν τον Ορθόδοξο κόσμο. Επιπλέον, αποδείχθηκε ότι η επιρροή του δεν άγγιξε ούτε το μισό των Ορθόδοξων Χριστιανών! Οι λόγοι είναι ο αυταρχισμός του, το πείσμα του και η εχθρότάτη του προς τη Ρωσική Ορθόδοξη Εκκλησία.

Ένα τέτοιο γεγονός μειώνει την αξία του Πατριαρχείου για όσους βρίσκονται στην εξουσία στην Τουρκία. Και ο Πατριάρχης Βαρθολομαίος φαίνεται να μη έχει τόσο πολύ χρόνο για να

Αναθεώρησης του Συντάγματος της Χώρας μας από την Global Citizen Foundation!

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Φίλιππο Σπυρόπουλο, Καθηγητή Συνταγματικού Δικαίου και Δικαίου των Ανθρώπινων Δικαιωμάτων στη Νομική Σχολή Αθηνών.

Βεβαίως, το ότι το «καινοτόμο Σύνταγμα» χρηματοδοτείται από ένα Οργανισμό αμερικανικών συμφερόντων που επιδιώκει την παγκοσμιοποίηση, δεν σημαίνει ότι και οι συγγραφείς του έχουν την ίδια επιδίωξη. Έχουν όμως εϋθύνη για το ποιος είναι χορηγός τους, αλλά και πρέπει να μάς εξηγήσουν, γιατί ένας τέτοιο είδους Οργανισμός έμπιστεύθηκε αυτούς και τις απόψεις τους;

Έχουν επίσης εϋθύνη για το ότι απεριφράστα εισιογούνται μια Έλλαδα χωρίς Χριστό! Στον πρόλογο του έργου σημειώνουν: «Οι επεμβάσεις μας στο χώρο των δικαιωμάτων είναι λίγες, αλλά, νομίζουμε, τομήςρες. Εισιογούμεθα την κατάρνηση του θρησκευτικού όρκου, τις παραδοσιακές διδασχίες για την επικρατούσα θρησκεία (άρθρο 3 του ισχύοντος Συντάγματος) και της επίκλησης στο Σύνταγμα της Αγίας, Όμοουσίου και Αδιαίρετου Τριάδος, έτσι ώστε το Κράτος μας όχι μόνο να είναι, αλλά και να φαίνεται ως κοσμικό κράτος». Από αυτή και μόνο την παρτήρηση φαίνεται ξεκάθαρα πως ο κυριότερος στόχος του φερόμενου ως «καινοτόμου Συντάγματος» είναι να εξοβελισθεί ο Κύριος μας Ιησούς Χριστός από όλες τις πτυχές της δημόσιας ζωής της Ορθόδοξης Πατρίδας μας και μάλιστα με τρόπο παγηνωρικό, μέσω του ίδιου του Καταστατικού της Χάρτης.

Όλα τα συνταγματικά κείμενα της Ελλάδος, από τον επαναστατικό «Νόμο της Έπιδραούρου» το 1822 έως και το ισχύον Σύνταγμα του 1975/1986/2001/2008 ξεκινούν με επίκληση «της Αγίας (και Όμοουσίου) και Αδιαίρετου Τριάδος». Όλα εκτός από δύο: το καλούμενο «Ηγεμονικό» Σύνταγμα του 1832, το οποίο όμως παρέμεινε ένα σχεδιάσμα που ποτέ δεν τέθηκε σε ισχύ, και το Σύνταγμα του 1925.

Το «Ηγεμονικό Σύνταγμα» –που ονομάστηκε έτσι διότι προέβλεπε κληρονομικό άνωτατο άρχοντα, τον ηγεμόνα– σχεδιάστηκε σε μία από τις χειρότερες περιόδους, που γνώρισε ποτέ η Ελλάδα. Πρόκειται για την έποχή αμέσως μετά το θάνατο του Κυβερνήτη Ιωάννη Καποδίστρια, επί διαρκείας της οποίας επικρατούσε δόγωνα και άναρχια. Το Σύνταγμα του 1925 ισχύει κατά τη διάρκεια της δικτατορίας του Στρατηγού Παγκάλου, δηλαδή από το Σεπτέμβριο του 1925 έως το Σεπτέμβριο του 1926. Ή αναφορά και μόνο στην πολιτική κατάσταση της Ελλάδας κατά τις ιστορικές αυτές περιόδους είναι ενδεικτική του πόσο ...ελεύθερη(!) και ...δημοκρατική(!) θα είναι μία Ελλάδα που δεν θα επικαλείται το Θεό!

Ο Έλληνικός Λαός έχει με την ελεύθερη θέληση του ζήσει όλα τα χρόνια της νεωτέρας ζωής του υπό την σκέπη της Αγίας Τριάδος. Μόνο ένας δικτάτορας τόλμησε να άπαλειμει από ισχύον Σύνταγμα την επίκληση στο όνομα του Τριαδικού Θεού, και άντεξε στην εξουσία μόλις ένα χρόνο.

Όσο για την κατάρνηση της διδασχής που κατοχυρώνει ως επικρατούσα θρησκεία στην Ελλάδα τη θρησκεία της Ανατολικής Ορθόδοξης Εκκλησίας του Χριστού, θα πρέπει να γνωρίζουν οι συντάκτες του «καινοτόμου Συντάγματος», τολούχιστον οι συνταγματολόγοι, ότι τέτοια διάταξη περιλαμβάνεται σε όλα ανεξαίρετως τα συνταγματικά κείμενα –και στο «Ηγεμονικό» Σύνταγμα και στο Σύνταγμα του 1925.

Ο πρωθυπουργός στην ομιλία του δεν εισηγήθηκε ρητά ούτε κατάρνηση της επίκλησης της Αγίας Τριάδος από το Σύνταγμα ούτε κατάρνηση της διδασχής που κατοχυρώνει την Ανατολική Ορθόδοξη Εκκλησία του Χριστού ως επικρατούσα θρησκεία στην Ελλάδα. Εισηγήθηκε ωστόσο ρητή κατοχύρωση της θρησκευτικής ουδετερότητας του Κράτους, με διατήρηση για ιστορικούς και πρακτικούς λόγους της αναγνωρίσης της Ορθοδοξίας ως κρατούσας θρησκείας.

Ο Ισχυρισμός αυτός είναι άνηπφτικός και επόμενες παράλογες. Το «Η Κράτος θα είναι θρησκευτικό ουδέτερο ή θα αναγνωρίζει ως επικρατούσα θρησκεία την Ορθοδοξία. Και τα δύο μαζί δεν γίνετα. Κατοχύρωση της θρησκευτικής ουδετερότητας του Κράτους θα σημαίνει ταυτόχρονα αποκήρυξη του Κράτους. Αυτό το γνωρίζει καλύτερα ο κ.Τσίπρας, αλλά προσπαθεί να προκαλέσει σύγχυση στο λαό και να τον αποπροσανατολίσει.

προσπαθήσει να αλλάξει την κατάσταση».

Όλίγες ημέρες μετά την δημοσίευση του άρθρου ο κ. Anthur H. Hughes ηγήρηθ ότι προήχετο από την ίδιαν του γραφεία και εξήγησαν άμεσα την απόσυρση του άρθρου από τα δημοσιογραφικά ιστολόγια και διάλειψαν. Συγκεκριμένα συμφώνως προς την tribune.gr της 31ης Αιγούστου 2016:

«Την επιστολή του Άρθουρ Χιούζ προς τον Αρχιεπίσκοπο Άμερικήςς ανάρτησε στο Twitter ο μπροτηολόγος Προύσης Έλπιδοφόρος.

Στην επιστολή προς τον αρχιεπίσκοπο Δημήτριο, ο Αμερικανός διπλωμάτης έζηγει ότι στις 16 Αιγούστον, 2016, ένας οργανισμός γνωστός ως Oriental Review, ανάρτησε στην ιστοσελίδα του ένα άρθρο που άφορούσε τον Πατριάρχη Κωνσταντινούπολεως και το απέδιδε σε έκείνον. Στη συνέχεια ο Χιούζ πληροφορήθηκε ότι το άρθρο αναπαράχθηκε και σε άλλα δημοσιεύματα.

«Μπορώ να δηλώσω κατηγορηματικά ότι δεν έγραψα αυτό το άρθρο, στην Oriental Review ή αλλού, ούτε έχω καμία γνώση των όσων αναφέρονται σε αυτόν», δηλώνει κατηγορηματικά ο Χιούζ και αναφέρει ότι επικοινωνήσε με τον Αντρέι Φόμιν, ιδρυτή έκδοθι του Oriental Review, ο οποίος παραδέχθηκε με email ότι δεν επιβεβαίωσε, ως όφειλε, εάν είχε όντως στείλει ο Χιούζ το άρθρο, «εκκράδωντας τη λήψη του» και στη συνέχεια το άφαιρεσε από την ιστοσελίδα.

Ωστόσο, παρά τις άλπελλήλλες εκκλήσεις του Χιούζ στον Φόμιν για διάλειψη, το Oriental Review δεν προέβη ποτέ σε τέτοια.

Ο πρώην Αμερικανός διπλωμάτης δεν κρύβει την ανησυχία του για την κατασκευή αυτού του άρθρου και την ψευδή απόδοση τού στο πρόσωπό του, «ένα ερώτημα που με άπασχολεί πολύ», όπως αναφέρει, αφήνοντας υπόνοιες ότι μπορεί να πρόκειται περι προβοκάτσιας».

Άμεσως απεδείχθησαν ενδιάνη εις τούς Ρώσους και έδωωρηθι υπό πολλών ότι επρόκειτο διά προπαγάνδα αυτών, διά να πλήξουν το Πατριαρχείον. Όμως αι καταστάσεις είναι περισσότερον περιπλοκάι, καθώς όχι μόνον το άρθρον καταδεικνύει γνώων και πληροφορήσαν, αλλά άμερικανός άναλυτής ήλθε διά έτοικοδουλσίη εις αυτό. Ο F. William Engdhal στρατηγικός σύμβουλος κινδύνου (strategic risk consultant) και λέκτωρ, με

Ο Πατριάρχης Κωνπτόλεως με τον κ. Γκιουλέν

ήταν άθωα από κάθε συμμετοχή στην άποτυχημένη της 15ης Ιουλίου απόπειρα πραξικοπήματος από τη CIA που διοικεί τη δράνωση του Fetullah Gulen στην Τουρκία, ή λήθηβια βγαίνει από άνωτέρα στελέχη των υπηρεσιών πληροφοριών των ΗΠΑ που οι ίδιοι είναι μέσα στα πράγματα. Αντανάκω μία τεράστια διαμάχη κορυφαίων κύκλων στο έσωτερικό των ΗΠΑ κάτι που προετοιμάζεται να είναι ή πιο παράξενι προεδρική έκδοχη στην αμερικανική ιστορία.

Ή πρώτη παραδοχή ότι αμερικανικές μυστικές υπηρεσίες είχαν σάν χέρια τους το πραξικόπημα κατά του Έρντογάν, ένα πραξικόπημα που ξεκίνησε μόλις λίγες ημέρες, αφού ο Έρντογάν ανακοίνωσε μία σημαντική στρατηγική στροφή μακριά από

Ορθόδοξος τύπος

Ορθόδοξος τύπος

το NATO με κατεύθυνση προς τη Ρωσία, ήρθε από τόν Ζβιγνiew Brzezinski. 'Ο Brzezinski είναι ένα από τα άνωτατα μέλη της ιεραρχίας των άμερικανικών μυστικών υπηρεσιών, πρώην προεδρικός σύμβουλος του Όμπάμα και πρώην αρχέκοντος του Έθνικου Σουλουλίου Ασφαλείας του Τζιμ Κάμπερ το 1979 για την τρομοκρατία των Μουτζαχεντίν στο Αφγανιστάν έναντι των σοβιετικών δυνάμεων στη χώρα αυτή.

Σε μία ανάρτηση στο Twitter από το δικό του blog, ο Μπρεζνσκι έγραψε μία περίληψη ενός νέου άρθρου που έγραψε για το περιοδικό «The American Interest». Γράφει: «Η υποστήριξη των ΗΠΑ στην απόπειρα πραξικοπήματος εναντίον της τουρκικής Προεδρίας της Τουρκίας, του Ρετζέπ Ταγίπ Έρντογάν ήταν ένα σοβαρό λάθος που θα μπορούσε να καταφέρει ένα σημαντικό πλήγμα για τη φήμη των ΗΠΑ». Αυτό βεβαίως είναι μία ήπια τοποθέτηση με δεδομένο ό,π εκτυλίσσεται στην Τουρκία από τις 15 Ιουλίου και έπειτα.

Ο Μπρεζνσκι γράφει έπειτα «ή Τουρκία ήταν σά πρόθυρα της επανεξέτασης της εξωτερικής πολιτικής της μετά την άποψιχα στη Συρία κατά τη διάρκεια των τελευταίων πέντε ετών, και ο λάθος ύπολογισμός των ΗΠΑ στην υποστήριξη του πραξικόπηματος και στην φιλοξενία του ήγέτη της (Fetullah Gulen, τώρα στην από CIA διοργανωμένη εξορία του στην Πενσυλβανία) ήταν τόσο σοβαρός που δεν είναι πλέον δυνατόν να ρίξει το φετίχισμ στην κάποιε σύμμοχη της Τουρκίας Αμερική, αν γνώρισε την πλάτη της στις ΗΠΑ και θάνασκαφεί την πολιτική της». Και συνεχίζει «Μία πιθανή σύμμοχη Ρωσίας-Τουρκίας-Ιράν θα μπορούσε να δημιουργήσει μία ευκαιρία για την επίλυση της συριακής κρίσης. Εάν ο Έρντογάν είχε έστω και ελάχιστη σοφία, θα έπρεπε να είχε κατανοήσει ότι δεν θα μπορούσε να έχει απόκτησει μία αόδεσμητή άξιοτητα με τη βοήθεια μερικών «φθινοσυών» άρβικλων χωρών, χωρίς άμφισβότα αναφερμένους στη Σαουδική Αραβία και το Κατάρ, που απέτρελσαν τους κύριους χρηματοδότες του πολέμου της Συρίας εναντίον του Άσαν από το 2011.

Ο Μπρεζνσκι, ο οποίος μαζί με τον Henry Kissinger ήταν ένας από τούς σημαντικότερους αξιωματούχους στρατηγικής της εξωτερικής πολιτικής των ΗΠΑ της μεταπολεμικής περιόδου, ο κύριος Έγκλος Διευθυντής της Τριμερούς Επιτροπής του David Rockefeller, καθώς και αυτός που ακόμη και σήμερα διατηρεί προφανώς έπσημους Top Secret πρόσβαση σε έκθέσεις των μυστικών υπηρεσιών των ΗΠΑ, εξέφραζε την όργη του στην παντελή ανικανότητα των αμερικανικών μυστικών υπηρεσιών στη διαχείριση των σχέσεων με την Τουρκία. Αξίζει να σημειωθεί ότι το πρόσωπό στο Στέϊτ Νηπάριμεντ άμεσα υπεύθυνι όχι μόνο για το καταστροφικό πραξικόπημα των ΗΠΑ το Φεβρουάριο του 2014 στην Ουκρανία, αλλά και για την Τουρκία, είναι ή δυσμοιρη νεοσυντηρητική μαχητή κατά της Ευρωπαϊκής Ένωσης, Βικτώρια Νούλαντ, σύζυγος του νεοσυντηρητικού Robert Kagan.

Ή ελκρινής κρηκή του Μπρεζνσκι άκολουθήθηκε από μία ακόμη πιο λεπτομερή έκθεση των δεσμών των αμερικανικών μυστικών υπηρεσιών με τον Fetullah Gulen, που χρεώνεται από την τουρκική κυβέρνηση με προδοσία και υποστήριξη του πραξικόπηματος της 15ης Ιουλίου. Σε ένα άρθρο στο περιοδικό EurActiv.com της 17ης Αιγούστου 2016, ο Arthur H. Hughes επιβεβαίωσε τις στενές σχέσεις μεταξύ Γκιουλέν και της CIA, σημειώνοντας ότι «ο Gulen κατέφυγε στις ΗΠΑ με τη βοήθεια του διπλωμάτη Morton Abramson, τούς πράκτορες της CIA Graham Fuller και Γιώργου Φειδά, και του προαναφερθέντος π. Αλέξανδρου Καρλούτσου».

Το άρθρο του Hughes είναι μία βόμβα από πολλές απόψεις, και άποσάδηποτε για την λεπτομερή περιγραφή του για τούς οικείους δεσμούς μεταξύ της CIA, του Γκιουλέν και του νύν Ορθόδοξου Πατριάρχη Βαρθολομαίου Α΄ στην Κωνσταντινούπολη, Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως και Οικουμενικού Πατριάρχη. Ο Hughes περιέγραψε τον προαναφερθέντα π. Αλέξανδρου Καρλούτσου:

«... Ένα από τα μέλη του Αμερικανικού ισραηλινού λόμπι στο Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως είναι ο Πατέρας Αλέξανδρος Καρλούτσος, υπεύθυνος Δημοσίων Ύποθέσεων κοντά στον Αρχιεπίσκοπο Δημήτριο (της Αμερικής). Χάρη στις σχέσεις του με υψηλόβαθμους αξιωματούχους και Έλληνο-Αμερικανούς διασκεταμυριούχους, είναι ουσιαστικά το μόνο πρόσωπο που έλεγχε η χρηματοδότηση από τις ΗΠΑ στο Φανάρι (το Έλληνικό Ορθόδοξο τμήμα της Κωνσταντινούπολης), και ότι που είναι μεγάλες δυνατότητες να ασκεί πίεση στο Οικουμενικό Πατριαρχείο. Από την άλλη πλευρά, ο Καρλούτσος διατηρεί επίσης καλές σχέσεις με τον πρώην διευθυντή της CIA Τζόρτζ Τένετ, καθώς και με τον ιεροκήρυκα Fetullah Gulen που συνεργάζεται με την αμερικανική υπηρεσία πληροφοριών».

Ο Τζόρτζ Τένετ, στενός σύμμοχος του πολιτικού μηχανισμού Κλίντον είναι ένας Έλληνας-Αμερικανός πρώην επικεφαλής της CIA κατά τη διάρκεια προεδρίας του Μπίλ Κλίντον και του Τζόρτζ Μπους. Ο Κλίντον και οι δύο έχουν επανέλσει στον Fetullah Gulen. Φαίνεται ότι πρόκειται για ένα άνετο δίκτυο **CIA-Γκιουλέν-Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως-Κλίντον**, όλα με χρηματοδότηση από « διοεκατομμυριούχους Έλληνες της Αμερικής»...

Όπως τεκμηριώνεται στο βιβλίο μου, The Lost Hegemon: Whom the gods would destroy, ο Graham E. Fuller και ο Γιώργος Φειδάς, και οι δύο για δεκαετίες άνωτερο αξιωματούχη της CIA κατέφρασαν να έξαφραθούν μία εξαιρετική μόνιμη κατοικία στην Saylorsburg, Πενσυλβανία, παρά τις άνηρησεις του υπουργείου Εξωτερικών των ΗΠΑ, το 1999, όταν ο Γκιουλέν επρόκειτο να χρεωθεί από τις τουρκικές αρχές για άποκήνηση προδοσίας.

Πιο πρόσφατα, ο Fuller αιδβάνθηκε ύποχρεωμένος να γράψει στο blog του ότι, πράγματι, είχε βοηθήσει τον Γκιουλέν να άποκτήσει μία πρόσρηη κάρτα στις ΗΠΑ, αλλά ότι ο Γκιουλέν δεν ήταν πίσω από το άποτυχημένο πραξικόπημα της 15ης Ιουλίου. Ωστόσο τουρκικές άφορές τοποθετούν τον Fuller και ένα άλλο άνωτερο σύμμοχο της CIA, τον Henri J. Barkley, σε ένα πολυτελές ξενοδοχείο σε ένα από τα Πριγκηπίνονια στη Θάλασσα του Μαρμαρά, είκοσι λεπτά από την Κωνσταντινούπολη, το βράδυ από άποτυχημένον πραξικόπηματος. Σε μία μεταγενέστερη εμφάνιση σε ένα φόρουμ «συσκεψής» της Ουδαίστην που πραγματοποιήθηκε από το Ίδρυμα για την Υπεράσπιση της Δημοκρατίας, μία νεοσυντηρητική διευθυνή της οποίας πρόεδρος είναι ο πρώην διευθυντής της CIA, ο νεοσυντηρητικός James Woolsey ΙΙ, ο Μπρέκκι προστάθηκε να κάνει ένα άσδιο για την παρουσία του στην Κωνσταντινούπολη ή νύχτα του πραξικοπήματος και τούς δεσμούς του με τον Γκιουλέν. Για πρώτη φορά, ο Μπρεζνβσκι έχει δικό.

Ή CIA-Γκιουλέν άπόπειρα πραξικόπηματος, για να ανατρέψει τον Έρντογάν μετά την στροφή του προς την επανανορήνηση με τη Μόσχα ήταν «σοβαρό λάθος». Οι συνέπειες, εκτός από μία μαζική κατάρνηση των δικτύων του Γκιουλέν και τών μέσων ενημέρωσης στο έσωτερικό της Τουρκίας, περιλαμβάνουν ένα άνοχοι διάλογο του Έρντογάν και της τουρκικής κυβέρνησης του πρωθυπουργού Μπννάλ Γιλνίρμπε με τη Ρωσία και τώρα με το Ίράν, για μία «λύση» για το συριακό πόλεμο που θα περιλαμβάι τον Μπασάρ Άλ-Άσαντ, τολούχιστον ως ένα σχήμα μετάρβισης.

Ο έξονας Ανατολή του Έρντογάν μετά από το άποτυχημένο πραξικόπημα της CIA ανάγκασε το Πεντάγωνο να άφαιρείσει ήσυχα τις πυρηνικές κεφαλές του από το Ίντορλίκ, δεσπορική βάση της Τουρκίας κοντά στα συριακά σύνορα, και να τα προωθήσει στη Ρουμανία. Την ίδια στιγμή, ο πρωθυπουργός της Τουρκίας στις 20 Αιγούστον δήλωσε σά μέσος ενημέρωσης ότι ή Ρωσία θα μπορούσε έδεχομένως να χρησιμοποιήσει την άεροπορική βάση της Τουρκίας Ίντορλίκ, εάν είναι απαραίτητο, κάτι που σίγουρα παράγει περισσότερο πονοκεφάλους στο Λαν-γέμ, στον Foggy Bottom (πρώσπου ταιριάζο για το Στέϊτ Νηπάριμεντ), και στον Ομπάμα στο Λευκό Οίκο.

Ή 15η του Ιούλι μπορεί να μείνει στην ιστορία ως μία από τις πιο άποφασιστικές ήττες της αμερικανικής παγκόσμιας προβολής δυνάμεις, της Αγνώμενης Νέας Τάξης Πραγμάτων του Davind Rockefeller και τών φίλων του».

Συμπέρασμα: Άν ή έμπλοκή των ΗΠΑ εις το Πατριαρχείον είναι γνωστή από άλλες περιπτώσεις και ή έμπλοκή των ΗΠΑ εις το πραξικόπημα της Τουρκίας επεδεικνύετα μέσω άλλων πηγών, τότε δεν είναι άπιθανόν ότι το Πατριαρχείον με τον ένα ή άλλον τρόπον εγνώριζε διά το πραξικόπημα. Πρέπει να σημειωθεί επίσης ότι α επαρά τη Πατριάρχηον επεδεικνύοντα από φωτογραφίας που υπάρχουν, ενώ ός εγνώριμεν εις τόν Ο.Τ. εις περασμένον φώλλον ο ώός Καρλούτσος εις συνέντευξιν του διά το CNN Greece έφάνη να ύποστηρίξη την ύποψηφιότητά της Χίλαρι Κλίντον. Άρα πρόκειται διά μίαν σερίην συμπτώσεων και μόνον.

Περί της Σκήτης του Τιμίου Προδρόμου

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

του στην Σκήτη του Τιμίου Προδρόμου, στους Ρουμάνους πατέρες, **τους άπείλησε πως θα τούς άπέλσει και θα τούς διώξει από το μοναστήρι, αν συνεχίσουν να υπογράφουν το κείμενο που είναι ενάντιο στον Πατριάρχη**. Το αυτό είχε θανάκωνει και με άλλα κείμενα που είχαν υπογράψει. Μερικοί πατέρες, φροβούμενοι ότι θα εκδιώχθουν, άνακάλεσαν τις υπογραφές τους, όπως ο πατήρ Πολύκαρπος με την συνοδεία του (μοναχί δυο) που υπηρετούν στο μετόχιον της Λαύρας εις την Κολαμάτα. Αποτέλεσμα αυτών των ενεργειών, ο Δίκαιος της Σκήτης, να άποστείλει γράμμα στην Κοινότητα και στην Λαύρα, που να λέει πως οι υπογράφες (15 στο σύνολο) δεν εκκράδουν το σύνολο των μοναχών της Σκήτης και ότι ή Σκήτη συμμορφώνεται με τούς κανονισμούς του Αγινούμου τόπου. **Δύο από τούς μοναχούς στην Σκήτη του Τιμίου Προδρόμου άπέσυραν τις υπογραφές τους, όμως οι άλλοι παραμένουν σταθεροί και το σημαντικό είναι ότι ουδέποτε έμεις ή κάποιος άλλος τούς έπείσε για αυτές τις υπογραφές**. Το αυτό έποίησε και ο π. Νικόδημος ο Άγιοναυλίτης, όταν άπαγόρευσε στούς πατέρες από την Νέα Σκήτη, να υπογράφουν το περιοδικό «ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ, ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ», διότι όποιος το έκανε θά τον έδιωχναν πάραυτα. Πρόσφατα, ο άντιπρόεδρος της Συμνοτυχίας των Κων κοινοτικό, σε έπίσημη τους στον Έρντονα Γαβριήλ τον Ευλοκοιμουσιανό, τόν «κατάδωσαν» για τις υπογραφές του σά όμολογιακά κείμενα τών άγιορπών πατέρων. Και τόσα άλλα παραδείγματα που αν χρειαστεί θα τα βγάλουμε στο φως της δημοσίωσης.

Τελευταία, το ιστολόγιο Αγιορείτικς Μηήμε, με την εύλογια και σε συνεργασία με την Ι.Μ.Μ.Λαύρας, δημοσίευσαν την επιστολή της Ιεράς Σκήτης του Τιμίου Προδρόμου, διαστρέφοντας την άλήθεια και φυσικά συνισασόμενοι με τις κακοδόσεις του Πατριάρχου, μας κατηγορεί για νεοζηλιτς, ότι είμαστε «πεπαισνεμένοι άδεσφον» και ότι αυτοί που υπέγραψαν το τελευταίο κείμενο τών Αγιορείπων πατέρων το έχουν μετανοήσει. Άν κάνουν μία πιο προσεκτική άνάγνωση του κείμενου, θά δούν πως οι πατέρες δεν ζήτην συγγνώμη, άπλως ξεκαθαρίστην την θέση τους, λέγοντας πως «δεν έναντιωνοται στούς άθωνικούς κανονισμούς και πως το ύπογεγραμμένο κείμενο περι διακοπής μνημοσύνη του Πατριάρχου, δεν εκκράζει το σύνολο της Σκήτης, διά τα της έν Κρήτη διεξαχθείσης Συνόδου». Και φυσικά δεν εκκράζει το Σύνολο της Σκήτης, αφού δεν υπογράφεται από όλους. Ο π. Προδρόμος και οι λοιποί άγαπητοί Λαυριεύτες άδελφον, δέχονμεν πίεσεις από την Πατριάρχη ότι δεν μπορούν να επιβληθούν σε μία χούφτα μοναχούς, βλέπονται ότι τρίζει ή καρέκλα τους, οι «θεοούλεις» τους κοινώς, άν δεν ύπακούσουν σά προτάγημάτ του. Με αυτόν τον τρόπο όμως, στην ουσία συνισάονται και με τις κακοδόσεις του.

Το θέμα, άγαπητοί πατέρες, είναι ότι έφρσον συντάσσεστε με τόν «Παναγιώτατο» συντάσσεσθε και με αυτά που πιστεύει. Όποτε πατέρες πιστεύετε ό,π πιστεύει. Ο Παναγιώτατος,

Πιστεύει και κηρύττει τις ίδες του Αντίχριστου Οικουμενισμούς: «Όλες οι θρησκείες είναι όδοι σωτηρίας». Η μεγαλύτερη ύβρις όλων των εποχών εναντίον του Χριστού. Άν οι αι άλλες θρησκείες όδολογούν στην σωτηρία, τότε το σέχιο του Θεού για την ένανθρωπηση του Υιού, την διδασκαλία Του, τα θαύματα, ή Σταύρωση και ή Ανάστασή Του ήταν άνωφέλα και μάταια! Μόνο ένας διάβολος θά μπορούσε να υποστηρίξει τέτοια πράγματα. Και όμως οι έπίσκοποι και ιερείς προσκυνάτε αυτόν τον άνθρωπο!

Πιστεύει και κηρύττει ότι το Κράνον (και ο Γραφές τών άλλων θρησκειών) είναι «Μια με την Αγία Γραφή και ιερο όθυσμα» και ότι οι Ιουδαίοι μιλάνε με τόν άπέναντον στον παράδεισο χωρίς να πιστεύουν στον Χριστό.

Πιστεύει και κηρύττει ότι πολλές έντολες του Θεού είναι *προσωρινές*, διαφυνώντως άδικα και με τόν Κύριο!

Πιστεύει και κηρύττει την βασική άρχή της Μασονίας ότι, δηλαδή: «έκαστος να λαρείη τον Ένα Θεόν ως [έ-τ]ωκ] προημιά...». «Ο Ένας ειεραστείται εις την ερηνικήν συμβίβην τών άνθρώπων και μάλιστα, αυτών οι όποιοι Τόν λαρείουν ανεξαρτήτως τών διαφορών, αι όποια υπάρχουν εις την πίστη μεταξύ τών τριών μεγάλων μονοθεϊστικών θρησκειών».

Επίδοκν την κατάρνηση ή τροποποίηση τπλειάδας Ιερών Κανόνων, κάτι, που για την Ορθοδοξία, είναι γνώρισμα αιερετικό άνθρώπου. Όνομάζει τούς 1. Κανόνες: «Τείχη του άσχοχου».

Πιστεύει και κηρύττει –σε αντίθεση με δεκάδες Συνόδους και εκκοινατάδες Αγίων- ότι ή Ρωμική «εκκλησία» είναι κανονική, τα μυστήρια της έγκυρα και ο Πάπας κανονικός Έπίσκοπος. Το 1995 συνέντευγμε με τόν Πάπα «ΚΟΙΝΗΝ ΜΑΡΤΥΡΙΑΝ ΠΙΣΤΕΩΣ». Το 2011 μάλιστα, κατήχησε και σπουδαστές παπικού πανεπιστημίου ύπερ του Πάπα: «Ο Οικ. Πατριάρχης κ. Βαρθολομαίος δέχτηκε έπίσημη ομάδα φοιτητών του Ποντιφικού Ίνστιτούτου Sant'Apollinare. Αναφερόμενος στούς φοιτητές τούς έπτε: «**Άκολουθήστε τον Πάπα. Ο Πάπας Βενέδικτος ο ΙΖ΄ είναι ένας μεγάλος θεολόγος που κάνει καλό σε όλες τις Εκκλησίες. Άκολουθήστε τον με άγάπη και συμπάθεια**».

Συμπροσευχήσαστε με Προεστάσεις που είναι διαστρεβλωτές τις διδασκαλίας του Ίησού, ύβριστές της Θε-

Ποιον είναι το πραγματικόν πρόσωπον της Συνόδου...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

για τούς άιόχους», που έμπούδουν την ένωση και πρέπει να κατηργηθούν. Δεύτερον, οι συνεργάτες του, που σχεδίαζαν τα θέματα της Συνόδου, όπως ο Ζηζούλας, είναι άνθρωποι με παπικά φρονήματα και λέει ο Χριστός «μη τι συλλέγοντες από άκανώνω σφαλμην ή από τριβόλων σίκας» (Μτ. 7, 16). Τρίτον, όλοι οι φωτισμένοι Πατέρες, όπως ο Ιουστίνος Πόττοβις και ο Φιλόθεος Ζεράβκος το έλεγαν με σιγουρία, ότι αυτή ή σύνοδος θά έπείρεται πολλά κακά στην Εκκλησία, όπως ή κατάρνηση τών προηγούμενων Συνόδων. Πράγματι δεν έληφθησαν ύπόψη καθόλου οι Κανόνες τών Οικουμενικών Συνόδων. Τέταρτον, ή άποχή 4 Τοπικών Εκκλησιών, που άππελεούν το 70% τών Ορθ. Χριστιανών, δεν σημαίνει ότι καν δεν πεία καλά και δημιουργείται σχίσμα εξάφνης του Βαρθολομαίου, όπως έκανε ο Μεταξάκης το νέο ήμερολόγιο, Έπιμpton, οι όκτώ Μητροπολίτες που δεν υπέγραψαν πλανήθηκαν: Διάβαστε τις δηλώσεις τους για να βγάλετε συμπεράσμα, καθώς επίσης και άλλων παραδοσιακών θεολόγων, όπως τούς κ. Τσαλεγιώδη, διότι από τά κείμενα της Συνόδου αυτό είναι πολύ δύσκολο, έτεπειθ οι οικουμενιστικοί τους σκοποί είναι καλυμμένοι, δηλ. είναι σάν να πιστεύεις κάτι που σου λέει ο διάβολος «ο πλανών την οικουμενην» (Απτ. 20, 2), ενώ όφειλες να ρωτήσες Πνευματικό όδηγο. Έκτον, δεν ήταν όλοι οι Μητροπολίτες, αλλά όρισμενοι έπιλεγμένοι, το 1/80, αλλά και να ήταν δεν ψήφισαν και να διαφυνώσουν δεν λαμβάνονταν ύπόψη, για να μη χαλάσει ή όμορφωνια. Δεν είναι πάντασιμος, που τόν επιβλήσαν στην Ορθόδοξη Εκκλησία; Πολλοί Άντισκοιμνηστές Μητροπολίτες που τούς κάλεσαν στην Σύνοδο δεν πήγαν, διότι έπαιαν «Θά κάνουμε τις γκάστρες». Έβδομον, ως τώρα γνωρίζω ότι οι έτεροδόξες όμολογίες είναι αίρεσεις, ενώ τώρα ή Σύνοδος αυτή υπέγραψε ότι άποδοχόμαστε τις ετεροδόξες εκκλήσεις και κοινότητες (κοινότητες έννοούν την κάθε βλαστήφημη και διαστρεμμένη θρησκευτική όμάδα) ως ιστορικές εκκλήσεις. Πουθενά δεν αναφέρονται ως αίρεσεις. Σε έπόμενη σύνοδο είναι σίγουρο ότι θά τεθεί θέμα ένώσεως, αφού είναι εκκλήσεις. Γράφουν με στόμφο για την Ορθοδοξία, για να παραπλανήσουν τούς (λίαν έπικείκω) άρελείς, άλλ' άδείαζον μέσα σά κείμενα και το δηλητήριο της παναρείσης του οικουμενισμού, (αυτό είναι το σύστημα όλων των εκτών και τών αίρεσών). Όγδοον, αναγνωρίζεται ως ώφέλιμο το Π.Σ.Ε., στο οποίο συμμετέχουμε οι Ορθόδοξοι και το οποίο αποτελετά κυρίως από Προτεσταντικές Κοινότητες με διάφορα ακανόνισματα πιστεύει με κοινή άποδοχή της «θεωρίας των κλάδων», δηλ. ότι όλοι κατέχουν την άλήθεια και στο οποίο έχουν ληφθεί φροδρείς αιερε

'Η «Σύνδοδος» τῆς Κρήτης νόθος καρπὸς ἐξώσυζυγικῶν...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

πλὴν τῆς Ἐλᾶδος. Ἦλθε κατὸν ἡ Μικρασιατικὴ Καταστροφή τοῦ 1922, μὲ τὰ ἐκατομμύρια τῶν Ἑλλήνων προσφύγων ποὺ ἐγκατέλειψαν τὴς πατρογονικὰς τοὺς ἐστίες καὶ ἀπογινώσκουσιν ἀπὸ τοῖμνην τὴν ἡδὴ ἀποδυναμωμένη ἀπὸ τῆς αὐτοκρατορίας «Ἐκκλησία τῶν τῶν Χριστοῦ πενήτων», ποὺ ἔγινε τώρα πτωχότερη.

Στὴν Δύση, ποὺ δὲν γινώριζε τὴν ἰσλαμικὴ τυραννία καὶ δικτατορία, ὁ Παπισμὸς γεμάτος υπερηφάνεια καὶ αὐτοπεποίθηση συγκάλεσε τὸ 1870 τὴν Α' Βατικάνειο Σύνοδο ὡς Οἰκουμενική, καὶ ἐδογμάτισε τὸ πρῶτεο καὶ τὸ ἀλάθητο τοῦ πάπα, ἐνῶ οἱ Προτεστάντες διηρημένοι καὶ διασπασμένοι ὀργανώσαν ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ 19ου αἰῶνος τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνηση ποὺ ὀδηγῆσε στὴν ἐξωτερικὴ τους ἐστὼ ἐνότητα τοῦ λεγόμενου «Παγκόσμιου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν». Μέσα σ' αὐτὴς τὴς παγκόσμιες καὶ διαχριστιανικές διεργασίες θελήσαμε καὶ οἱ Ὀρθόδοξοι νὰ δώσουμε τὸ παρόν, γιὰ νὰ μὴ εἰμαστε ὀφθεῖν ἀπομονωμένοι καὶ ἀποδιωκωμένοι, ἀλλὰ ὅλος μαζί ὁ χριστιανικός κόσμος, ἐνωμένος καὶ δυνατός, νὰ ἀντιμετωπίσουμε τὴν διπλὴ ἀπειλὴ τοῦ ἀθεοίστου Κομμουνισμοῦ καὶ τοῦ ἐπιθετικοῦ Ἰσλάμ. Ἐγκαταλείψαμε ἐπὶ τὴν παραδοσιακὴ ἀντιμετώπιση τῶν Δυτικῶν ὡς ἀπειλῶν, ἀλλὰ καὶ ὡς πολιτικὰ καὶ πολιτιστικὰ πὺλ ἐπικινδύνων ἀπὸ τὸ Ἰσλάμ, καὶ ἀρχίσαμε νὰ ἐρωτοτροποῦμε μὲ τὴν Δύση μὲ τὴν περίφηρη οἰκουμενιστικὴ ἐγκύκλιό τοῦ 1920, ποὺ ἀπέστειλε τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο «*Πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ*», ὀνομάζοντας γιὰ πρώτη φορὰ σὲ συνοδικὸ ἐγγράφου τὸν αἰρετικὸς Παπισμὸ καὶ Προτεστάντες ὡς «ἐκκλησίες»¹.

Κοντεύουν νὰ κλείσουν ἀπὸ τότε ἑκατὸ χρόνια, καὶ ἡ ἀντιπαραδοσιακὴ αὐτὴ καὶ ἐκκλησιολογικὰ ἀπαράδεκτη ἐκτροπὴ τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως νὰ μεταμορφώσῃ τὴς αἰρέσεις σὲ «ἐκκλησίες», νὰ χορηγήσῃ μὲ συνοδικὸ ἐγγράφου ἐκκλησιαστικότητα στοὺς αἰρετικούς, ἀποκτὰ τώρα μὲ τὴν «Σύνοδο» τῆς Κρήτης πανορθόδοξὴ συνοδικὴ κατοχύρωση μὲ τὸ προβληματικὸ κείμενο «*Σχέσεις τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον*», ποὺ διαρρὶ καὶ διαρρέ τὴν Ἐκκλησία. Ἡ ἀγκυμάλτη τώρα στὸν Οἰκουμενισμὸ τῆς Δύσεως Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως προσπαθεῖ νὰ παρασέρει καὶ νὰ πείσῃ τὴς ἄλλες ὀρθόδοξες τοπικές ἐκκλησίες, ὡς προκαθήμενὴ καὶ ὡς Μητέρα Ἐκκλησία τῶν νεωτέρων αὐτοκρατορῶν ἐκκλησιῶν, οἱ αἱ καὶροὶ δὲλας, ὅτι ἡ Πατερικὴ Παράδοση καὶ οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, ποὺ ἀπαγορεύουν τὴν κοινωμία μὲ τοὺς αἰρετικούς καὶ τὴς συμπτροσευχάς, πρέπει νὰ ἀλλάξουν, νὰ παραμορφοθοῦν στὶς δῆθεν νέες ἀνάγκες τῶν καιρῶν, οἱ κήρυκες τῶν ὁποίων νομαδικὸ στόχο ἔχουν νὰ προκαλέσουν διαρρέσεις καὶ σχίσματα στὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὸ νὰ ἀρνοῦνται τὴν ἀποκλειστικότητα τῆς σωτηρίας ἐν Χριστῷ καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἀποκλειστικότητα τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας ὡς τῆς μόνῃς Μᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ὄντως ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς δι' Αὐτοῦ σωτηρίας.

2. Μελ. Μεταξάκης, Ἀθηνάγορας, Βαρβολομαῖος, οἱ τρεῖς σκυταλοδρόμοι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ,

Ἡδὴ ἡ Ἡμερολόγια Μεταρρύθμιση τὸ 1924 μὲ πρωτεργατὴν τὸν μωσόν πατριάρχην Μελέτιο Μεταξάκη, ἐπιβλήθεα πραξιοπολιτικῶς, χωρὶς πανορθόδοξὴ ἀπόφαση, ἐτραυμάτισε καὶ τραυματίει ἀσκληρὰ μέχρι σήμερα τὴν ὀρθολογικὴ ἐνότητα τῶν Ὀρθοδόξων², ἐνῶ ἡ ἐκτοτε ἀρξαμένη συζήτηση γιὰ σύγκληση Οἰκουμενικῆς Συνόδου μὲ βασικὴ θεματολογία οἰκουμενιστικὴ, ποὺ ὀρισε ὁ ἐν λόγω καινοτόμος πατριάρχης, ἔθεσε δυστυχῶς τὴς βάσεις καὶ τὰ θεμελιὰ ὅχι γιὰ μὴ ἀλήθινᾳ Ὀρθόδοξῃ Συνόδῳ, ἀλλὰ γιὰ μίᾳ ψευδοσύνοδῳ οἰκουμενιστικῶν προδιαγραφῶν, βασικὸς στόχος τῆς ὁποίας δὲν ἦταν ἡ ἐπίλυση ἐπιτεινόντων καὶ φλεγόντων θεμάτων, ἀλλὰ ἡ νομιμοποίηση τῶν αἰρέσεων ὡς ἐκκλησιῶν. Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι, ἐνῶ στὸν κατάλογό τῶν θεμάτων γράφτηκαν καὶ διαγράφτηκαν πολλὰ θέματα, μερικὰ ἀπὸ τὰ ὁποία ὄντως φλέγονται, ὅπως τὸ Ἡμερολογιακὸ, τῆς χορηγήσεως αὐτοκεφάλου καὶ ἄλλα, τὸ μόνον ποὺ παρέμεινε ἀπὸ τότε σταθερὰ καὶ δὲν ἐτόλμησε κανεὶς νὰ τὸ θέξῃ εἶναι τὸ θέμα «*Σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξης Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον*», ἥτοι «*Σχέσεις τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴς αἰρέσεις καὶ τὰ σχίσματα*», ποῦ, ἐπειδὴ εἶναι δεδομένες καὶ ἀνιβετήρες μὲ βάση τὴν Ἁγία Γραφὴ καὶ τοὺς Πατέρες, προσπαθοῦν νὰ τὴς ἀλλάξουν καὶ νὰ προκαλέσουν νέα σχίσματα καὶ δι-αρρέσεις.

Ἡ μεταξάκεια περίοδος δὲν εἶχε καλὴ συνέχεια καὶ λόγῳ ἀντιρροπῶν στὸ σῶμα τῆς κληρικῆς στὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ λόγῳ ἀπορριψίμας τῶν λοιπῶν αὐτοκεφάλων ἐκκλησιῶν νὰ ἀκολουθήσουν τὴς καινομιές τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅπως φάνηκε ἀπὸ τὰ ἀπαντητικὰ γράμματά τους στὶς ἀντιγενετικές τῶν προθέσεων τῶς πατριαρχικῆς καὶ συνοδικῆς ἐγκυκλίους τῶν ἐτῶν 1902 καὶ 1904 τοῦ πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ', τὴν σκυτάλη τοῦ Οἰκουμενισμοῦ παρέλαβε ἀπὸ τὸ Μεταξάκη ὁ πατριάρχης Ἀθηνάγορας, ποὺ κατέλαβε τὸν πατριαρχικὸ θρόνο τὸ 1948 μὲ βίαιη ἐξώση τοῦ προκατοχοῦ τοῦ Μαρίμου τοῦ Ε', πρῶτοψο τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν Ἀμερικανῶν καὶ γνωστῶν μυστικῶν ἐταίρων, τῶν ὁποίων ἦτο μέλος. Δὲν θὰ προχωρήσω σὲ ἄλλες ἀναλύσεις, γιὰτὶ τὰ πράγματα εἶναι γνωστὰ στοὺς περισσοτέρους. Αὐτὸ ποὺ ἀξίζει νὰ ἀναφερθεῖ εἶναι ὅτι ἡ ἐνότητα τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου ἐπιδιώχθηκε ἀπὸ τοὺς σχεδιαστές ἐξ βάρος τοῦ κύρους καὶ τῆς ἀξιοπρέπειας τῆς Μᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τῆς Ὀρθόδοξῃ Ἐκκλησίας, μὲ πρωτεργάτῃ τὸν Ἀθηνάγορα, μὲ δὺο ἀπαράδεκτες ἐκκλησιολογικὰ κινήσεις. Νὰ γίνουν μὲλὴ τοῦ παναιρετικοῦ προτεσταντικοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν» (ποῖων «Ἐκκλησιῶν»;) σταδιακὰ ὅλες οἱ αὐτοκρατικές ὀρθόδοξες ἐκκλησίες, πρωτοστατοῦσες τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ νὰ ἀρχίσῃ ἡ προσέγγιση μὲ τοὺς Παπτικούς, οἱ ὁποῖοι τὴν ἐπιδιώσει τῶν αὐτῶν κύκλων ἔχαν ἀρχίσῃ νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν αὐστηρὴ ἐκκλησιολογικὴ τους ἀποκλειστικότητα, καὶ νὰ ἀναγνωρίσουν κάποια στοιχεῖα ἐκκλησιαστικότητας στοὺς ἐκτός τῆς παπτικῆς μάνδρας Χριστιανούς. Εἶναι ἐξόχως χαρακτηριστικὸ, καὶ ἔχει ἐπισημανθεῖ ἀπὸ πολλούς, ὅτι τὴν ἰδία ἐποχὴ ποὺ προετοιμάζονταν καὶ λειτουργοῖσε ἡ Β' Βατικάνειο Σύνοδος (1962-1965) τὴν ἰδίᾳ ἐποχὴ καὶ μὲ παρόμοια ἐκκλησιολογικὴ γραμμὴ καλοῦσε ὁ Ἀθηνάγορας στὴν Ρόδο τὶς τρεῖς «Πανορθόδοξες Διασκέψεις» (1961, 1963, 1964) καὶ τὴν τετάρτη στὸ Chambézy τῆς Γενεύης (1968), οἱ ὁποῖες καθόρισαν καὶ τὸν πρῶτο κατάλογο θεμάτων τῆς μελλούσης νὰ συνέλθῃ Ἁγίας καὶ Μεγάλῃς Συνόδῳ καὶ ὀδηγήσουν στὶς «Διορθόδοξες Προπαρασκευαστικές Ἐπιτροπές» καὶ στὶς «Προσυνοδικὲς Διασκέψεις» ἀπὸ τὸ 1971 μέχρι τὴν σύγκληση τῆς «Συνόδου» τοῦ 1977 τὸν ἰουνίو τοῦ 2016. Ἐπὶ πενήντα πέντε ἐτῆ (55) μετὰ τὴν «Α' Πανορθόδοξὴ Διασκεψὶ» τῆς Ρόδου (1961) καὶ ἐπὶ σαράντα πέντε ἐτῆ (45) μετὰ τὴν «Α' Διορθόδοξὴ Προπαρασκευαστικὴ Ἐπιτροπὴ» τῆς Γενεύης (1971) καὶ σαράντα ἐτῆ (40) μετὰ τὴν «Α' Προσυνοδικὴ Πανορθόδοξὴ Διασκεψὶ» τῆς Γενεύης (1976), ἐτοιμάζεται καὶ μαγευρεῖται καὶ κοσινέεται ἡ πολυβριθὴς καὶ προσδοκωμένη «Ἁγία καὶ Μεγάλὴ Σύνοδος» τῆς Ὀρθόδοξῃ Ἐκκλησίας. Καὶ ποῖο εἶναι τὸ ἀποτέλεσμά; Ἡ ψευδοσύνοδος τῆς Κρήτης τοῦ ἰουνίου τοῦ 2016.

Οὐδέποτε στὴν ἱστορίᾳ τῆς Ἐκκλησίας χρειάστηκε τόσος χρόνος γιὰ νὰ ἐτοιμασεῖ μίᾳ σύνοδος, διὸν οἱ σύνοδοι ἀντιμετωπίζαν πάντοτε φλέγοντα καὶ ἐπιτεινόμενα θέματα, ποὺ δὲν ἐπέτρεπαν χρονικές καθυστερήσεις καὶ παρατάσεις, ἀλλὰ ἀποτίσσαν ἀμέσῃ ἀντιμετώπιση. Ποῦ οφείλεται ἀραγε αὐτὴ ἡ καθυστέρηση καὶ ὀδύνημιὰ νὰ συγκαλέσουμε μίᾳ μεγάλῃ σύνοδῳ οἰκουμνικῶν προδιαγραφῶν, ποὺ νὰ ἀναγνωρίζεται, νὰ στέκεται ἐπὶστᾷ ἀπέναντι στὴν Β' Βατικάνειο Σύνοδο, ἡ ὁποία προετοιμάσθηκε τάχιστα, ἐλαβαν μέρους 2.500 ἐπισκόποι, ἐναντι τῶν 150 τῶν δικῆς μας «μεγάλῃς» τῆς Κρήτης, διήρκεσε ὅχι μίᾳ ἐβδομάδᾳ, ἀλλὰ δύο ἐτῆ, καὶ παρήγαγε θεολογικὰ κείμενα μὲ τὰ ὁποῖα μέχρι σήμερα ἀσχολεῖται ἡ θεολογικὴ ἐρευνα, ἀκόμη καὶ ἡ Ὀρθόδοξη, καὶ γενικῶς συγκνέτωσαν τὸ παγκόσμιο ἐνδιαφέρον ἐπὶ μεγάλῳ χρονικῷ διάστημα, ἐνῶ ἡ δική μας γά-θηκε καὶ ἐξαρωνίσθηκε, ὅσο ἀκόμη διαρκεῖς ἡ βροχόμβια, μερικῶν ἡμερῶν, ζωῆς τῆς; Πόσι τῶν βία καὶ σπουδῇ νὰ κλείσουν γρήγορα τὰ θέματα, νὰ μὴ δίνεται ἐπαρκὴς χρόνος στὶς συζητήσεις, νὰ μὴ μετχέουν ὅλοι οἱ ἐπισκόποι, νὰ μὴ ἔχουν ὅλᾳ δικαίωμα ψήφου, νὰ μὴ εἶναι ἀνοικτοί οἱ συζητήσεις ὅχι μόνον στοὺς δημοσιογράφους, ἀλλὰ καὶ στὸν κληρὸ καὶ στὸν λαό, καὶ νὰ φυλάσσεται ἀπὸ σταυνο-

μικὲς δυνάμεις ὁ περιβάλλων χώρος; Γιατὶ φοβόμαστε τὸ πλῆρωμα τῆς Ἐκκλησίας, ἀν οἱ ἀποφάσεις μᾶς εἶναι θεό-ρεστες, εὐαγγελικές καὶ πατερικές;

3. Γιατὶ διήρκεσε τόσο πολὺ ἡ προσυνοδικὴ διαδικασία;

Ἡ ἀπάντηση δὲν εἶναι δύσκολη. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὁ σκοπὸς τῆς «Συνόδου» δὲν ἐκονίσθη στὴν ὀρθόδοξὴ συνοδικὴ παράδοση, ἡ ὁποία βασικός προϋποθέτις ὅτι κάθε σύνοδος ἀκολουθεῖ καὶ σέβεται τὴς ἀποφάσεις τῶν προηγούμενων συνόδων «ἐπόμενι τοῖς Ἁγίοις Πατράσι»· καταδικάζει τὴς συμπτροσευχάς ποὺ ἐκείνες ἀπαγόρευσαν καὶ τὴς αἰρέσεις ποὺ ἐκείνες καταδίκασαν, σὰν νὰ εἶναι ὅλες οἱ σύνοδοι συνεδρίες μίας καὶ τῆς αὐτῆς συνόδου. Καταπολεμεῖ καὶ ἀναθεματίζει νέες αἰρέσεις ποὺ ἐμφανίσθηκαν καὶ ἀνησυχοῦν τὸ πλῆρωμα τῆς Ἐκκλησίας, ἀντιμετωπίζει πα-νομιακὰ καὶ διοικητικὰ προβλήματα καὶ γενικῶς φροντίζει νὰ πρέπει ἀπαρσάλευσις ἡ εὐαγγελικὴ καὶ Πατερικὴ Παράδοση. Τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ δὲν ἐπάρρε ἡ Σύνοδος τῆς Κρήτης, ἀλλὰ ἀκριβῶς τὰ ἀντίθετα. Ὅχι μόνο δὲν ἐπανά-λαβε τὴν καδοικὴ τῶν αἰρέσεων ποὺ οἱ παλαῖες σύνοδοι καταδίκασαν, ὅπως τὸν Μονοφροσιτισμὸ, τοῦ Πατισμοῦ καὶ τοῦ Προτεσταντισμοῦ, ἀλλὰ ἀντίθετα τὴς ὀνόμασε ἐκκλη-σίαν. Ἀντὶ νὰ καταδικάσει τὴν νέα παναίρεση τοῦ Οἰκουμε-νισμοῦ, τὴν εἰσήγαγε συνοδικὰ μέσα στὴν Ἐκκλησίᾳ ἐπα-νωτάς τὰ ἀπαράδεκτα κείμενα τῶν Θεολογικῶν Διαλόγων καὶ τὴν ἐξευτελιστικὴ συμπεριφορὴ μᾶς στὸ λεγόμενον «Παγ-κόσμιο Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν», δηλαδὴ τὸν προτεσταντι-κὸ «Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἀρέσεων». Ἀπέφυγε νὰ κατα-δικάσει τὴς συμπτροσευχάς μὲ τοὺς αἰρετικούς, οἱ ὁποῖες ἔγ-ναν πλῆον συμρὸς καὶ μόδα· ἀντίθετα τὴς ἐπεκένκρωσε μὲ τὴν συμπτροσευχὴ τῶν ἐτεροδόξων παρατηρητῶν στὶς διὰ-φορές ἀκολουθίας. Δὲν ἀσχολήθηκε, ἀντίθετα διέγραψε ἀπὸ τὴν θεματολογία τοῦ καυτο καὶ ἐπιτεινὸν θέμα τοῦ Ἡμε-ρολογίου, δὲν ἔλυσε τὸ θέμα τῆς Διαπορείας οὐτε τοῦ αὐτο-κεφάλου, καὶ ἀπλῶς ἐνόησε οἱ καλλιπτεῖ ὅλα αὐτὰ τὰ κενὰ μὲ γενικόλογες θεολογικὲς διακηρύξεις σὸ μῆνυμα καὶ στὴν ἐγκύκλιό ποὺ ἐξέπαιστεῖλε.

Ἡ ὀρθόδοξὴ καὶ παραδοσιακὴ ἀντιμετώπιση ὅλων αὐτῶν τῶν θεμάτων δὲν ἦταν ἐπιθυμητὴ στοὺς σχεδιαστές τῆς «Συνόδου». Σὲ κάθε φάση τῆς μακρόχρονης προετοι-μασίας ἡ ἀργυντούσῃα συνείδηση τοῦ πληρωμάτος τῆς Ἐκκλησίας ἦγινε ἀνιρηστική. Σερβαστὸ Ἱερόντες καὶ Ἄγι-οὶ νεώτεροι τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως καὶ μαχητικὸι ἐπισκόποι τῆς Ἐκκλησίας, τὸ Ἅγιον Ὅρος σύσσωμο, ἡ πάλαι ποτὲ παραδοσιακὴ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, πολλοὶ καθηγηταὶ τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν, χριστιανικές ἀδελφοτητές καὶ συμπαῖτες, καὶ πλῆθος πιστῶν, ἀντιδρούσαν στὴν σύγκλη-ση τῆς Συνόδου³, διὸ ἐν γνώμῳ τῶν ἀνορθόδοξων στό-χους τῆς. Δὲν εἶχαμε δὲν τὸν ἀλάθητο καὶ πρῶτο πάπα γιὰ νὰ κάνει ὅ, τι θέλα, ὅπως ἔκανε μὲ τὴν Β' Βατικάνειο Σύνο-δο, ἡ ὁποία δὲς σημεῖαδὲ, παρὰ τὴς κάποιες ἐκσυγχρονη-στικῆς καὶ προτεσταντιστικῆς ἀποφάσεις τῆς δὲν ἔθετε κα-θολοὶ τὰ οὐσιώδη ἐκκλησιολογικὰ δόγματα τοῦ Πατισμοῦ. Καθυστεροῦσαν, λοιπὸν, κοσκινίζαν καὶ μαγείρευαν οἱ μά-γειροι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, μέχρις οὗτου ἀλλάζουν ἐπὶ τὸ ἐνικαιότερο οἱ συνθήκες γιὰ τὴν σύγκληση τῆς οἰκουμε-νιστικῆς τῆς «Συνόδου». Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος τῆς μακρο-χρονίας προετοιμασίας καὶ ἀντιπαραδοσιακῆς καθυστέρη-σης. Δὲν τοὺς ἔβγανε ἡ οἰκουμενιστικὴ «Σύνοδος», ποὺ θὰ δικοπτετὶ τὴν συνέχεια τῆς Συνοδικῆς Πατερικῆς Παραδό-σεως.

Ἡ αἰφνίδια ἐπίσπωση τῆς σύγκλησης τῆς «Συνόδου» ἀπὸ τὸν τρίτο μελῶδη σκυταλοδρόμο τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τὸν πατριάρχῃ κ. Βαρβολομαῖο, μετὰ τοὺς Μελέτιο Μετα-ξάκη καὶ Ἀθηνάγορα, οφείλεται στὴν ἐκτίμηση, ὅτι τὸ κλίμα τῶρα εἶναι εὐνοϊκὸ. Ἡ παραδοσιακὴ καὶ συντηρητικὴ μέχρι τοῦ ἀειμνήστου ἀρχιεπισκόπου Σερραφείμ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος, ἄλλαξε πορεῖα καὶ πλέσθη πρὸς τὸν Οἰκουμενι-σμὸ· στὸ Ἅγιον Ὅρος ἔχουν ἐμφυτευθεῖ οἰκουμενιστικὸι πυρήνες ποὺ τοῖς δαχτύλῳ καὶ τὸ ἐμποδίζον νὰ ἐκφρασεῖ παραδοσιακὰ· οἱ Θεολογικὲς Σχολές ἔχουν υποβιβαστὲ μὲ συντηρητικὴ πλειοψηφία τῶν καθηγητῶν τὸ οἰκουμενιστικὸ ψευδοῖσμα, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὴν ὑποστήριξη τῆς Ἱδρυ-σεως Τμήματος Ἱσλαμικῶν Σπουδῶν, ἀπὸ τὴν μεταρροπὴ τοῦ ὀρθόδοξου μαθητήματος τῶν Θρησκευτικῶν σὲ θρη-σκειαολογικὸ καὶ ἀπὸ πλῆθος δημοστεικτῶν καὶ ἐκδηλώ-σεων· οἱ θεολόγοι τοῦ «Καιροῦ» καὶ τῆς «Μεταπατερικῆς Θεολογίας» τοῦ Βόλου καλλιπτονται καὶ ἐνισχύονται ἀπὸ πατριαρχικές, ἀρχιεπισκοπικές καὶ ἐπισκοπικές εὐλογίες, ἐνῶ ἐξεθελώνονται τὴν Ὀρθόδοξη καὶ τὸν σωτηριὸ «καί-ρο» τῆς Κ. Διαθήκης τὸν μετατρέπουν σὲ καιρὸ ἀπώλειας, προσερμωγῆς καὶ καινομιᾶς. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἡγεσία τῆς Μεγάλῃς Ρωσίας συμπλέει μετὰ ἑσθρας μέσα στὴν θεοὰ νερὰ τῆς οἰκουμενιστικῆς ἐκτροπῆς, ἐνῶ θὰ μπορούσε ἀνταποκρινόμενη στὰ ὀνλοκοσμικα, ἀντιπατικὰ, ἀντι-δυτικὰ αἰσθήματα τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ νὰ ἀντρέψει τὴν κα-ταστροφικὴ πορεῖα. Καὶ ὁ δικὸς μᾶς εὐσεβής λαός, ὁ ἑλλη-νικός, ζῶλοντες ἀπὸ τὰ μνημόνια, τὴν φορολογία, τὴν ἀνεργία, τὴν αἰφνίδια ἀντιπαρὴ τῶν βιωτικῶν τοῦ σχεδίου καὶ προγραμμάτων, στήνεται στὶς οὐρές τῶν τρατεζιῶν, τὸν ἐφορῶν, τὶν συσσιπῶν, προσπαθεῖ νὰ ἐξασφαλίσι τὸν ἐποῦσιο, νὰ ἐπιβιώσῃ καί, πλὴν ὀλίγων, ἀδιαφορεῖ γιὰ τὰ ἐκκλησιαστικὰ καὶ πνευματικὰ.

4. Ἡ «Σύνοδος» τῆς Κρήτης δὲν εἶναι γέννημα τῆς Ὀρθοδοξίας

Νὰ λοιπὸν, ποῖα κατάλληλη στιγμή, ποῖο εὐνοϊκὸ κλίμα περιέμεναν τὰ κλημάτα τῆς Νέας Ἐποχῆς τοῦ Οἰκουμε-νισμοῦ καὶ τῆς Πανθρησκείας, γιὰ νὰ τεματίσουν τὸ κοσκί-νισμα καὶ τὸ μαγείρεμα ἐπὶ ἑνα σχεδὸν αἰῶνα, καὶ νὰ συγ-καλέσουν ἐσπευσμένα τὴν ψευδοσύνοδο τῆς Κρήτης. Αἰπατύνται ὅμως, ἐν νομίμῳ, ὅτι, ὅπως ἐξηγέλασαν πολλὰς ἐκκλησιαστικές ἡγεσίες καὶ πολλούς ἐπισκόπους· εὐτυχῶς ὑπάρχουν καὶ αὐτοὶ ποὺ δὲν ἐξελαττώθηκαν· θὰ ἐξασπάρουν καὶ τὴν γρηγορούσα συνείδηση τοῦ πληρώ-μας τῆς Ἐκκλησίας, θὰ ἐξασπάρουν τελικῶς τὸν Θεό, τὸν ἱδρυτὴ καὶ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν, καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ποὺ ὀδηγεῖ τὴν Ἐκκλησία εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν καὶ ἀποδίδωκα τὰ πνευματῆς τῆς πλάνης καὶ τῶν αἰρέσεων. Ἡ «Σύνοδος» τῆς Κρήτης ὡς καρπὸς καὶ γέννημα ὀληντρικῶν πνευμάτων δὲ ἀπορριφθεῖ καὶ θὰ οῖρη-σται ἀπὸ τὶς δέλτους τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας ὡς νόθο γέννημα κακῶν καὶ ἀμαρτυλῶν ὀδύνων, τοῦ ἔρωτα καὶ τῆς ἀγάπης κάποιων προκαθημένων πρὸς τὴς αἰρέσεις τοῦ Πατισμοῦ καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἐκεῖ κορυφώθηκαν καὶ ἐκεῖ γεννήθηκε· δὲν εἶναι τέκνο καὶ γέννημα τῆς Ὀρθόδο-ξης Ἐκκλησίας· στὴν Κρήτῃ γὰρ τὴν ἔφεραν ἀπλῶς γιὰ ἀναγνώριση, ἀλλὰ τὸ DNA τῆς δὲν εἶναι συμβατὸ μὲ τὰ βιο-λογικὰ χαρακτηριστικὰ τῶν Πατέρων τῆς Ὀρθοδοξίας. Δὲν μᾶς εἶχε προδοιοποιεῖσὶ ὁ Ἅγιος Παῖσιος γιὰ τὴς ἐρωτικές προτιμήσεις τοῦ Ἀθηνάγορα; Γιατίρρεῖ ἀπόλυτα στήν συ-νείδησιν: «*Ὁ Πατριάρχης Ἀθηνάγορας, ὅπως φαίνεται, ἀγά-πησε μίαν ἄλλην γυναῖκα μοντέρνα, ποὺ λέγεται Παττικὴ Ἐκκλησία, διότι ἡ Ὀρθόδοξος Μητέρα μᾶς, δὲν τὸ κάνει καμὴν ἐντύπωση, ἐπειδὴ εἶναι πολὺ σεμνὴ*»⁴.

Σημειώσεις:

1. Γὰ ἰδίᾳ αὐτὴ τὴν ἀλλογὴ στὴν Κωνσταντινούπολιν βλ. περισσότερον εἰς Προτοπορεφιντέροφ Θεοδωρῳ Ζηζιν, «Ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξηα στὸν Οἰκουμενισμό». Ἡ μεγάλῃ ἀντρο-πη τοῦ 20ου αἰῶνος», εἰς τὸ πρῶτοτο βιβλίῳ μας *Ἁγία καὶ Μεγάλὴ Σύνοδος. Πρόβλεπαι νὰ ἐλπίσονται ἡ νὰ ἀντιση-χόμε*: Θεσσαλονίκη 2016, ἐκδόσεις «Τὸ Πότμι»(μνηστήρ), σελ. 15-48, 2. Γὰ τὴν ἡμερολογιακὴ μεταρρύθμιση καὶ γενικῶς τὸν οἰκουμενιστικὸ ὅλο τοῦ πατριάρχου Μελετίου Μετα-ξάκη βλ.· περισσότερον στὴν μελέτῃ μας «Παλαὸ καὶ Νέο Ἡμερολόγιον. Γιατὶ ἀποδοῦν τὸ φέλον θέμα ἡ Ἁγία καὶ Με-γάλὴ Σύνοδος»; *Θεσσαλονίκη* 18 (2016) 264-291 καὶ στὸ προ-αναφερθεῖδὸν τὴν ὑπόθεσι. 1, βιβλίῳ μας, σελ. 179-216, ὅπου παρατίθενται πολλὰς ἀνωητικές ἐκτιμήσεις γὰρ τὸν ἐσχόλας πολυπενταμένον πολιτικῆς ἐρευνα καὶ καινοτομοῖα *παιδείας*. 3. Ὅλες αὐτὲς τὴς ἱγείες ἀναδόσεις βλ.· στὸ εἰδικὸ ἀφιερωμένο διπλὸ τεύχος τῆς *Θεοδρομίας* Ἰανουαρίου-Ἰουνίου 2016. 4. Ἀπὸ ἐπιστολὴ ποὺ ἐστειλε ὁ Ἅγιος Παῖσιος στὸν ἀειμνήστο Γέροντα π. Χαράλαμπε Βα-σιλοπούλῳ γὰρ δημοσίευσεν στὸν «*Ὀρθόδοξο Τύπο*» μὲ ἡμε-ρομηνία 23 Ἰανουαρίου 1968. Ὁλόκληρὸ το κείμενο τῆς ἐπι-στολῆς βλ. εἰς *Θεοδρομία* 12 (2010) 420-423. Γὰ τὴν ἀνηγί-ατὴ στάση τοῦ Ἁγίου Παΐσιου ἐναντὶ τῶν Οἰκουμενισμῶν, ἡ ὁποία συνήθως ἀποκωιδεῖται βλ.· τὸ ἀφιερωμένο εἰς αὐτὸν τεύχος τῆς *Θεοδρομίας* Ἀπριλίου-Ἰουνίου 2015.

ὁρθόδοξος τύπος

Πρὸς τοὺς ἀγαπητοὺς ἀντιεξουσιαστὰς...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

σουργαν διαύλου ἐπικοινωνήσις μὲ τοὺς ἀναρχικούς διὰ τὴν διερεύνηση τῶν αἰτιῶν καὶ ὅχι ἀπλῶς μίαν καταδίκην, ὡς συμβαίνει συνήθως.

Τὰ ἡμερώματα τῆς Κυριακῆς 31 Ἰουλίου 2016, ὁ Κεντρικὸς Ναὸς τῶν Ἀθηνῶν, **Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΥΓΚΑΚΙΩΝ**, ποὺ βρίσκεται μετὰ Λυκα-βήπου καὶ Ἐσφαλῶν, δέχθηκε ἰσχυροτάτ βομβιστικὴ ἐπίθεσις μὲ 2 μεγάλες φιάλες ὑγροερίου τύπου Camping, πλήρως ευφλέκτων ὑλικῶν!

Ἐν τῷ μεταξύ, στὶς 6 Ἀυγούστου, ἀνέλαβε τὴν εὐθύνη τῆς βομβιστικῆς ἐπι-θέσεως ἡ ὀργάνωση «**Χαοτικὰ Νεφελίμ**».

Στὴν προκήρυξή τους ἔγραψαν:

«Στὶς 27/7 οἱ δυνάμεις καταστολῆς τοῦ κράτους εἰσέβαλαν στὶς καταλήψεις Στέγης Μεταναστῶν Ὀργανοτροφεία, στὴν Καρόλου Ντήλ (Nithya) καθὼς καὶ στὴν κατάληψη στὴν οδὸ Νίκης στὴν Θεσσαλονικὴ κατὸν ἐντολῆς τοῦ κληρῶν, τοῦ Δήμου καὶ ἰδιοκτητῆν. Ἡ μίᾳ ἐκ τῶν καταλήψεων καταστράφηκε ὀλοσχερῶς προκειμένου νὰ μὴ ἀξιοποιηθεῖ ποτὲ ἀπὸ τὰν ἀνθρώπων ποὺ ἀρνοῦνται τὴν ὑπάρχουσα καθεστωτική νόρμα, ἡ ὁποία μετουσιώνεται μέσα ἀπὸ τὴν διαχύη ὑποτέλεια καὶ ἐθελόδουλειά ποὺ ἐπιβάλλεται τόσο ἀπὸ τὸ κράτος ὅσο καὶ ἀπὸ τοὺς ἀναστούς συνεργάτες τους.

Ἡ ἐ

Αποφάσεις α΄ και β΄ συνεδρίας ΔΙΣ

Συνήλθε την 5ην και 6ην Σεπτεμβρίου η ΔΙΣ. Μεταξύ άλλων απεφάσισεν ότι:

«ὡς Συνοδοικὴ Σύνοδος αὐτῶν Συνοδοικῶν Ἐπιτροπῶν, διορίσθηκ· ἐπὶ τῆς Ἀρχιγραμματείας ὁ Σεβ. Μάνης, Ἐκκλησιαστικῆς Τέχνης ὁ Σεβ. Ἐδoσεὺς, Θείας Λατρείας ὁ Σεβ. Καισαριανῆς, Δογματικῶν καὶ Νομοκανονικῶν ὁ Σεβ. Πειραιῶς, Μοναχικοῦ Βίου ὁ Σεβ. Ζιγνῶν, Χριστιανικῆς Ἀγωγῆς ὁ Σεβ. Σεβρίων, Διορθοδόξων ὁ Σεβ. Ἀλεξανδρουπόλεως, Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως ὁ Σεβ. Ὑδρας, Τύπου καὶ ἑκδόσεως τῆς ΔΙΣ) ὁ Σεβ. Δημητριάδης, ἐπὶ τῶν Αἰρέσεων ὁ Σεβ. Ἐλευθερουπόλεως, Κοινωνικῆς Προνοίας ὁ Σεβ. Ναυπλίου, ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὁ Σεβ. Φθιώτιδος...

Τέλος, σὲ σχέση με δημοσιεύματα, στα ὁποῖα ἀναφέρονται εἰ κατὰ ρηγεῖται ἡ προσεχὴν σὲ σχολεῖα διευκρινίζεται εἰ ἡ πρὶνὴν προσευχὴ στὰ σχολεῖα συνεχεῖς ἀνὰ προβλέπεται στὸ ἄρθρο 13 παρ. 5 ἐδάφιο α τοῦ Προεδρικοῦ Διατάγματος 201/1998 (ΦΕΚ Α΄ 161/1998), ἐνῶ ἡ συγκεκριμένη διάταξη ἐπαναλαμβάνεται στὴν Ἐγκύκλιό τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, ἡ ὁποία ὑπονηθεῖται ὅτι: «Τέλος ἐφαρμόζονται οἱ προβλέψεις τοῦ Π.Δ. 201/98 (ΦΕΚ 161 τ. Α΄), ἄρθρο 13, παρ. 5, ἐδάφιο α καὶ β καὶ παρ. 10, ἐδάφιο β». Εἰδικότερα, κατὰ τὸ ἄρθρο 13 παρ. 5 ἐδάφιο α τοῦ Προεδρικοῦ Διατάγματος 201/1998 προβλέπεται ὅτι: «α. Πρὶν ἀπὸ τὴν ἐναρξὴ τῶν μαθημάτων πραγματοποιεῖται κοινὴ προσευχὴ τῶν μαθητῶν καὶ τοῦ διδασκτικοῦ προσωπικοῦ ἀπὸ τοῦ σχολεῖο τοῦ εὐχθῶν τὴν ἐκπαιδεύμενων ποὺ ἐφημερεύουν...»...

Ακολουθῶς ἀποφασίστη τὴν

Ἀπίστευτοι δηλώσεις τοῦ Σεβ. Φλωρίνης

Κυκλοφορεῖ βίντεο τοῦ Σεβ. Φλωρίνης, ὁ ὁποῖος εἰς τὸ τέλος τῆς Θ. Λειτουργίας ὁμιλεῖ εἰς τὸ ποιμνίον τοῦ διὰ τὸν κίνδυνον σχίσματος μὲ ἀφορμὴν τὴν τοποθέτησιν τοῦ Π. Παϊσίου Παπαδοπούλου, ὁ ὁποῖος δέκαμοε το μνημόσυνον τοῦ οἴκειοι Μητροπολίτου, διότι αὐτὸς μνημονεύει τὸν αἰρετίζοντα Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως, Βεβαίως, ὁρθὸς λέγει ὁ Σεβασμιώτατος ὅτι δὲν πρέπει νὰ προκληθῇ σχίσμα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ βιάζώμεθα. Ὡστόσο μεταξὺ ἄλλων καθ' ὑπερβολὴν καὶ ὁ ἴδιος ὁ Σεβασμιώτατος μετὰ μεγάλης μας λύπης υποπίπτει εἰς το σαβαρὶ κανονικὰ σφάλματα. Ἀναφέρει ὅτι ὁ Πατριάρχης εἶναι προϊστάμενὴ ἀρχὴ τῶν Νέων Χωρῶν! Ἐπιπὺν εἰ εἶναι ὁ θεοσῶς τῆς Ἐκκλησίας καὶ συγκεκριμένῃ ἡ κορυφὴ τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῆς γῆς!!! Καταλήγει ὅτι πρέπει νὰ τὸν μνημονεύωμεν ὑποχρεωτικῶς καὶ νὰ υποστασώμεθα!

Σεβασμιώτατε, προϊστάμενὴ Σας ἀρχὴ εἶναι ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ὁχι ὁ Πατριάρχης! Απορροῦμεν πὺς ἀνεβίβάσατε εἰς κορυφὴν τὸν ὑπὸ ἄλλας

Τὰ χρήματα διὰ τὸ τέμενος, Σεβασμιώτατε;

Ἐνοχλημένους φαίνεται ὁ Σεβ. Δημητριάδης διὰ τὸ γεγονός ὅτι «κλέινει» ἡ κάνουλα τῶν χρημάτων. Συμφωνεῖ ὅμως μὲ τὸ τέμενος καὶ τὰ παρόλοια ἔξοδα διὰ τὴν ἀνοικοδομήσιν τοῦ! Ὡς ἐπιληροφορήθημεν ἀπὸ ἄρδρον τῆς κ. Κατερίνας Τασσοπούλου εἰς τὴν ἐφημερίδα «ΘΕΣΣΑΛΙΑ» τῆς 30ῆς Αὐγούστου 2016:

«Ο Μητροπολίτης Δημητριάδς σὲ ἐκδήλωση στὴ μονὴ ἔνωσεν ἵσαν ἰδιαιτέρη αἰχμυρὸς ἐναντίον τοπικῶν περιφερειακῶν ἀρχόντων καὶ κυβερνητικῶν παραγόντων καὶ τῶν δὺο τελευταίων Κυβερνήσεων ποὺ δὲν ἐνέτασαν τὸ ἔργο ἀναστήλωσης τῆς μονῆς στὸ Περιφερειακὸ Ἐπιχειρησιακὸ Πρόγραμμα. Τὸ Ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ ἀπένεινε τὸ ἔργο, γιὰτὶ δὲν χρηματοδοτοῦνται ἀπὸ τὸ ΠΕΠ ἀρχαιολογικοὶ χώροι καὶ σύμφωνα με τὸν Μητροπολίτη ἡ Ἐκκλησία δὲν τὸ χρηματοδοτῇ μόνι τῆς, γιὰτι διὸ αἱ ὅλαιοι ἀποδείχτηκαν ἀνίκανοι καὶ μετέπειτα κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενο... Αὐτὴ εἶναι μία ἀπόδειξη χειραφέτησης τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐπιβάλλεται νὰ συνεχιστεῖ σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα, ὅπως συνέβη καὶ μὲ τὴν ἔκτασιν στῆς Νῆες. Ἀλλοῦστε καὶ τότε δὲν θυμιάσαμε νὰ ρυτίσαν κανένα γινὰ τὴν σημαντικὴ ἐπένδυση ποὺ ἤβελαν νὰ προχωρήσωμεν, -πουλῶντας τὴν ἔκτασιν. Ἐφ'ὅσον ὁμως αὐτὴ ἡ ἐκδήλωση χειραφέτησης διεκόπη, γιὰ νὰ πιστεῖ ξανά τὸ νῆμα τῆς

Ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον πρῶν Ἀμερικῆς Σπυριδῶνα

«Συνέντευξη ἐφ' ὧλης τῆς ὕλης παραχώρησε στὸ CNN Greece ὁ μητροπολίτης Δημητριάδης κ. Ἰννάσιος... Γιά τὴν ἀνέγερσιν μουσουλμανικοῦ τέμενους στὸν Ἐλαιῶνα τόνισε ὅτι ἡ ζωὴ τῶν Ὀρθοδόξων δὲν ἐμπειράζεται ἀπὸ τὴν ἀνέγερσιν τέμενους. «Ἰσα ἴσα ἡ Ἐκκλησία πιστεύει ὅτι ὅσοι θρσκεύονται πρέπει νὰ ἔχουν τὸν τόπο τῆς θρησκευτικῆς τοῦς Νατρείας».

Τὸ αὐτὸ πιστεύετε. Σεβασμιώτατε, καὶ διὰ τὰς μασονικὰς στοάς;

Ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον πρῶν Ἀμερικῆς Σπυριδῶνα

Ὁ διωγμὸς ὅσων ἔχουν παρρησίαν καὶ ὁμιλοῦν τὴν γλῶσσαν τῆς ἀληθείας ἐπιχειρεῖται ἀπὸ τοὺς κρατούντας. Ὁ κἀδὲ Ὑπουργὸς δύναται νὰ ὀνομάσῃ τὰ Σκόπια «Μακεδονία», ὥς ἔπραξαν οἱ κ. Μουζάλας καὶ Π. Καμμενῶς, ἀλλὰ οἱ εὐσεβεῖς Μητροπολίται διώκονται, διὰ νὰ πωθοῦν! Ἐγώμει προειδοποιῶ ἀπὸ τὰς στίλβας τοῦ Ο.Τ. ὅτι, ὅταν ἐνηρσισθῇ ὁ νέος ἀντιρατσιστικὸς νόμος ἐκ προθέσεως δὲν συμπεριελάβε ἐκπρόσωπον τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τὸν νέον ὄργανον ποὺ ἐσχεδιάσθη ἀκριβῶς, διὰ νὰ ἔχουν τὴν εὐχέρειαν νὰ ἐλλέχουν τοὺς ἄνωγας. Ὡς ἐπιληροφορήθημεν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «ΤΥΠΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ» τῆς 22ας Αὐγούστου 2016:

«Δὲν ὑπάρχουν πρόσφυγες, εἶναι ὅλοι Ἀθρομετανάστες» εἶχε δηλώσει χαρακτηριστικὰ ὁ Μητροπολίτης Χίου, ἐνῶ εἰς ἐξαπολύσει ἐπίθεση κατὰ τὸν τοπικὸν λέγοντας ὅτι «ἔχουν κατεβῆσιν τὰ παντελῶνια καὶ προσκυνοῦν, ἔχουν παραδώσει τὴν χώραν». Ο Μητροπολίτης Χίου ἐξέπελυσε δὲ «πυρὰ» κατὰ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῶν βουλευτῶν ποὺ στήριξαν τὴν δημιουργίαν μουσουλμανικοῦ τέμενους στὴν Ἀθῆνα, ἐνῶ ἔροπείσθωε καὶ ἐναντίον τοῦ συμφωνίου συμβίσεως τῶν ὁμοφροφίλων. Τὰ σχετικά δημοσιεύματα ἔχουν σταλεῖ ἀπὸ τὸν Κωστὶ Πατταίνάκον στὴν εισαγγελεία κατὰ τὸν ρατσισμὸν στὴν Ἀθῆνα καὶ στὴν Εἰσαγγελία Χίου».

22ας Αὐγούστου 2016:

«Δὲν ὑπάρχουν πρόσφυγες, εἶναι ὅλοι Ἀθρομετανάστες» εἶχε δηλώσει χαρακτηριστικὰ ὁ Μητροπολίτης Χίου, ἐνῶ εἰς ἐξαπολύσει ἐπίθεση κατὰ τὸν τοπικὸν λέγοντας ὅτι «ἔχουν κατεβῆσιν τὰ παντελῶνια καὶ προσκυνοῦν, ἔχουν παραδώσει τὴν χώραν». Ο Μητροπολίτης Χίου ἐξέπελυσε δὲ «πυρὰ» κατὰ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῶν βουλευτῶν ποὺ στήριξαν τὴν δημιουργίαν μουσουλμανικοῦ τέμενους στὴν Ἀθῆνα, ἐνῶ ἔροπείσθωε καὶ ἐναντίον τοῦ συμφωνίου συμβίσεως τῶν ὁμοφροφίλων. Τὰ σχετικά δημοσιεύματα ἔχουν σταλεῖ ἀπὸ τὸν Κωστὶ Πατταίνάκον στὴν εισαγγελεία κατὰ τὸν ρατσισμὸν στὴν Ἀθῆνα καὶ στὴν Εἰσαγγελία Χίου».

Τί γράφουν αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Πατριάρχου Βαρλολομαίου καὶ τοῦ οὐνίτου πριμάτου τῆς Οὐκράνιας

Μία ἐν κρυπτῷ ἐνέργεια «κοινωνίας» μὲ τοὺς οὐνίτες τοῦ Πατριάρχου κ. Βαρλολομαίου προβληματίζει ἐντόνια. Μὲ ἐπίσημὴ προσωπικὴ ἐπιστολὴ τοῦ ἐκκληρίστου τὸν ἐπισκεφαλῆς τῶν οὐνιτῶν τῆς Οὐκρανίας Σβιάτοσλαβ (Σεβ-τσουκ) «γιά τὴν ὑποστήριξί τοῦ πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο γιά τὴν διοργάνωση τῆς Συνόδου στὴν Κρήτη!» Ἡ ἐπιστολὴ δὲν δόθηκε στὴ δημοσιότητα ἀπὸ τὸ Φανάρι. Ἀποκαλύφθηκε ἀπὸ τοὺς οὐνίτες τῆς Οὐκρανίας καὶ δόθηκε στὰ διεθνή ΜΜΕ ἀπὸ τὴν κρατικὴ Ὑπηρεσία Ὁρσκευτικῶν Εἰδήσεων τῆς Οὐκρανίας (RISU). Πρέπει νὰ εἶναι ἡ πρώτη φορὰ, ποὺ ἐπισήμως ἀπὸ τὸν ὀρθόδοξο Πρωθιεράρχη ἀναγνωρίζεται ἡ ὀντότητα τῆς οὐνίας.

Ἐπειδὴ τὸ θέμα τῶν ἀνταλλαγῶν ἐπιστολῶν μεταξύ τοῦ Πατριάρχου κ. Βαρλολομαίου καὶ τοῦ πριμάτου τῶν οὐνιτῶν τῆς Οὐκρανίας Σβιάτοσλαβ εἶναι σοβαρότατο, κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ ἐξήγησαν ἀπὸ τὸν ὑπογράφοντα νὰ πληροφορηθοῦν περισσότερα πρὶ αὐτές. Πρὸς τὸν σκοπὸ αὐτὸ παρουσιάζουμε σὲ μετάφραση ὅλη τὴν εἰδηση, ὅπως τὴν ἐγράψε ἡ ἱστοσελίδα τῆς Ὑπηρεσίας Ὁρσκευτικῶν Εἰδήσεων τῆς Οὐκρανίας – ΥΟΕΟ (Religious Information Service of Ukraine – UGCC) τὴν 1η Αὐγούστου 2016, στίς 10:33:

«Ὁ Πατριάρχης τῆς Κωνσταντινουπόλεως εὐχαρίστησε τὸν πριμὰ τῆς Οὐκρανίας Ἑλληνικῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, Πατριάρχης Σβιάτοσλαβ (Σεβίτσουκ) γιά τὴν ὑποστήριξί τοῦ στὴν Πανορθόδοξὴ Σύνοδο, τὴν ὁποία ἐξέφρασε στὴν ἐπιστολὴ τοῦ. Αὐτὴ (ἡ ἐπιστολὴ) δημοσιεύεται ἀπὸ τὴ Διεύθυνση Εἰδήσεων τῆς ΥΟΕΟ:

«Ὁ Πατριάρχης τῆς Κωνσταντινουπόλεως εὐχαρίστησε τὸν πριμὰ τῆς Οὐκρανίας Ἑλληνικῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, Πατριάρχης Σβιάτοσλαβ (Σεβίτσουκ) γιά τὴν ὑποστήριξί τοῦ στὴν Πανορθόδοξὴ Σύνοδο, τὴν ὁποία ἐξέφρασε στὴν ἐπιστολὴ τοῦ. Αὐτὴ (ἡ ἐπιστολὴ) δημοσιεύεται ἀπὸ τὴ Διεύθυνση Εἰδήσεων τῆς ΥΟΕΟ:

«Ἐχομε τὴν εὐχαρίστηση νὰ ἐπιφωλεθῶμε τῆς εὐκαιρίας νὰ ἐκφράσουμε τὴν εὐλικρινὴ μας

στρατευτικῶν τὸν Φανάρι, ἐρήμην τοῦ πιστοῦ λαοῦ, ἐνεργεῖ βήματα πρὸς τὴν ἑνωσὴν – διάβασε ὑπαταγὴ – μὲ τοὺς παπτικούς. Εἶναι χαρστικριστικὸ τῆς φαναριώτικῆς ἀπομης γιά τὴν ἑνωσὴν» τὸ κείμενο πρὸ Βορειοαμερικανικοῦ Ὀρθόδοξου – Καθολικοῦ Συμβουλίου, μὲ τίτλο «Βήματα πρὸς τὴν κατεύθυνση μιᾶς ἐπανενώσεως Ἐκκλησίας: Σχέδιο γὰ μία Ὀρθόδοξή – Καθολικὴ θεώρηση περὶ τοῦ μέλλον-

Ἡ Σύνοδος τῆς Κρήτης καὶ τὸ ἄκρῃστον πραξικόπημα

Δύο ἄκρῃτα πραξικόπηματα σημάδεψαν, μὲ διαφορά μικροῦ χρόνου, τὸν ἐνεστώτα ἐναῖστο.

Μὲ ὄργανο τὴν κατ' εὐφημισμὸ ὀνομαζόμενη «Μεγάλη» καὶ ψευδεπίγραφη ἀποκαλούμενη «Αγία» Σύνοδο, ἐπιχειρήθηκε ἀπὸ τὴν ἀποστόλους καὶ ἀπαδούς τῆς αἵρεσης τοῦ οἰκουμενισμοῦ, τὸ πνευματικὸν πραξικόπημα τῆς ἐξομολόγσεως ἀλθείας καὶ ψεύδους, αἰρέσεως καὶ ὀρθοῦ δόγματος στὸν πνευματικὸ χῶρο τῆς Μῆας, Αγίας, Καθολικῆς καὶ Αποστολικῆς Ἐκκλησίας. Στὶ γείτονα χώρα Τουρκία, ποὺ «ἀκρι καροῦ» κατέχει τὴ Βασιλεία τῶν πόλεων καὶ ὅτι ἀπὸ αὐτὴ φώπτε ἡ τὴν ἀκτινβολία τῆς, εἴνε προσπαθία θεία βίαιης ἀλλαγῆς τοῦ πολιτεύματος, ἐρήμην τοῦ λαοῦ, ἀπὸ «πολιτικούς ἀνανεωτέες».

Στὴ θεωρία τοῦ Χάους, τὰ δύο γεγονότα συνδεδέναι τὸ μὲ «πέταγμα τῆς πεταλούδας», τοῦτέστιν, ἡ ἀναπάντεχὴ ἀλλαγὴ ἀρχικῶν υποθέσεων, καθιστᾷ ἀδύνατη τὴν προβλεψιμότητα τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς Συνόδου σὲ βάθος χρόνου. Το-ὔτο αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ μεταβολὴ τῶν πολιτικῶν καὶ πολιταικῶν ὄρων στὴν Τουρκία ἐμπειράζει τώρα δραματικὰ τὴς στοχῶους καὶ τῆς ἐπιδηλώσεως, τῆς πρακτικῆς καὶ τῆς φρασσεολογίας τῶν πρωτεργατῶν τοῦ ἐπιχειροῦμενου «πνευματικοῦ πραξικόπηματος» τῶν οἰκουμενιστῶν.

Ἡ Πατολούδα τοῦ Λόρεντζι χτύπησε μὲ δύναμη τὸ πλῆρωμα φτερὰ τῆς. Τὸ χάος ἀνοίξε!

Ἡ ἀναμενόμενη ἐπιδείνωση τῶν ρωσοτουρκικῶν σχέσεων, στῆς ἀρχῆς τοῦ 2016, ἐμπέρασε τὴν πραγματοποιησὴ τῆς μεγάλης Συνόδου, μεταφέροντας τὸν τόπο συγκλήσεως τῆς ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν στὴν Κρήτη. Ἡ ἔως καὶ τὸ πρῶτορα τοῦ πολέμου ἐνστάση μετὰξὺ Μόσχας καὶ Ἀγκυρας, διευκόλυνε τὴν ἐπιθετικὴ ρητορικὴ τῶν

Ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον πρῶν Ἀμερικῆς Σπυριδῶνα

«**Πὺς σχολιάζετε τὸ γεγονός ὅτι τέσσερις Ἐκκλησίες: ἡ Ἀντιόχεια, τὸ Πατριαρχεῖο Μόσχας, ἡ Ἐκκλησία τῆς Βουλγαρίας καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Γεωργίας δὲν προσήλθαν;** Ἐπρεπε νὰ προσέλθουν σὸ ὄνομα τῆς ἐνότητος καὶ ἐκεῖ νὰ παρουσιάσουν τῆς θέσεις καὶ τῆς ἀποφεις τοὺς; Ἡ καλὸς ἔπραξαν ποὺ δὲν μετείχαν;

«Ἐπρεπε νὰ προσέλθουν. Καὶ σὸ ὄνομα τῆς ἐνότητος ἀλλὰ καὶ γὰ λόγους καλῆς κ' ἐνημέσης συνεργασίας. Ἄν ὥντως ἡ ἐπιλογὴ τοὺς δὲν ἀπέβλεπε στὴν ἐξυτηρέτησιν ἄλλου συγκαλυμμένου σκοποῦ, δὲν εἶχαν λόγον νὰ φοβηθῶν τὸν συνοδικὸ διάλογο. Δὲ εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ παρουσιάσουν καὶ νὰ συζητήσουν τῆς ἀποφεις τοὺς κατὰ τὸν παρδοσιακὸ ὀρθόδοξο τρόπο, δηλ. τὸν συνοδικὸ. Ὁρελαν ἐπομένως νὰ προσέλθουν. Ἀπὸ ἄλλωςτε ἐπέβαλλε καὶ τὸ ἀπὸ κοιντοῦ προτασσευασθεὲν ἔργο τῆς συνόδου, οἱ ὁμόφωνες ἀποφάσεις καὶ τὰ δι' ὑπογραφῆς συμπεφωνημένα. Φαίνεται ὅμως πὺς στῆς μέρες μας ἔχει σχετικοποιηθεῖ ὁ μὸν ὁ λόγος τῶν ἐκκλησιαστικῶν μας ταγῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἀκομὴ ἡ ἐννοια καὶ τὸ κύρος τῆς υπογραφῆς...

Σχόλιον Ο.Τ.: Τὸ Πατριαρχεῖον Ἀντιόχειας δὲν εἶχε συνυπογράψει τὴν τὴν σύγκλησιν, ἀλλὰ αὐτὸ συνέχως ἀποσιωπάται. Ὅσον διὰ τὴν υπογραφὴς ἐς μᾶς ἐξηγήθη κάποιος διατὶ ὑπῆρξαν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

σία ἴσως νὰ ἐκπλήρσονται, ὅταν πληροφοροῦνται ὅτι ἡ Κεφαλὴ τῆς (Σημ. οὐνιτικῆς) ἐκκλησίας, ἡ ὁποία συχνὰ ἀναφερόταν ὡς τὸ μέγιστο ἐμπόδιο στὸν οἰκουμενισμὸν ἀδελφῶν μας Προ-καθ' ἡμέ-

νυν καὶ ἱεραρχῶν τῶν Τοπικῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμον – συνήλθε στῆς 19 Ἰουνίου καὶ ἐπιτυχῶς ἐτελέσθηε στῆς 26 Ἰουνίου 2016 στὴν Ὀρθόδοξὴ Ἀκαδημία Κρήτης» γράφει ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως.

Ὁ Πατριάρχης συνεχίζει στὴν ἐπιστολὴ τοῦ:

«Μποροῦμε νὰ σᾶς διαβεβαιώσουμε Σεβασμιώτατε, (Your Eminence) ἡ δέσμευσί μας στὸν διάλογο μὲ τὴν Ἀδελφὴν μας Ἐκκλησία ὑπερβαλλόντως ὑποστηρίχθηκε στῆς Συνοδοικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ἐπισήμως ἀναφέρεται στὸ τελικὸ ἀνακοινῶμεν. Αὐτὴ, κατὰ τὴν ἀποψὴ μας, εἶναι βεβαίως κρίσιμη γιά τὴν ἀξίοπιστι καὶ ἐνωτικὴ μωρτυρία τοῦ Εὐαγγελίου στὸν τραγμένον κόσμον τῆς ἐποχῆς μας» (Σημ. Ἡ υπογράμμιση τοῦ γράφοντος).

Ἐπίσης ὁ Πατριάρχης Βαρλομαῖος διαβεβαίωσε (Σημ. τὸ οὐνιτικὴν πατριάρχη) γιά τῆς προσερχέσης τοῦ «γιά εἰρήνην καὶ σταθερότητα στὴν Οὐκράνι». « Εἶθε ὁ Παντοδύναμος Θεὸς νὰ προστατεύει καὶ νὰ φυλάσσει τὴν πλῆρωμὴν χώρα σας» εὐχήθηκε (Σημ. τὴν ἐπιστολὴν τοῦ) ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης.

Σημειώνεται ὅτι τὸν Μαῖο τοῦ 2016 ὁ (Σημ. οὐνιτικῆς) Πατριάρχης ἔγραψε ἐπιστολὴ στὸν Πατριάρχη τῆς Κωνσταντινούπολης, στὴν ὁποία ἐξέφρασε τὴν ὑποστήριξί τοῦ στὴ Σύνοδο τῆς Κρήτης.

«Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἱεράρχες ποὺ συλλογίζονται τὰ προβλήματα ποὺ ἀντιμετωπίζει ἡ Ὀρθόδοξὴ Ἐκκλη-

Ἡ Σύνοδος τῆς Κρήτης καὶ τὸ ἄκρῃστον πραξικόπημα

ἀπὸ τῆς διδασκαλίας τοῦ χριστιανύμου πληρώματος, ποὺ προκλήθηκε ἀπὸ τῆς ἀποφάσεως τῆς «Συνόδου» τοῦ καθηρμένου ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος Μελπίου Μεταξάκη, αἰμορραγεῖ καθημερινά.

Ἡ Ὀρθόδοξὴ Ἐκκλησία διακηρύττει ὅτι τὸ περιεχόμενόν τῆς πίστεως τῆς δὲν εἶναι ἀνθρώπινη διδασκαλία καὶ ἀνθρώπινα ἐντάλματα, ἀλλὰ θεῖα τοιαῦτα καὶ οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ συγχέῃ αὐτὰ μὲ ἀτομικὰ γνώμεις...», ἔδλυναν οἱ ὀρθόδοξοι συνέδοροι τῆς Λουνδῆ τὸ 1952.

Τὶ ἀκριβῶς ἐγίνε μὲ τὰ προσνομιζόμενα καὶ ἐκείναι καὶ τί στὴ Σύνοδο σὸ Κολυμπατῆρι τῆς Κρήτης; Μὲ διαφορούμενες, περιληπτικὰς καὶ ἀόριστες διατυπώσεις ἐπιχειρήθηκε, στὰ προσνομικά κείμενα, ἡ ταύτιση πραγματικὰ διαφόρων ἀντιλήψεων καὶ διδασκαλιῶν, ποὺ ἀγνίζου καὶ προσβάλλουν τὸ ὀρθόδοξὸ δόγμα. Πραξικοπηματικὰ ἐπιχειρήθηκε, τόσο στὰ προσνομικά κείμενα ὅσο καὶ στὴ Σύνοδο τὸν Κολυμπαρίου, ἡ ἐπιβολὴ ἀτομικῶν θεολογικῶν ἀποφύσεων καὶ γνωμῶν, ὅπως ἡ «Βαπτισματικὴ Θεολογία» καὶ ἔμμεσα πλὴν σαφῶς ἡ «Θεωρία τῶν Κλάδων» ποῦ, ἀπὸ μόνες τοὺς, δὲν ἔχουν καμιά ἀπολύτως ἀξία, ἀφοῦ ποτὲ δὲν γὰ γίνουν κῆρυμα τῆς ὅλης Ἐκκλησίας, κλήρου καὶ λαοῦ.

Στοχὸς τοῦ πνευματικοῦ αὐτοῦ πραξικοπηματος, ὅπως προσφῶς ὀνομάζετ ἡ Σύνοδο ὁ κ.Δ. Τσελεγιάννης, Καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ. στὸν τόμῃα Δογματικῆς, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὴν προσπάθειά ἀλλαγῆς τῆς θέσεως ποὺ κατέθεσαν οἱ ὀρθόδοξοι ἀντιπρόσωποι στὸ Συνεδρίο τοῦ Ἐδιμύρουπου (1937) δηλώνοντας τῆς σὲς δεκάδες παρασφoδες τοῦ προτεσταντισμοῦ πῶς; ὅ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία πιστεύει ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἐπὶ τῆς βάσει οὐσιώδους

αὐτῆς γνωρίσματος ἐπὶ τῆς γῆς εἶναι ὀρατὴ καὶ ὅτι μία μόνον Ἐκκλησία ὀρατὴ ἐπὶ τῆς γῆς δύναται νὰ ὑπάρξῃ;... Δὲν μπορεί νὰ προβλεφθεῖ ἀλλὰ πιθανότατα, καμιά Ὀρθόδοξὴ Ἐκκλησία δὲν θὰ ἀποδεχθεῖ τὴ Σύνοδο τοῦ Κολυμπαρίου, ἀφοῦ αὐτὴ δὲν ἐγγράφηκε στὴν ὀρθόδοξὴ συνείδηση τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ.

Ὅμως, ὑπάρχουν πολλοὶ ποῦ, ἐνὶ χαρίτι καὶ ἐλέω Θεοῦ τυγχάνουν ἐπισκόπων, ποιμένων καὶ διδασκαλοῦ τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, ὁξίοπιστοι τῆς μωρφῆς εὐσεβείας ποὺ ἔχουν ἀρόνημονοι τῆς δύναμὴ τῆς καί, ὡς ψευδοπύστολοι διδάσκουν παπτικὰ καὶ πρωτεσταντικὰς κακοδόξεις.

Ὅι γὰρ τοιοῦτοι, γράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ οὐ δουλεύουσιν, ἀλλὰ τῆς εαυτῶν κοιλίας, καὶ διὰ τῆς χριστολογίας καὶ εὐλογίας ἐξαπατᾷσι τὰς καρδίας τῶν ἀκάκων», διδάσκοντες τὴν ἑνωσὴ τῶν ἐκκλησιῶν ἐπὶ τῆς βάσει τῆς Μυστηριακῆς ἐπικοινωνίας.

Ὁ μεγάλος κίνδυνος γιὰ τὴν Ὀρθόδοξὴ Ἐκκλησία, κυρίως τῆς Ἑλλάδος, προέρχεται ἀπὸ τοὺς διαδόχους τοῦ Λοῦκαρι, οἱ ὁποῖοι μὲ τῆς νεοπατερικῆς κακοδόξεις τοὺς ἀμβλύνουν τὴν ὁμολογιακὴ εὐθιγία τῶν ὀρθοδόξων καί, ὁχι ἀπὸ τὸ ἐὰν ὀνομάζωμεν ἱστορικούς καὶ συμβατικούς «ἐκκλησίας» τοὺς λατίνους παπακιασαριστές καὶ τῆς παραφροᾶς τοὺς.

Τὰ πολύχρωμα φτερὰ τῆς πεταλούδας τοῦ Λόρεντζι κρατοῦν ἀνοιχτὸ τὸ χάος ποὺ ἀνοίξαν τὰ δύο ἄκρῃτα πραξικόπηματα, χάος ποὺ ἴσως κλείσει, ὅταν ὁλοκληρωθεῖ τὸ κυνήγι τῶν ὑποστηρικτῶν τοῦ Φετουλλάχ Γκιουλὲν στὴν Κωνσταντινούπολιν.

Πηγή: Ἐφημερίς Η ΠΡΟΟΔΟΣ 30.08.2016

Ὁσον ἀφορᾷ εἰς τὸν ἀρχ